

2011 noorte palvenädala loengud
Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduste Eesti Liidu Noorteosakond

Suur
“Mina Olen”

Autorist:

Debbonnaire Kovacs on kirjutanud sellest ajast, kui õppis pliiatsit käes hoidma ning müüs esimese kirjatüki ajakirjale “Junior Guide”, kui oli üheteistkümnene.

Kahekümnendais tunnetas ta, et kirjutamine ning kõnelemine ei ole talle lihtsalt meelistegevuseks, vaid just see, mida Jumal tahtis, et ta teeks. Nii aegajalt on ta kirjutanud enamuse elust, kuid täisajaga alates aastast 1990. Ta on kirjutanud kaksteist raamatut, nende hulgas Põhja-Ameerika adventkoolides kasutatavad esimese, teise, viienda ja kuuenda klassi Piibli-õpikud ning üle 150 jutustuse ja artikli igale vanusele. Ta kõneleb laagrites, naiste nädalalõppudel jm ning teeb ka toimetajatööd. Ta innustab igaüht viima oma unistused Jumala ette, et näha, ehk on need enamat kui vaid unistused. Need võivad olla ülesanded Taeva Kuningalt.

Debbonnaire'iga saab kontakti Facebook'is, e-posti aadressil debbonnaire@debbonnaire.com või veebis www.debbonnaire.com.

Tõlkijad:

Erkki Kask, Kristi Kopli, Toomas Lukk, Kerstin Ploompuu, Vallo Põldaru, Ellen Suits

Toimetajad:

Maarit Kiviselg, Heino Lukk, Helis Ust

Kujundus:

Indrek Ploompuu

AKEL, 2011

JEESUS ÜTLES: „MINA OLEN MAAILMA VALGUS.”

HINGAMISPÄEV 1

Wen Chung istus põrnitsedes enda ees olevat ananassibanaani smuutit. Ta ei märganudki, kui ettekandja tema laua juures peatus.

„Kas kõik on hästi, Wen? On asi smuutis?”

Wen vaatas üles. „Oh, tere Andrea. Vabandust, ma ei märganud sind.” Alles siis taipas ta, mida talt üldse küsiti. Ta vaatas tühja pilguga kõrget jääkülma smuutipokaali nagu oleks seda esimest korda näinud. „Ei, jah, magustoit on hea. Tegelikult pole ma seda veel maitsnudki.”

Andrea heitis kiire pilgu üle väikese kohvikuruumi ning istus Wen'i juurde lauda. „Praegu on veel vähe külastajaid. On midagi juhtunud? Kas miski teeb sulle muret?”

Wen vaatas tema kaastundlikesse silmadesse. Andrea oli väga tema moodi. Wen naeratas esimest korda sellel hommikul. „Sa oled kummaline, tead sa seda?”

Andrea oli üllatunud. „Mina? Miks?”

„Sul on ju endalgi palju muresid. Kolm last, kaks töökohta, luuserist abikaasa. . .”

„Jaa, muidugi,” ütles Andrea, käega vehkides. „Ma küsisin, mis *sinuga* lahti on!”

„Sellest ma ju räägingi,” ütles Wen. „Sa oled alati esimene inimene, kes teiste probleeme märkab. Kas sul mitte

endal pole neid piisavalt?”

„Äkki sellepärast ma märkangi,” ütles Andrea muiates. „Teiste inimeste probleemid tunduvad kuidagi huvitavamad kui enda omad, kas pole nii? Ole nüüd, räägi mulle! Doktor istub siin ja aeg jookseb.”

Wen tegi grimasse. „Olgu, esiteks tahaksin järjekordselt oma põhiaine ära muuta! Ma olen teist aastat ülikoolis, aga ikka veel *ei tea*, mida ma täiskasvanuna teha tahan. Kui ma üldse kunagi täiskasvanuks saangi!”

Andrea muigas jälle. „Võib-olla konks ongi selles, et sa peaksid endalt küsima, mida sa siis teha tahaksid, kui sa täiskasvanuks ei saakski!”

„Mida, kas sa mõtled lisaks tuletõrjajale, tulnukale või miljonärist tarkvaraarendajale?” Wen hakkas naerma, kuid siis vajus ta mõttesse. „Kuule, tegelikult on see hea mõte! Selle üle võiks täitsa mõelda!” Nende sõnade saatel jäigi ta hajameelselt oma smuutit segama.

„Niisiis,” ütles Andrea, „see teeb 250 dollarit! Ma toon sulle arve.” Ta hakkas püsti tõusma, kuid Wen peatas ta.

„Ei, oota nüüd, see oli alles algus!”

Andrea istus uuesti.

„Professor Ellison andis meile räige koduülesande. Sa ei suuda seda uskuda. Me peame kirjutama 10-leheküljelise esse teemal „Kes ma olen?” Kümme lehte!! Saad sa aru? Ma ei suudaks sellele küsimusele vastata kuidagi rohkema kui

kümne sõnaga!”

Kes ma olen? See on meie elus tähtis küsimus, võib-olla isegi kõige tähtsam. Me võime veeta kogu oma elu, üritades välja mõelda vastust (või vastuseid). Mõned ei mõtlegi seda kunagi välja. Mõni aga isegi ei ürita.

Kui keegi küsib: „Kes sa oled?” mida sa vastaksid? Kõige loogilisem vastus oleks muidugi su nimi. Aga nimepidi sind ainult kutsutakse. See ei ütle ju tegelikult kellelegi, milline sa sisemiselt oled.

Milliseid vastuseid siin veel võiks olla? Mida sina enda kohta ütleksid?

„Ma olen naine.”

„Ma olen mees.”

„Ma olen selle ja tolle tütar või poeg.”

„Ma olen õde või vend.”

„Ma olen isa või ema.”

„Ma olen sellest rassist.”

„Ma olen sellest riigist.”

„Ma olen kristlane.”

„Ma olen seitsmenda päeva adventist.”

Samas võid sa ka öelda, millega tegeled:

„Ma olen kunstnik.”

„Ma olen teadlasetüüpi.”

„Ma olen arvutinohik.”

„Ma töötan firmas ABC.”

„Ma olen sportlane.”

Kõige parem vastus oleks: „Ma olen Jumala laps,” aga mida see tegelikult tähendab? Kas see tähendab seda, et me näeme teistsugused välja, või seda, et me käitume teistmoodi? Kas võime kindlalt öelda, kes on Jumala laps, ainult väliste tegurite järgi? Kas sa isegi võid kindel

olla, et elad nagu Jumala laps?

See tundub ilmselge, et parim viis teada saada, kuidas me peaksime käituma, on tähelepanu pöörata ehtsale Jumala lapsele, Jeesusele Naatsaretist. Ja seda me hakkamegi järgnevates palvenädala loengutes tegema.

Mõtle sellele, kuidas Jeesus teada sai, kes Ta on. See on tõeliselt huvitav, kui me sellese süveneme, sest me kõik arvame, et Jeesus Jumala lapsena teadis, kes Ta on. Tõesti, jah, Ta oli Jumala laps. Ta oli nii inimene, kuid samas ei olnud ka (ja keegi ei oska seda selgitada, kuigi on juba sajandeid üritatud.) Aga siiski, Ta alustas oma maapealset elu nagu inimlaps, samamoodi nagu meie, kas pole nii? Ta kasvas ja teda õpetati nagu tavalist last. Julgen väita, et nii mõnigi vana rabi või juudi vanaema näpistas Teda põsest ja küsis, mida Ta teha tahab, kui suureks kasvab! Mida Jeesus vastas? Mida Ta vastas selle kohta, kes Ta on, siis kui oli alles noor? „Ma olen Maarja poeg, Joosepi poeg, ma olen juut, ma olen Naatsaretist, ma olen puusepp.”

Üks viis, kuidas me teada saame, kes me oleme, on kuulata jutustusi, mida meie vanemad või vanavanemad meile räägivad. Proovi ette kujutada seda, mida Jeesusele räägiti! „Kui sa olid väike beebi, siis laulsid inglid su sõime kohal, ja üks neist ütles mulle, et sina vabastad kogu inimkonna nende pattudest!” Suudad sa ette kujutada, kuidas 10-aastasele poisile need sõnad tunduda võisid?

Aga kuidas Jeesus ikkagi teadis, kes Ta tegelikult oli? See on küsimus, millele me palvenädala loengutes vastuseid otsima hakkame. Me ei räägi lihtsalt

sellest, mida Ta vanemad Talle rääkida võisid või mida Ta õppis prohvetite keskel, vaid seda, kuidas Ta ise teadis, sügaval sisimas, kes Ta on ja milleks Ta maa peale on saadetud. Kui me vaatame neid küsimusi ja seda, kuidas Ta neile vastas, suudame võib-olla ka enda jaoks vastuseid leida. Loodetavasti suudame mõista, kes me tegelikkuses sisemiselt oleme.

Johannese evangeeliumis on seitse kuulsat Jeesuse öeldud „Mina olen” ütlust. Sellel nädalal me õpime mõistma kõiki neid seitset ning uurime ka natuke, mida üldse see „Mina olen” tähendab. Ei saa mainimata jätta, et see kõlab kõige loovamalt just Jumala suust, kui võrrelda Elavat Jumalat maailma poolt pakutatavate jumalatega. Mida see tähendada võiks?

Esimene „Mina olen” ütlus, mida me uurida tahame, on „**Mina olen maailma valgus.**”

Esimene kord kui Jeesust kutsutakse *Valguseks*, esineb kohe Johannese evangeeliumi esimeses peatükis. Johannes, kõige noorem Jeesuse 12 jüngrist, kutsub Jeesust Sõnaks, samuti aga ka Valguseks. Loeme salmid 4 ja 5: „*Tema kaudu oli elu, ja elu oli inimeste valgus. Ja valgus paistab pimeduses, ja pimedus ei ole seda omaks võtnud.*” Teised versioonid ütlevad, et „pimedus ei saa valitsema selle üle,” mis on samuti tõi. Seega Jeesuse enda elu ongi valgus. Jeesus toob läbi enda eksisteerimise (koos Isa ja Püha Vaimuga) universumisse valguse. Võimalik, et sellepärast loodigi esimese asjana maailma valgus.

Samuti kutsub Johannes Jeesust „tõe valguseks,” kes kannab valgust kõigile. Kõigile! Kõik seda kahjuks küll ei mõista

ega võta ka vastu. Kuid see on ainult algne lubadus. Jeesus tulebki siia maailma elama inimesena ning toob kõigile valgust. Tema valgus on elu, seega toob Ta ainuüksi oma kohalolekuga valguse kõigini.

Nüüd vaatame, kus Jeesus on tegelikult öelnud, et Tema on maailma Valgus. Otsime Piiblist Johannese 8:12. „*Siis Jeesus rääkis neile taas: „Mina olen maailma valgus. Kes järgneb mulle, ei käi pimeduses, vaid tal on elu valgus.”*”

See on väga tuntud ütlemine, aga paljud inimesed ei aimagi, millises olukorras Jeesus seda ütles. See on üpriski üllatav. Milline lugu eelneb nendele Jeesuse sõnadele ning mis sellele järgneb? See on lugu naisest, keda oli tabatud patustamast. Juhid tahtsid teda kividega surnuks visata, kuid Jeesus andis talle andeks, öeldes: „Mine, ja ära tee enam pattu.” Me kõik oleme mitmeid kordi pattu teinud, pole oluline kas need on olnud suured või väikesed. Ja ma loodan, et me kõik oleme leidnud tee Jeesuse juurde, otsimaks andestust ning puhastust. Kuigi see on raske, on see alles lihtsam osa. Raske koht tuleb alles nüüd: „Mine, ja ära tee enam pattu.” Kuidas? Sõna-sõnalt, „püha müristus,” kuidas üleüldse saame mitte enam pattu teha?

Üldjuhul, kui seda lugu jutustatakse, lõpetataksegi jutt selle koha peal. „Ma annan sulle andeks, mine ja ole edaspidi parem!” Aga meie läheme ja teeme mida? Pattu!

Pange tähele, et Jeesus siin ei lõpetanud.

Mõtleme uuesti 12. salmi üle.

Kas pole imelik antud olukorras öelda midagi sellist? See tundub täielik

teemavahetus! „Mina olen maailma valgus.” Mis seos on sellel lausega „mine ja ära tee enam pattu?”

Kas sa ei arva, et esimene asi, mida me vajame, on valgus? Ilma valguseta ei suuda sa riidessegi panna või normaalselt süüa. Seega, kuidas me saame üldse teada, kuidas elada Jumala lapsena, kui me pole vaimselt valgustatud?

See naine, kes pattu tegi, ei käitunudki tõenäoliselt nii sellepärast, et ta oli rahul sellena, kes ta oli. Ta polnud ilmselt kunagi selle üle mõelnudki, mis on õige ja mis vale, sest ta lähtus enda heaolust. Kõige tõenäolisemalt tahtis ta lihtsalt seda, mida iga teinegi inimene siin maailmas: olla armastatud. Inimesed proovivad kõikvõimalikke asju, et tunda ennast hästi, vajalikuna või armastatuna. Kõige levinum neist on olla koos kellegagi, kes ütleb sulle ilusaid sõnu ja komplimente, ja kuigi sina armastad ka teda, tunned sa sisimas, et ta ei pruugi sinust üldse hoolidagi. Kas ei kõla tuttavalt? Teatud aja tunned sa ennast hästi, kuid mitte kaua, eks?

Jeesus ütles sellele üksikule naisele: „Järgne mulle, ja sa saad läbi Minu armastuse elada tõelises valguses. Ma tean, kes sa sügaval sisimas tegelikult oled, ning ma armastan sind! Ma ei armasta sind mitte sellepärast, et ma tahaksin sult midagi saada või sinu üle võimust võtta. Ma armastan sind sellepärast, et sina oled sina ja sina oled Minu. Mina olen kogu selle maailma valgus. Tule ja järgne Mulle!”

Mil viisil Jeesus seda enda kohta teadis? Nagu eespool mainitud, oli Ta Jumal inimese kehas ning teadis kõike. Aga Piibel ütleb, et Ta õppis, ja teame ka, et Maarja jutustas Talle lugusid

Tema sünnist ja inglite kuulutustest. Samuti teame, et templisse minnes oli Ta 12. Jeesus vaatas ohvriteenistusi ja hakkas mõistma oma missiooni täieliku tähendust siin maailmas. (Suudaksid sa 12-aastasena sellistele asjadele üldse mõeldagi? Kui mina olin 12, huvitusin ma uutest videomängudest või sõpradest.) Me teame, et Jeesus veetis palju aega Vana Testamendi kirjarulle uurides ning üksinduses Isaga palves kõneldes. Me teame, et Jeesus lubas meile Püha Vaimu ja et Püha Vaim langes Tema peale ristimise ajal. Võime kindlad olla, et see sama Vaim oli Jeesuse peal ka lapsena ja noore mehena, kui ta otsis selgust uurimise ja palve läbi ning et see võib toimida samamoodi meie juures. Jeesus nägi Piiblist, et Jumal on Valguse Tooja ning et juba Aadamale ja Eevale töötas ta saata Lunastaja, kes taastab patu tuhmistatud valguse. Jeesus mõistis, et Tema ongi see Lunastaja.

Üle kõige teadis Jeesus, et tõeliselt saab maailma valgustada ainult armastusega. Ta teadis, milline on tingimusteta armastus ajast, kui ta oli taevas koos Isa ja Püha Vaimuga. Samuti teadis Ta kui sassis on inimeste arusaamised armastusest. Ta teadis, et inimesed kalduvad end pigem pidama liiga halvaks Jumala armastuse jaoks, või hoopis, et Jumal *võlgneb* neile armastuse, sest nemad on niigi armastavad. Jeesus tuli selleks, et näidata meile Jumala armastust. Ta demonstreeris seda igal päeval oma elus. Ta puudutas inimesi, keda teised poleks julgenud, tervendas neid, kes ei arvanud seda väärivat, andestas eksimused, rääkis nendega, naeris nendega, käis pulmades ja pidudel... Ta armastas neid! Ja nad teadsid seda.

Siis Jeesus ütles: „Järgne Mulle. Ela Valguses. Jumal armastab sind—jaga seda teistegagi!”

Siiani pole erilisi üllatusi ette tulnud. Me kõik teame, et Jeesus oli maailma valgus, ja nõustume ka sellega, et selle valguse teine nimi on armastus. Nüüd aga muutub asi ootamatuks.

Mäejutluses ütles Jeesus midagi hämmastavat. Selle leiame Matteuse evangeeliumist. Avame Matteuse 5:14. „Teie olete maailma valgus. Ei saa jääda märkamatuks linn, mis on mäe otsas. Ega süüdata ka lampi ja panda vaka alla, vaid lambijalale, nii et selle valgus paistab kõigile majasolijatele. Nõnda paistku teiegi valgus inimestele, et nad teie häid tegusid nähes ülistaksid teie Isa, kes on taevas.”

Mida? Kes on maailma valgus? Meie? See peab olema mingi nali!

Wen Chung oleks olnud väga üllatunud, kui keegi oleks ta juurde astunud, kui ta istus ja muretses oma koolitööde ja professori poolt antud ülesande pärast, ning öelnud: „Tere, Wen, sina oled maailma valgus!” Andrea oleks olnud veel rohkem üllatunud, kuigi kõrvaltvaatajatelegi oli selge, et hoolimata enda eluraskustest kandis ta endaga seda armastuse valgust iga päev kaasas.

Agas just seda Jeesus ütles. Ta ei öelnud nendele tuhandetele kuulajatele ainult seda, et „Teie olete maailma valgus.” Ta ütles ka seda, et nad ei peaks peitma oma valgust kausi või vaka alla. Valgus tuleks asetada hoopis kõrgele lambijalale, et valgus paistaks kõigile lähedalolijatele. Kõlab nagu kiitlemine? „Hei, vaata siia, mina olen maailma valgus!”

Arvad, et seda Jeesus mõtleski? Õnneks ei pea me arutlema, mida Jeesus

selle all mõelda võis —Ta ütleb meie ise. Ta ei öelnud: „Las inimesed näevad sinu häid tegusid ning ülistavad sind.” Ta ütles: „Las inimesed näevad sinu häid tegusid ning ülistavad Isa, kes on taevas!”

See on võrreldav päikese ja kuuga. Päike põleb palavalt, tootes suured hulgal valgust ja kuumust. Iseenesest. Keegi ei toida ega süüta teda uuesti põlema. Jumal lõi selle valgustama ja seal ta on, valgustades maailma algusest saati. Jumal on nagu see valgus. Ta toodab valgust, armastust ja headust ainuüksi oma kohalolekuga.

Kuu on aga üks suur ümmargune kivilahmakas. Tal ei ole oma kuumuseallikat ega oma valgust. Seega ei suuda ta kedagi valgustada ega üles soojendada, ning kui keegi läheks küsima, et kes sa oled ja mida teed, tuleks üpriski masendunud vastus: „Ma ei tea – ma olen ainult kasutu kivimürakas!” Isegi kui kuu suudaks näha, tunda ja mõelda, ei saaks ta kuidagi teada, et kui päike tema peale paistab, särab ta taevas nagu kalliskivi. Täiskuuöödel on piisavalt peegeldunud valgust, et tekitada varje. Vana ajal, kui ei olnud veel kunstvalgusi, pidid pikki vahemaid rändavad inimesed arvestama kuu faasidega.

Kas sa teadsid, et päiksevalguse käes tõuseb kuu temperatuur kuni 123 °C? Niipea kui ta aga läheb päikese eest varju, võib temperatuur pimedamal poolel pooluste kohal, kuhu jõuab kõige vähem päikseenergiat, langeda kuni -233 °C? See on suur vahe!

Lõppeks, kui oleme valmis Jeesust maailma Valgusena vastu võtma, juhtub nii mõndagi. Esiteks, me ütleme Talle, et jah, palun, me tahame Tema valgust,

elu ja armastust enda eludesse. Seejärel veedame iga päeva koos Temaga – õppides tundma Jumala Sõna, palvetades ja lauldes. Seejärel aga proovime peegeldada Tema armastust ja valgust ka teistele meie ümber.

Vaatame, mida Jumalalt tulev valgus teeb. See soojendab inimesi, särab, helendab ja muudab kõik rõõmsaks. Nii et kui me tahame teada, kas meie ka kedagi valgustame, tuleb küsida, kas inimesed tunnevad end meie läheduses helgema ja rõõmsama. Me ka ju otsime neid, kes soojendavad ja armastavad meid. Ka selle kaudu õpime midagi Jumala armastusest.

Küsime endalt küsimusi, mida Ellen White on soovitanud:

„Kas sa tunnetad, et oled maailma valgus? Kas sa oled oma koduste sõnade ja käitumisviisiga teistele taevaseks teejuhiks? [Lisada võib veel tööl, koolis, ükskõik, kus me oleme.] Mida tähendab olla maailma valgus? – Maailma valguseks oleme siis, kui Jumal on meie teejuht, pühad inglid on meie kaaslased ja me peegeldame teistele ülalt tulevat valgust; kui sa aga ei suuda oma peres välja näidata kristlikku viisakust, kannatlikkust ja armastust, eemalduvad Jumala inglid kurvastuses ning selle asemel, et olla maailma valgus, muutume me pimeduse kandjateks” (*Australasian Union Conference Record*; 1. november, 1904 par. 8).

Pimeduse kandjad! Mida! Probleem on selles, et kui me seda loeme ja tõsiselt võtame, võimegi hakata kogu aeg enda peale vaatama ning muretsema, kas me oleme ikka maailma valgus või hoopis pimedusekandjad. Kuid on võimalik ka end liiga karmilt vaadelda. Kui veedame

liiga palju aega ennast ja oma tegevusi mõõtes, võime kuu kombel eemalduda päikesest ning pöörata Jeesusele selja. See on kiireim tee külma ja pimedusse! Hoides silmad Jeesusel, kõndides Tema kõrval, vaadates Tema silmadesse, viibides Tema armastuses – see armastus paistab siis ka kõigile teistele. Teisedki märkavad meie sära ning rõõmu ja tunnevad ennastki paremini. Võib-olla nad küsivad meie õnne põhjust ning me võime vastata: „Jeesus armastab mind nii palju, et ma ei saagi muud kui õnnelik olla! Ja tead, Ta armastab sind ka!”

Me ise ei ole ega saa kunagi olema maailma valguse allikaks, täpselt nagu kuu ei saa olla Maa valguse-, kuuma- ega energiaallikas. Aga kui laseme Jeesuse armastuse ja valguse oma ellu, oleme lambid Tema auhiilguses. Kui teised meid näevad, tahavad ka nemad õppida Jumalat kiitma.

Küsimused aruteluks:

1. Kes sa oled? Ei, kes oled sa sisemiselt?
2. Mis sa arvad, mida tundis see naine, kui Jeesus talle andestas? Miks? Oled ka sina kunagi nii tundnud?
3. Nõustud sa sellega, et armastus on maailma valgus? Miks on see nii tähtis? Miks meil see aga nii kergesti ununeb?
4. Jaga teistega mõnd kogemust, kuidas Jumal neil päevil sinu ellu armastust ja valgust tõi.

Elu Põhimõte #1: Kui Jeesus on Maailma Valgus, saan mina olla küünal, näidates teistele valgust Temani.

JEEBUS ÜTLES: „MINA OLEN UKS.”

PÜHAPÄEV

Andrea märkas Wen'i näol jahmatust, kui ta tema käest tellimust võttis. Andrea hakkas rääkima juba enne laua juurde jõudmist. „Tean, tean. Ma näen välja, nagu oleks minu kallal kodus vägivalda tarvitatud! Kõik vahivad. Kas näed seda pendelust seal?” Andrea viipas käega ning Wen'i pilk rändas kõõgiuksele ja tagasi naise näole. Tärkavas arusaamises krimpsutas ta kaastundest nagu. „Las ma annan sulle veidi jootraha. Need ukсед on tehtud nii, et võiks teist tulemas näha. Kuid see ei toimi, kui kaks inimest vastassuunas ukse poole kõnnivad, endal käed täis, ning kiikavad veel üle õla, et kellelegi midagi öelda.”

„Ai,” ütles Wen ja tema ümar nägu oli naljakalt kiras.

Andrea üritas sama grimassi teha, kuid võpatas. „Tõesti ai.” Ta katsus oma põske. „Tunne on peaaegu sama kehv kui välja paistab. Mul on sel nädalal mingi uste needus! Eile hommikul läks mu väikest tüdart tagasi hoidev uksepiire katki ning ma leidsin koera ja oma kolmeaastase Minnie kõõgis koos krõbuskeid maiustamas – põrandalt!” Wen naeris ja Andrea pööras pilgu talle. „See pole naljakas! Nii, mida sa siis täna hommikul soovid?”

„Sa ju tead, et mulle meeldivad smuutid,” ütles Wen laia naeratusena. „Minu missioon on neid kõiki proovida. Täna tahaksin banaanikrõpsudega hommikumuutit. Ja palun käi uksest ette-

vaatlikult!” „Ära muretse!” ütles Andrea.

Kui ta smuutiga tagasi tuli, oli Wen'il sülearvuti lahti ja ta trükkis midagi usinalt. Ta vaatas üles ja tänas, kui Andrea kõrge klaasi lauale asetas. „Ja mitte ainult smuuti eest,” lisas ta. „Sa just aitasid mind kirjatöös – jälle!”

„Kas sa kirjutad kohmakatest naistest?”

„Ei, kuid professor Ellisoni selle nädala teemaks on ukсед. Millised nad on, kas nad hoiavad asju sees või väljas ja mida tähendab, et Jeesus on uks. Ta ütles midagi, millele ma kunagi varem pole mõelnud. Ilmutusraamatus, seal, kus räägitakse uksele koputavast Jeesusest, ei ole kontekst selline, mida me enamasti arvame, nagu oleks tegemist inimese südamega. Siin on tegemist hoopis kogudusega, täpsemalt Laodikeia kogudusega. Mis sa arvad, mida see tähendab?”

Andrea mõtles, kuid ainult hetke. Kohvikusse astus suurem seltskond. „Kas sa pead silmas seda, et Jeesus koputab kiriku ukse taga ega saa sisse? Vau, siin on, millele mõelda. Ma pean lippama!”

Jeesuse teine „Mina olen”, mida me sel nädalal uurime, on kirjas Johannese 10:9: „Mina olen uks. Kes iganes läheb sisse minu kaudu, see pääseb ning käib sisse ja välja ning leiab karjamaad.” Mõnes piiblitõlkes on siin kirjutatud uks, teistes värav, aga mõlemad on veidi kummali-

sed. Jeesuse väide, et Ta on maailma Valgus, on täiesti loogiline. Me mõistame, et Tema lähedalolu valgustab ja soojendab inimesi. Aga kuidas saab isik olla uks või värav?

Asi muutub veelgi kummalisemaks, kui vaatame *konteksti*, see tähendab lugusid ja ütlusi, mis on selle vahetus läheduses. Eelmine peatükk on pikk ja üksikasjalik lugu mehest, kelle Jeesus nägijaks tegi. Huvitaval kombel kordas Ta kõigepealt: „Mina olen maailma valgus.” Seejärel tervistas Ta mehe. See mees oli kogu elu pime olnud ning mõned arvasid, et Jumal tegi ta sihilikult pimedaks, sest tema või ta vanemad olid pattu teinud. Teised olid pahased, et Jeesus tervistas hingamispäeval. Kas suudad seda ette kujutada? Sa oled kogu elu pime olnud, Jeesus teeb su ime läbi terveks ja selle asemel, et sinuga koos uskumatut rõõmu tunda, on pastor ja kogudusevanemad tigidad, et see toimus hingamispäeval?!

9. peatüki lõpus räägib Jeesus varise-ridele, et neil on probleeme vaimuliku pimedusega. Seejärel on Tema järgmised sõnad Johannese 10:1 varastest ja röövlitest, kes lammaste varastamiseks pigem üle tara ronivad kui uksest tulevad. Ta ütleb, et lambad ei kuula selle häält, kes pole nende karjane, kuid karjast nad kuulavad. Siit võib aimata, et Ta valmis-
tub ütleva, et Ta on Hea Karjane, ja seda Ta teebki (seda uurime ühel teisel päeval), kuid kõigepealt väidab Jeesus, et Ta on lambatara uks.

Imelik. Mida Ta sellega mõtleb?

Võib-olla oled kuulnud, et tol ajal ei olnudki vahel lambataral ust või väravat ees. Taras oli lihtsalt ava ja karjane lamas selle ees, et ükski kiskja ei saaks

öösel sisse lammastele viga tegema. Kui keegi midagi teha proovis, ärkas karjane üles ja tõrjus ta eemale. Nii et kui varas või röövel tahtis lammast varastada või lammastele viga teha, pidi ta üritama vaikselt üle müüri hiilida, et mitte karjast äratada. Inimene võis sõna otseses mõttes ukseks olla.

Milleks uks on mõeldud? Räägime sellest veidike. Kui sinu religiooni õppejõud oleks professor Ellison ja sa peaksid sel teemal kirjutama, võiksid alustada sellest, et loetled mõningaid asju, mida uks teeb. [Kui on võimalik ja praktiline, lase kuulajatel pakkuda ja ühel õpilasel kõik tahvlile kirja panna.] Uks avaneb ja sulgub. See hoiab inimesed ja loomad väljas. See hoiab inimesed ja loomad sees. See hoiab külma või sooja õhu väljas või sees. See võib olla kutsuvalt avatud või hoolikalt lukustatud. See võib sulle isegi suunda näidata. Kui sa tahad majja sisse minna, siis ei saa sa lihtsalt läbi seina astuda; sa saad sisse ainult ukse kaudu. (Sa *võiksid* ju aknast ka minna, aga tavaliselt tähendab see halba.)

Kas Jeesus teeb kõike seda? Uurime pisut lähemalt.

Avab. Millised on need asjad, mille Jeesus meile avab või kättesaadavaks teeb? Kahtlemata näitab Ta meile armastust, valgust ja tõde. Ta on alati avatud, kui keegi soovib Temale midagi rääkida või Teda kuulata. Ta tervitas lahkelt Nikodeemost, kes tuli öösel salaja, ning Ta tervitas lahkelt inimesi, kes käisid läbi kogu Galilea järve ümbruse, et Teda leida. Ta tervitas kaevu juures lahkelt naist, kes ei teadnud isegi, mida ta otsis. Jeesus on alati avatud, kui keegi soovib Talle rääkida midagi, ka siis, kui see on

negatiivne ja kahjulik asi, millest Ta palub loobuda. Kui Taavet on parajasti vihane või ärritatud, ütleb ta Psalmides Jumala kohta päris kohutavaid asju. Jumal ei julgusta Taavetit niimoodi mõtlema, kuid Ta ei pane teda vaikima ega keeldu kuulamast. Kas oled kuulnud oma ülemust, tööandjat või pastorit ütlemas, et neil on „avatud uste poliitika”? See tähendab, et nad on hea meelega nõus sinuga igal ajal vestlema ja sind ei katkestata. Selline on Jeesus.

Sulgeb. Mille ees Jeesus ukse sulgeb? Kogu Piibel õpetab, et ühel neist päevadest sulgeb Jumal lõplikult ukse patu, vääruuse, viha, kadeduse, ebajumalakummardamise, isekuse ja uhkuse ees. Ka inimesed, kes nende pattude külge klammerduvad, jäävad välja ning just seda Jumal ei soovi. Seepärast hoiab Ta ukse avatuna nii kaua kui võimalik, paludes inimestel sisse astuda. See sai alguse juba siis, kui Jumal läks otsima meie esivanemaid, kui nad pärast kurba eksimust end Tema eest peitsid, ning see jätkub kuni viimase päevani, mil inimestel on võimalus Jumala poolele asuda. Siis suletakse uks ja patt hävitatakse igaveseks.

Samuti tasub märkida, et vahel sulgeb Jeesus selle, mille meie oleme avanud, ja avab selle, mille sulgeme. Kas sa tead, et adventismi alguspäevil, veel enne, kui kogudus ametlikult moodustati, arvasid mõned, et Ilmutuse 22:11, 12 viidatud „suletud uks” on juba suletud ja et neil, kes esimest suurt pettumust ei kogenud, ei ole enam päästevõimalust. Tänu Jumalale, olid meie eelkäijad siiski Jumalale avatud ning mõistsid üsna kiiresti, et Jumala tahe ei ole selline. See on väga oluline küsimus – kas me oleme

avatud Jumalale ja Tema teedele, isegi kui need pole sellised, nagu arvasime, või oleme suletud kõigile ideedele, mida me pole omaks tunnistanud? Kas me oleme valmis muutuma, kui see vajalikuks osutub? Kas meie meeled on avatud või suletud? Kas on võimalik olla nii lahtise peaga, et ajud kukuvad välja, või nii korralikult lukustatud, et Jumal sisse ei saa?

Hoiab asjad sees. Vahel tahad, et uks oleks kinni, kuna on talv ja sa soovid sooja õhku sees hoida. Teinekord on parem, kui uks on kinni sellepärast, et toaõhk püsiks jahe, kui väljas on suvi. Mõnikord paned lambatara värava kinni, sest ei taha, et lambad hulkuma läheksid. Ettekandja Andrea hoiab oma köögiuksel piiret, mitte sellepärast, et ta oma lapsi ja koera ei armastaks, vaid sellepärast, et ta just armastab neid. Hooldekodudes, kus on Alzheimeri tõvega või muidu dementsid patsiente, hoitakse uksi lukus, et oma asukohast mitte arusaavad inimesed ei läheks välja ekslema. Nad võivad kaotsi minna või auto alla jääda. Vahel saavad nad pahaseks, et nad on luku taha pandud, kuid neid armastavad inimesed soovivad, et nad oleksid ohutus kohas. Südantlõhestav on, kui inimesed, keda sa püüad kaitsta, saavad sellepärast sinu peale pahaseks.

Kas Jeesus paneb oma lambad vahel luku taha? „Püsi minu juures,” ütleb Ta. „Jää minu juurde, lase minul rada valida. Ära põgene.” Vahel võime tunda, nagu oleksime mingitesse olukordadesse või reeglitesse kinni pandud, aga kui me Jeesuse ligi hoiame, siis me tegelikult lausa hämmastume, kui kaugele me võime minna. Siis on meil suuremad

seiklused ja avaramad kogemused, kui iial oleksime oletanud – kindlasti avaramad, kui neil, kes hüppasid üle müüri ja kukkusid okkalisse hekki! Aga pole hullu, Jeesus läheb ka neile järele, päästab nad okastest, kannab tagasi ja annab uue võimaluse.

Hoiab asjad väljas. Sooja või jahe-dasse õhku võib mitmeti suhtuda. Kas sa tahad talvel hoida jaheda õhu väljas või sooja õhu sees? Ja kas sa suvel hoiad jaheda õhu sees või kuuma õhu väljas? Jah... Väravad on juba kord sellised. Kui lambatara värav on kinni ja lukus, ei saa lambad välja, kuid ka häänid, hundid, šaakalid ja mägilõvid ei saa sisse lambaid murdma! Ma ei tea, kuidas on lammas-tega, aga inimesi on erinevaid – mõned on hea meelega sees, ohutus kohas, ega lähe iial välja, teised on mässulised ja vihased ega taha kunagi luku taga olla. Kus oled sellel skaalal sina?

Siin tekstis räägib Jeesus varastest ja röövlitest, kes ronivad üle tara. Vaatame tõele silma – meie maailmas ei ole asjad nii, nagu Jumal need loomisel kavandas. Pole olemas enam täiesti turvalist kohta. Isegi siis, kui uks on kinni, võivad juhtuda halvad asjad. Inimesed võivad majja sisse murda ja varastada ning nad võivad sisse murda südamesse ja röövida sealt turvatunde ning rahu. Inimesed, kelle kodu on langenud varaste ohvriks, ütlevad, et kõige hullem polegi ehete, raha või audio-videoseadmete kaotamine. Kõige hullem on, et nad ei tunne end enam turvaliselt. Keegi on olnud nende kodus, katsunud nende asju. Nad tunnevad, et neid on reedetud ja nende kodu pühadust on rüvetatud. Südame-tega on lood samamoodi. Keegi, keda sa usaldasid, reedab su sõpruse ja teeb sulle

haiget või annab lubadusi, mida ta mur-rab.

Jeesus ei tee seda iial. Ta pole lihtsalt see, kes ust maha ei murra – Tema ongi uks. Ta on ainus tee ellu ja õnnele. Ta võib olla laialt avatud, nii et sa tunned end oodatuna, ja Ta võib olla suletud, sulle hästi lähedal, ja anda sulle turvali-suse tunde.

Me võime Teda usaldada.

Kõlab lihtsalt, kas pole? Tegelikkus on, et Jeesus ei reeda sind iial, kuigi sulle võib vahel nii tunduda. Sinu pal-ved võivad saada sellise vastuse, mida sa ära ei tunne ning arvad, et vastust ei tulnud, vahel isegi väga pikka aega. Kas võime Teda isegi siis usaldada?

Jah, me võime. Tõesti.

Näitab teed. Jeesus ei öelnud mitte ainult, et Ta on uks, vaid Ta ütles, et Ta on *ainus* tee Isa juurde. See on kirjas Johannese 14:6. Üsna kohe pärast seda ütles Ta, et Ta on tee, tõde ja elu – seda uurime ühel teisel päeval. Mõned kardav-avad, et see tähendab, et miljonid inime-sed, kes ei ole kunagi Jeesusest kuulnud, lähevad automaatselt hukka, kuid Piibel seda ei õpeta. Jumal on täiuslik ja ustav kohtunik ning teab, kas inimesed püüa-vad Loojat järgida või heidavad Ta kõr-vale vastavalt teadmiste, mis on neile kättesaadavad (kirjuta välja tekst kirjast Roomlastele 1:18–20). Inimesed, kes saavad igavese elu ja elavad igavesti koos Jumalaga, saavutavad selle Jeesuse elu, surma ja ülestõusmise kaudu, isegi kui nad Teda ei tunne ega pole Temast kuulnud. See on hämmastav ja julgus-tav, kas pole?

Kõik inimesed Jumala riigis on sise-nenud üht või teistmoodi selle ukse kaudu, ükskõik kas nad seda teadsid või

mitte. Jeesus ütleb, et on neid, kes *teadlikult* püüavad leida teist teed, „üle tara ronides”. Neid nimetab Ta varasteks ja röövliteks ning kui nad meelt ei muuda ja ukse juurde ei lähe, siis aetakse nad välja. Suurim õnnistus on võime *näha*, et Jeesus on Uks ellu, ja omal valikul Tema kaudu sisse minna.

Nagu maailma Valgus, on ka uks mitmes mõttes kujundlik väljend. Jeesus on Uks, värv taevasse isegi neile, kes Teda ei tunne ja pole võib-olla enne sinna jõudmist Temast kuulnudki. Kuid mitte ainult meie ei saa Temasse siseneda, vaid Tema tuleb ka meisse. Meil on samuti ukсед. Ilmutuse 3:20 ütleb Jeesus: „*Ennäe, ma seisán ukse taga ja koputan. Kui keegi kuulab mu häält ja avab ukse, siis ma tulen tema juurde sisse ning söön õhtust temaga ja tema minuga.*”

Ma olen kindel, et Wen'i professor oleks nõus ka selle teksti traditsioonilise tõlgendusega (Jeesus soovib inimeste südamesse tulla). Tema versiooni juurde tuleme hiljem.

Hoolimata sellest, et oleme aastaid kasutanud väljendit „Jeesus soovib meie südames elada”, ei oska tegelikult keegi meist kirjeldada ega selgitada, mida see tähendab või kuidas see toimub. See on jumalik müstika. Lapsed küsivad, kuidas saab Jeesus muutuda nii väikseks, et nende sees elada. Neist peegeldub sama mõtteviisi, mis oli kunagi Nikodeemosel, kui Jeesus ütles talle, et ta peab uuesti sündima. Ta küsis, kas ta peab minema tagasi oma ema üska. Ilmalike inimeste jaoks, isegi nende jaoks, kes siiralt otsivad, on need mõisted keerulised. Kui me oleme ausad, siis tunnistame kõik, et me ei tea, kuidas see tegelikult toimub. Me ütleme, et Jeesus saab Püha Vaimu

kaudu meis elada, meid muuta, meid teenimise jaoks valmistada, meid juhata ja aidata teha õigeid valikuid ja otsuseid.

Jeesus ei löö kunagi ust hingedelt maha. Ta ei sunni iial meile oma teed peale. Ta on meie südamed valmistanud, Ta on meile elu andnud ning Tal on meie üle õigus ja võim. Ta võiks meid teha marionettideks kui Ta tahaks, kuid Ta on tuhandeid aastaid püüdnud selgitada, et Ta ei taha meid mingil juhul kuulekaks sundida. Ta ei suru meile iial oma teed peale. Ta seisab viisakalt ja koputab, oodates, et avaksime.

Millised on mõned neist moodustest, kuidas Jeesus „meie südamele koputab”? Võime mõelda südametunnistusele. Meil on sel teemal veel kristlikus žargoonis väljendeid nagu „südame paadutamine” ja muu selline. Tegelikult saame aru enamasti väga hästi, kui me teeme midagi sellist, mida ei peaks. Sees on väike ebamugav *müks*. See on koputus uksele. Kas me avame selle? Või teeme, nagu poleks kuulnudki? Või mõtleme välja igasuguseid argumente ja õigustusi, miks see „seekord” lubatud on?

Pastor peab eriti üleskutsuva jutluse ning meenutab meile igavikku ja väge täis elu, mis võib meil koos Jumalaga olla – tahame saada, saame... üks neist päevadest... Kas me ütleme: „Oota veidi!”

Ka laul, sõbra lahke sõna või tegu võib olla samuti koputus. Kui keegi sureb, siis me mõtleme, kas me näeme teda taas Uuel Maal – see on samuti koputus.

Vahel mõtleme: „Heldeke! Jeesus on

ukse taga! Ma parem koristan veidi, enne kui Ta sisse lasen! Ma ei taha, et Ta näeks, missugune siin tegelikult on!”

Kuula uudist – Ta teab, missugune seal on! Ja Tema on ainus, kes saab seal korda luua. Kui püüame kõigepealt „piisavalt heaks” saada, ei lase me Teda tegelikult kunagi sisse. Me saame teha ainult ühte asja ja see on üsna raske. Ellen White sõnastab selle järgmiselt:

„Jeesus ütleb: „Ennäe, ma seisán ukse taga ja koputan.” Kas me laseme Ta sisse? Ta ei taha, et me oleksime nende viimaste päevade hádaohtudes úksinda, oma piiratud jõuga... Meie eesõigus on káia Tema ligiõlu páikesepaistes ning kududa oma iseloomukangasse kuldseid rõõmu, tánulikkuse, kannatlikkuse ja armastuse lõimi. Nii võime náidata jumaliku armu väge ja peegeldada taevast valgust mure ja árrituse keskel, mis tabavad meid páevast páeva... Miks me káime siis ilma valguseta, komistades?... Meie töö on súdameuks avada ja Jeesus sisse lasta. Ta koputab ja ootab... Kas sa avad ukse? Jeesus seisab sinu súdameukse taga. Lase see taevane Kúlaline sisse.” („Our High Calling”, lk 353, 356)

Kas sa panid táhele? „Meie töö.” Ukse avamine ja Tema sisselaskmine on kõige lihtsam asi – útle lihtsalt jah. Siis sa tõused ja hakkad tegema neid toimetusi, mida sa ikka teed, ning sa mõistad, et unustasid ja sulgesid taas Tema ees ukse. Nii sa vabandad ja teed ukse uuesti lahti. Seekord on see avatud viis minutit, kuid siis keegi árritab sind, sa karjud ta peale ja avastad, et kuigi Jeesus on sees, ei lase sa Tal midagi öelda, vaid jätad Ta nurka, kus Ta sul ees ei ole. See on töö! Selleks kulub kogu meie elu, aga see on seda vägagi väärt. Úsna pea taipame, et teeme Temaga koostööd ja

selle tagajärjel toimuvad muutused ning see on meelierutav.

Erinevatel inimestel on erinevad koputused. Võtame kas või elatise teenimise. Väiksest peale mõtleme, mida oma eluga peale hakata. Tavaliselt küsitakse: „Kelleks sa tahad suurena saada?” Asi läheb tõeliselt piinlikuks siis, kui sa oled sarnaselt Wen’ile kaks või kolm aastat kolledžis käinud, kuid ei tea seda ikka veel. Või nagu Andrea – sa ei käigi kuskil koolis, vaid töötad kohas, kus sa ei leia rahuldust. Jeesusel on meie jaoks plaanid. Ta ei koputa üks kord, et siis edaspidi meile mitte mingit táhelepanu töörata. Tal on meie elu jaoks palju toredaid ideid. Kui me jääme Temaga ühendusse, hakkama taipama, et mõni väga lihtne asi, náiteks telereklaam või läheduses vabanev töökoht võivad olla tema koputused. Kui me Temas kasvame, siis hakkame ka ennast paremini tundma, eriti selles suhtes, et oleme individid ja erinevate úksteisest. Me küsime siis, mille jaoks on Ta meid loonud, ja kuulame vastuseid.

Peamine küsimus, millega me selle palvenädala ja vaimuliku süvenemise nädala jooksul tegeleme, on: „Kuidas Jeesus teadis, kes Ta on? Kuidas tuli Talle páhe, et Ta on uks või värav?” Ma arvan, et üks võimalus, kuidas Jeesus enda kohta seda teada sai, oli Tema kaitsev olemus. Seda ju ukсед peamiselt teevad – kaitsevad seda, mis on úhel pool ust, selle eest, mis on teisel pool.

Selles Johannese evangeeliumi loos tervistas Jeesus pimedat mehet, kes lõpuks aeti súnagoogist välja, sest ta väitis, et Jeesus oli ta terveks teinud. Variserid útlesid, et Jeesusel ei saa olla pimedat tervistamise väge ja mees lihtsalt vastas:

„Ma ei tea sellest midagi. Ma tean ainult seda, et ma olin pime, aga nüüd ma näen!” Siis muutus ta kannatamatuks ja rääkis variseridega veidi liiga otseselt, seepärast solvasid nad teda ja ütlesid, et ta on sünnist saadik patune olnud, ning viskaskid ta sünagoogist välja.

Johannese 9:35 öeldud, et kui Jeesus sellest kuulis läks Ta ja kohtus mehega. Ta teadis, et mehel on Tema kaitset vaja. Mees ja tema pere olid kindlasti suures segaduses. Siin nad nüüd olid – see pidi olema nende kõige õnnelikum päev, sest neile oli suur ime sündinud, aga neid aeti kogudusest välja! Vaatame, mida ütles Jeesus mehele. [Loe või lase kellelgi lugeda salmid 35 kuni 38.] Jeesus otsustas selle mehe üles otsida ning teda ja tema kaudu ka ta vanemaid kinnitada. Ta oleks nagu vihased kogudusejuhid ukse taha jätnud ning sulgenud mehe ja tema pere ohutusse kohta.

Pärast seda oli sobiv rääkida lugu lammastest ja lambatarast, kus Jeesus ütles enese olevat ukse ning et Tema lambad tunnevad Tema häält, kuid teisi nad ei tunne. See on ka hea. Mis oleks saanud siis, kui see mees oleks sünagoogi juhtidele järele andnud, langetanud alandlikult pea ja nõustunud sellega, kui halb ta on? Ta oleks küll saanud nägemise, kuid oleks ilma jäänud teistest õnnistustest. Selle asemel seisis ta Jeesuse ja selle eest, mis oli tema osaks saanud. Tema ustavus sai rikkalikult tasutud, kui Jeesus kohtus temaga sünagoogist väljaspool ja ilmutas end talle „Inimese Pojana”. Nägemise tagasi saanud mehest sai üks vähestest evangeeliumides mainitud inimestest, kes kummardas Jeesust Tema maapealse elu ajal Messiana.

Jeesus on Uks. Värav turvalisusesse. Kas sa oled sisse läinud?

Kuid Ta seisab ka sinu südameukse taga. Kas sa oled Ta sisse lasknud?

Kui need kaks küsimust on vastuse saanud, siis tekib kolmas küsimus. Kas meie võime ka olla ukсед, väravad või uksehoidjad?

On üks väga huvitav lugu ustest ja uksehoidjatest, mida sa oled tuhat korda kuulnud, ent tõenäoliselt mitte kunagi selles kontekstis. See on kirjas peaaegu kõigis evangeeliumides. Vaatame üht Matteuse 19:13,14. [Loe või lase kellelgi lugeda.] Mis lugu see on? Õigus, Jeesus õnnistab lapsi. Aga mis on siin pistmist uksehoidjatega?

Psalm 84 on väga suurepärane psalm. Kui sul võimalik on, loe terve psalm läbi. Kuid siin on üks salm, mida me erilisel käsitlеме. Hoia näppu Matteuse 19. peatüki vahel ja vaata Psalm 84:11. [Loe või lase kellelgi lugeda.] Mida see sinu arvates tähendab?

Uksehoidja pole väga tähtis ega kuulus inimene, eks? Tõenäoliselt peetakse teda üsna madalast seisusest teenijaks. Ta on lihtsalt keegi, kes seisab ukse juures ning avab ja sulgeb seda kogu päeva sisenejate ja väljujate jaoks. Psalmist ütleb, et talle meeldib Jumala kijas nii väga, et ta oleks pigem vähetähtis uksehoidja kui elaks uhkes või rikkas kohas, kuid koos kurjade inimestega.

Ma tahaksin olla selline uksehoidja.

Kuid on inimesi, kes arvavad, et nad ei pea üksnes Jumala koja ust avama ja sulgema, vaid ka otsustama, kes saab sisse ning kes peab välja jääma. Paljud näivad arvavat, et nemad teavad kõige paremini, kes on piisavalt hea kirikusse tulemiseks või kes on küllalt kenasti

riides või kes käitub nii hästi, et Jumal võib teda armastada.

Ning see toob meid tagasi professor Ellisoni märkuse juurde Ilmutuse 3:20 kohta Laodikeia koguduse kontekstis. Kas me oleme jätnud Valguse Issanda kunagi kogudusest väljapoole koos „nende kõige pisemate vendadega”?

Matteuse 19. peatükis arvasid jüngrid teadvat, kes peaks Jeesuse juurde saama. Jeesus oli väsinud ja hõivatud, pealegi oli Ta kuulsus ja tähtsus kasvamas. Inimesed tulid kõikjalt Teda kuulama. Ning mida olulisemaks muutus Jeesus, seda tähtsamaks said jüngrid. Või vähemalt nii nad arvasid. Kui mõned emad tõid oma lapsi Jeesusele õnnistada, siis püüdsid jüngrid neid minema ajada. „Minge siit ära! Miks te arvate, et Issandal on teie jaoks aega?”

Nad olid uksehoidjad negatiivses mõttes. Nad arvasid, et teavad, kes on Jeesuse jaoks piisavalt tähtis. Kui sünaagooi ülem, mõni rikas inimene või isegi Rooma sõdur oleks tulnud, siis teda poleks nad minema saatnud. Aga väikesed lapsed ja naised? See oli teine asi!

Kas sa tead selliseid inimesi?

Kuid jüngrid pidid üllatuma. Nemand ei olnud uks. Jeesus oli uks ja Ta pidi neile seda meelde tuletama. „Ärge keelake neid lapsi! Las nad tulevad!” Nii oli Jeesus taas kaitsev uks. Ilmselt hakkasid emad ja lapsed kurvalt tagasi minema, tundes piinlikkust ja süüd suure Õpetaja tülitamise pärast. Kuid mitte kauaks. Jeesus naeratas ja sirutas käed välja ning lapsed jooksid Tema juurde. Ka emad said kinnitust ja julgust.

Jeesus oli just sõnadeta öelnud: „Minu uks on suletud uhkusele ja hukkamõistvale vaimule ning inimestele, kes

arvavad, et neil on võim ja autoriteet. See on laialt avatud alandlikele ja süütutele, kes arvavad, et ei väärivad mind, kuid mina tahan nende lähedal olla.”

Ta ei piirdunud sellega. Ta jätkas: „Taevariik on selliste inimeste jaoks nagu need väikesed lapsed!” See oli üllatus. Need *olid* Jeesuse tagurpidi kuningriigi VIP-id! Kui jüngrid (toonased ja praegused) käitusid uksehoidjatena, oleksid nad õiged välja jätnud ja valed sisse lasknud. Siis oleks taevas samasugune nagu see rikutud maailm ja kes seda siis tahaks?!

Kui Jeesus on uks, kuidas saame olla uksehoidjad? Kas avame ukse, tervitades kõiki, kes soovivad tulla? Kas me arvame, et teame, keda Jumal saab armastada või vastu võtta ja keda mitte? Kas inimesed tunnevad end meie läheduses turvaliselt, kaitstult ja soovitult?

Põhimõte, mida peaksime meeles pidama: kui Jeesus oli piisavalt avatud, et meid sisse lasta, siis kes oleme meie, et otsustame, kas teised on vastuvõetavad?

Ava oma südameuks.

Mine läbi Jeesuse ukse.

Ja siis ela teiste jaoks avatud uksena.

Küsimused aruteluks:

1. Millised asjad on Jeesus sinu elust ukse taha jätnud ja aidanud sul end turvaliselt tunda?
2. Milliste võimaluste läbi on Jeesus sinu elus uksi avanud ja andnud sulle vaba tunde?
3. Too üks näide, kuidas Jeesus on sel kuul sinu südameuksele koputanud?
4. Räägi juhustest, mil sa ei tundnud end soovituna. Mis juhtus? Mida sa

teistmoodi teeksid?

5. Mil moel oled sina avatud uks?
Kuidas hoiad sa ust suletuna? Kuidas sa tead, mida millal teha?

Elu Põhimõte #2: Kuna Jeesus on minu Uks, võin ma olla uksehoidja, kes võtab lahkelt teisi Jumala perekonda vastu.

JEESUS ÜTLES: „MINA OLEN ELULEIB.“

ESMASPÄEV

Ma olen vist täitsa segi” mõtles Andrea. „Miks ma küll ometi arvasin, et mul on selleks aega, isegi kui neid kolme väikest põngerjat „abiks” poleks?”

„Kas ma võin seda keerata? Palun?” kargles kümneaastane Adam innukusest.

„Ei, mina!” vingus seitsmeaastane Jeannie. „Sina saad *alati* esimesena!”

Isegi väike Minnie, kel polnud aimugi, mis toimub, karjus: „Mina, mina!”

„Tasa!” käratas Andrea ja imekombel jäid kõik vaid. „Minnie, istu siia ja valva, et see nõu paigast ära ei liigu, kuid ära puutu kive, kui need liiguvad! Saad aru?” Minnie noogutas innukalt oma kõrgel tooli, kuid Andrea ütles: „Adam, sina valva teda kullipilgul. Jeannie, sina saad esimesena. Seisa täpselt niimoodi siin ees, et sa enda ühte külge liialt ei koormaks.”

Äärmiselt keskendunud ilmel hakkas Jeannie suurt vänta ringi keerama. „Küll on *raske!*” hüüatas ta.

„Muidugi on,” nõustus Andrea, „aga kujuta ette, kuidas Jeesuse ema pidi seda tegema, kahe suure lameda kiviga. Mäletad seda pilti, mida vaatasime?”

Tõenäoliselt üliinnustatud mahe- ja taimetoidu ning tervise propageerijatest, keda ta iga päev töö juures kohtas, oli Andrea hiljuti ostnud käsivändaga jahvatusmasina ja purgitäie nisuteri sellega jahvatamiseks. Kõõgis oli vaikus ja sügav keskendumine, kui kõik, isegi Minnie

koos Andrea käega, hetkeks vänta keerasid ja vaatasid, kuidas peen helepruun jahu nirises kahe lameda veskikivi vahelt, mida vända keeramine vastamisi hõõrus. See oli nagu võluvärk.

Kui lapsed mõistsid, kui raske see on, siis nad loomulikult ei nõudnud enam oma järjekorda. Andrea taipas peagi, et tal pole vaja kallist terviseklubi liikmekaarti, et enda ülakeha vormis hoida. Ta jäi isegi hingetuks ning pidi aeg-ajalt istuma ja puhkama.

„Kas sul on hea meel, et sa ei pea seda tegema nii, nagu pidi Piibli aegadel?” küsis Jeannie.

„Kellel, minul või?” sähvas Andrea vastu. „Sina kui peretütar peaksid seda tegema!”

„Mitte mina,” ütles Adam rahulolevalt. „Mina tegeleksin väljas meeste asjadega.”

„Jah, näiteks künnaksid kepiga maad, et seda vilja kasvatada!” ütles Andrea naerdes.

Neil kulus peaaegu tund aega, et jahvatada piisavalt jahu kahe pätsi küpsetamiseks. Siis lisasid nad jahule pärm, veidi soola ja õli, tilgakese mett ja sooja vett. Lapsed segasid suure puulusikaga, kuni taigen nende jaoks liiga tihkeks muutus. Siis segas Andrea, kuni see oli tema jaoks liiga kõva. Seejärel kallasid nad kogu taigna puulauale.

See oli osa, mis meeldis kõigile. Nad jaotasid taina neljaks kamakaks ning igaüks sõtkus ja mudis ja kloppis. Vahe-

peal lisasid nad veidi jahu, kui tainas kleepuvaks muutus. Nad üritasid kõigest väest valvata, et Minnie oma tükki ära ei sööks.

Lõpuks panid nad kolm siledat, käsnjat tainapalli ja Minnie väikese halli kamaka eraldi kaussidesse. Nad panid kaussidele nimed juurde, katsid need kinni ja seadsid sooja kohta kerkima. Andrea pani salaja Minnie tainatüki asemel uue.

Adam äigas käega üle näo. „Uhh!” kuulutas ta. „Mul on hea meel, et ma ei ole nisutera!”

Andrea naeris. „Sa tegid just oma näo jahuseks.” Ta pühkis poisi nägu käterätiga ning kõik läksid kraanikausi juurde, et hõõruda taigen kätelt maha ja püüda see küünte alt kätte saada.

„Miks sul on hea meel, et sa pole nisutera?” küsis Jeannie.

„Mõtle ometi! Kõigepealt visatakse sind maha ja kaetakse mullaga, saad endale kaela vihma ja kõik muu. Siis lähed sa punni ja sinu sisse tuleb pragu, mis on kindlasti valus, kui nisu midagi tunneks. Seejärel tulevad sinust välja juured ja lehed ning sinust kasvab ilus suur taim. See osa on tõenäoliselt üsnatore – õõtsud tuule ja päikese käes.”

„Kui mõni elukas sind üles ei kaeva,” lisas Andrea. Adam tegi nägusid, kuid õed naersid.

„Siis tuleb suur masin ja lõikab su maha!” jätkas Adam. „Sa käid läbi mitmesugustest masinavärkidest, et nisu saaks puhtaks lehtedest ja muust, need on vist õled?”

„Jah, inimesed kasutavad õlgi multsiks või loomadele

allapanuks. Või muuks selliseks.”

„Seejärel pannakse sind kotti ja sa

vedeled kusagil laos riiulil. Just siis, kui sa arvad, et hullem on möödas, panevad inimesed sind veskisse ja jahvatavad ning teevad selliseid asju nagu meie täna. Ja siis pannakse sind kuuma ahju!”

„Aga siis,” ütles Jeannie kõhtu silitades, „nad söövad su ära! Mmmm!”

„Ma tõesti ei usu, et tahaksin nisutera olla,” nõustus Andrea. „Ja mul on hea meel, et nad ei tunne midagi.”

Seni oleme rääkinud sel nädalal Jeesuse „mina olen” väidetest. Kõigepealt ütles Ta, et Ta on maailma valgus, mida pakutakse kõigile maa peal. Siis saime teada, et Jeesus on uks ehk värav ja et Tema riiki ei saa muidu kui Tema kaudu. See valgus oleks nagu tänavavalgustus, mis paistab igale poole ja näitab sulle teed ukseni, ja siis nagu verandalamp, et sa näeksid Jeesuse juurde astuda. Siis pead tegema valiku. Kas sa sisened ainsast tõelisest Uksest või lähed tagasi või proovid hoopis teist teed kaudu?

Kui sa otsustad tõelisest uksest siseneda ja elada oma elu koos Jeesusega, mis tähendab nii Tema uksest siseneda kui ka oma südameukse Temale avamist, siis teeb Ta enne kõike midagi muud. Vaatame veel kord Ilmutuse 3:20, et see välja uurida. [Loe või lase kellelgi lugeda.] Mida siis Jeesus kõigepealt teeb? Õigus, Ta annab meile süüa!

Hämmastavalt lihtne on seda etappi unustada. Me mõtleme: „Hästi, ma olen uus inimene Jeesuses, nüüd Ta juhivad mind ja mina järgin Teda. Niisiis, mida Jeesus kõigepealt teeks? Ma tean! Ta lähleks sellele inimesele appi!” Ja juba me lähemegi, kuigi Jeesus hüüab kõõgist järele: „Hei, sa unustasid midagi! Sööme

kõigepealt, siis on meil tööks piisavalt jõudu!”

Kunagi oleks võib-olla öeldud, et keegi ei unusta sellist asja oma füüsilises igapäevaelus, kuid tänapäeval on elu nõnda kiire, et paljud inimesed tõttavad tööle, kooli või kuhugi mujale ka ilma hommikusöögita. Võib-olla tegid mõned meist tänagi nii. See ei ole eriti hea, ka mitte meie vaimulikus elus.

[Märkus kõnelejale: võtke grupis järgnevaid lõike uurides veidi aega selle peatüki jaoks, nii et saaksite võimalusel kommenteerida ja arutleda.]

Täna uurime Piiblis üht tõeliselt põnevat peatükki. Võtame koos lahti Johannese 6. peatüki. Eelmisel päeval oli Jeesus toitnud rahvahulga, kus oli ligi 5000 meest. Nüüd järgisid hulgad Jeesust kõikjal, kuid mitte sellepärast, et nad oleksid Teda kui Messiat tunnustanud. Tõsiasi on, et nad ei teadnud, kas Temasse uskuda või mitte, nagu näeme salmides 25. ja 26. [Loe või lase kellelgi lugeda.] Jeesus ei saada neid ju tühje käsi minema? Loeme salmi 27. Jeesus püüab viia jututeema maistelt asjadelt taevastele. vähemalt minutiks sai Ta vähemalt mõnede tähelepanu. Nad küsisid: „Mida me peame ette võtma, et teha Jumala tegusid?” (s 28). Missugune on Jeesuse vastus salmis 29? See on samasugune, nagu lugesime eile Ellen White’i tsitaadist! Ellen White ütles, et meie töö on uks avada, ja me teame, et seda on kergem öelda kui teha. Siin ütleb Jeesus, et meie töö on *uskuda*, mis on sama asi teiste sõnadega, kas pole? Ilmselt arvasid need inimesed, et see on liiga keeruline teema. Nende mõtted pöörduvad tagasi oma kõhu juurde, mida nad vähemalt näevad ja tunnevad.

Siis nõuavad nad imelist tunnustähte, mis kinnitaks, et Jeesus on see, kelle Ta väidab end olevat. (Ma ei tea, kui palju imesid neil enda arvates vaja oli!) Salmis 31 vihjavad nad, et manna oleks sobiv variant. Mõelda vaid – ei mingit jahvatamist ega küpsetamist, lihtsalt korja toit maast üles. „Jah, Jeesus, see oleks lahe. Siis me usuksime sind kindlasti!” (Eile me sind muidugi ei uskunud...)

Taas püüab Jeesus neid suunata Jumala asjade juurde. Loeme läbi salmid 32 kuni 37. [Loe või lase kellelgi lugeda.] Jeesus väljendab end siin üsna selgelt. Mitte et see oleks lihtne teema! Pühendunud kristlased püüavad terve elu jooksul mõista üha selgemalt, mida tähendab „süüa Jeesust”.

Loomulikult hakkasid inimesed arutlema. Jeesus ütleb, et Ta on inimeste südamete kohtumõistja ja nemad nuri-sevad: „Kes ta oma arust on?” Jeesus käsib nurisemise jätta ning kordab oma väidet salmides 46 kuni 48 veelgi intensiivsemalt: „Mina olen eluleib, ma olen *ainus* eluleib. Jumala juurde ei saa muidu kui minu kaudu, ja vastupidi.”

Inimeste keskel tõusis veelgi teravam tüli (salm 52). „Millest ta räägib? Me ei saa tema liha süüa!”

Jeesus kõneleb üha tungivamalt. Järgnevates salmides ütleb Ta, et kui nad ei söö Tema liha ega joo Tema verd, siis nad surevad, aga kui nad seda teevad, siis elavad igavesti. Edaspidi, salmides 61 kuni 65 selgitab Jeesus seda arusaadavamalt. Nii tobe kui see ka tundub, käitusid inimesed nii, nagu oleks nad arvanud, et Jeesus räägib tõesti enda söömisest noa ja kahvliga. Salmis 63 ütleb Jeesus: „Vaim on see, kes elustab;

lihast ei ole mingit kasu. Sõnad, mis ma teile olen rääkinud, on vaim ja elu.”

Nüüd me taipame! Jeesus mõtleb söömise all oma sõnade mälumist, nende seedimist, nende muutumist sinu osaks samamoodi, nagu leivast saab pärast söömist sinu osa!

Siin toimub selle peatüki, võib-olla isegi terve Jeesuse elu, üks kõige olulisematest sündmustest. Vaata salmi 66. [Loe või lase kellelgi lugeda.]

Kas sa suudad seda ette kujutada? Oluline hetk Messiaks olemise tänamatus elus. Kui kurb oli see Jeesuse jaoks, kes armastas neid inimesi, ükskõik kui vaidlushimulised nad ka olid. Kuid veelgi enam, kui kurb oli see nende inimeste jaoks! Kui kurb on see tänapäeval meie jaoks, kui otsustame selja pöörata. See on liiga raske. Jeesuse sõnade kuulmine on üks asi. Lihtne on neid üle lugeda.

Neid mäluda?

Neid seedida?

Nende järgi elada?

See on raske!

Kas see on seda väärt?

Ma loodan, et me kõik otsustame öelda jah. Me kõik oleme näinud *mingit osa* valgusest (keegi pole veel kogu valgust näinud, see oleks liiga pimestav!), leidnud ukse ja astunud sisse ning nüüd istume koos Jeesusega lauas. Tegelikult on see palvenädal nagu ühine söömaeaeg, nagu pidusöök, mil sööme koos, Jeesuse sõnu mugides. Nagu igal kogunemisel sööb iga inimene veidi erinevat toitu, valides asju, mida ta kõige enam soovib, seedides neid nii, nagu *tema* organism seda seedib. Pea meeles, et sa ei valiks ainult neid asju, mis sulle meeldivad. Lase Jeesusel soovitada ka neid tõesid,

mida sa *vajad*, samamoodi nagu on vaja süüa näiteks aedvilju.

Siin me nüüd oleme – me oleme tulnud uksest sisse ja Jeesus soovib koos meiega süüa. Missugused on mõned neist võimalustest seda teha? Muidugi tuleb esimese asjana pähe Piibli uurimine. Seda võib teha väga mitmeti. Sul võib olla õppetükk, vaimulik raamat või mingi õppevihikute komplekt teemal, mis sind huvitab. Kuid loe kindlasti *Piiblit*, mitte ainult sel teemal kirjutatud raamatut! Kui saad kogu oma vaimuliku toidu sellest, mida teised Jeesuse sõnade kohta räägivad, siis sööd nagu imikutoitu, mis on ühtlaselt läbi segatud ja osaliselt seeditud. See on hea imikutele ja võib hea olla ka vastpöördunud kristlastele, niivõrd kui toituv inimene teeb seda tõesti Jeesuse sõnadega, mitte mingi magusa aseainega. Mitte kõik, mis on poolvedelas olekus, pole imikutele hea!

Kuid noored kristlased peavad, nii ruttu kui võimalik, õppima ise lugema ja Piiblit uurima, mõistma, *miks* nad usuvad ja mida nad usuvad ning olema isegi suutelised seda selgitama. Niisiis on parim lugeda Piiblit ise. Ka selleks on mitu võimalust. Tutvume neist kolmega.

1. Alusta lihtsalt Esimesest Moosese raamatust ja loe lõpuni. Võid kasutada mingit piibliaasta süsteemi, aga kui aus olla, siis saad sa rohkem kasu (kui sa oled valmis tahkeks ja vahel raskestiseeditavaks toiduks), kui sa võtad sellise lugemisplaani, mille järgi saad Piibli kolme aastaga läbi. Kuid see sõltub sinust. Vahel on kasu kõige kiiresti läbilugemisest, et näha, kuidas erinevad osad kokku sobivad. Tegelikult on praegu olemas programm „Piibel 90 päevaga”,

- mis mõnele väga meeldib. See on hea sissejuhatus, eriti kellelegi, kes pole varem Piiblit läbi lugenud. Kõigepealt palveta, siis loe, teades, et Jeesus on sinu kõrval sind aitamas. Palveta pärast lugemist ja kas räägi või kirjuta sellest, mida õppisid. See on seedimise osa.
2. Vali üks Piibli raamat ja uuri seda korralikult, seejärel vali järgmine. Või vali sind huvitav teema ja kasuta kõigi teemakohaste kirjakohtade leidmiseks konkordantsi ning uuri siis kõiki neid tekste korraga. See on tõenäoliselt kõige „tahkema toidu” meetod. Sa pead olema valmis otsima välja salme, mis on üksteisega sarnased, ning palvetama mõnede tekstide pärast, mis tunduvad teineteisele vastu käivat, ning esitama Jumalale palju raskeid küsimusi. See meeldib Jumalale! Nii hakkad sa tõeliselt Jumala Sõna seedima ja sellest saab sinu elu osa.
  3. Konkreetse piibliteksti üle mõtisklemiseks on lihtne neljasammuline meetod, mis on osutunud kasulikuks. See käib nii: vali vaikne koht ja palveta, et Issand räägiks selle mõtiskluse ajal sinuga isiklikult.
    - a) Loe. Sa võid lugeda teksti mitu korda, paludes Pühal Vaimul pöörata sinu tähelepanu salmile, mõttele või isegi sõnale, mis on sinu jaoks erilise tähtsusega.
    - b) Mõtiskle. Võta veidi aega salmi, mõtte või sõna üle mõtlemiseks, paludes Jumalalt selgust, millise sinu elu aspekti kohta see tekst käib.
    - c) Vasta. Anna see osa oma elust Jumala mõju alla ning võimal-

da Talle vaba juurdepääs oma töö tegemiseks.

- d) Toetu. Usu, et Jumal teeb oma töö ja täna Teda selle eest.

Kui sul on võimalik, otsi Piibel, mis on koostatud kronoloogilises järjekorras (nt „The Narrative Bible in Chronological Order”). Seda on väga tore ja huvitav lugeda. Komisjon pidas nõu ja tegi oma parima, et välja selgitada, mis-suguses järjekorras asjad tegelikult toimusid. Kuningate ja Aja raamatute lood on kirjutatud kokku üheks looks, samuti evangeeliumid. Prohvetikuulutused ja psalmid on pandud sellesse kohta, kus nad tegelikult kirjutatud on, või kui seda pole teada, siis pandi need sinna, kuhu need hästi sobisid. See aitab sul näha Iisraeli ajalugu ühe tervikuna ja nii õpid sellest palju. Muidugi, kui see on palvega loetud. Muidu kasutad seda nagu õpikut.

Kõigi nende meetodite puhul pea meeles, et me ei söö üksinda. Kõige paremini sööme gruppides. Uuri koos sõpradega või väikeses grupis. Uuri piibliuurimisrühmas ja hingamispäevakooli klassis. Toetu kogenud kristlasele, keda sa usaldad ja kes on jumalakartlik ning kes aitab sind, püüdmata sulle kõiki vastuseid anda.

Järgmine asi, mida sa märkad, on see, et sa kasvad! Sa ei tea, kuidas see toimub, ega tunneta seda protsessi rohkem kui lapsena – äkitselt olid oma riietest välja kasvanud. Sinust saab ette-kavatsemata teiste eeskuju, sinult küsitakse, mida sa teed ja sa ütled: „Ma loen Jeesuse sõnu. Lausa uskumatu, mida ma sel nädalal õppisin!” ...ja siis sa jagad seda teistelegi, kui nad just vastu pole.

Jää hetkeks vaikseks ja palveta ning lihtsalt armasta neid igal võimalusel. Jumala laua ääres ei ole sunduslikku söötmist.

Enne kui sa arugi saad, oled sa kogenud kristlane, kellest teised lugu peavad ja kellele küsimusi esitavad. Kuni see paneb sind end küündimatuna tundma ja mõistma vajadust Jumalale toetuda, oled sa õigel teel.

Järgnevalt kaks tsitaati Ellen White'ilt selle teema kohta.

„Pühakirja sõnade teadmises ja austamisest ei piisa. Me peame minema sügavuti nende sõnade mõistmisesse, uurima neid tõsimeelselt, süües Jumala Poja liha ja juues Tema verd. Kristlaste vaimulikus iseloomus ilmneb, mil määral nad seda teevad. Me peame oskama Sõna praktiliselt oma iseloomu kujundamisse rakendada. Me peame olema pühad templid, kus Jumal saab elada ja töötada. Me ei tohi kunagi püüda end tõsta kõrgemale teenijatest, kelle Jumal on valinud oma tööd tegema ja oma püha nime austama. „Teie kõik olete vennad.” Rakendagem igaüks Sõna oma ellu, võrreldes Pühakirja teksti teisega.

Me peame igapäevases elus oma vendade ja maailma ees olema Pühakirja elav tõlgendus, austades Kristust temasarnase alandliku ja tasase südamega. Kui me sööme ja seedime eluleiba, ilmneb meis tasakaalustatud iseloom. Kui me oleme üksmeeles, pidades teisi endast paremaks, siis kanname tõe väe elavat tunnistust maailma.” („Lift Him Up”, lk 105)

„Kui inimesed alistuvad täielikult Jumalale, süües eluleiba ja juues päästevett, siis kasvavad nad Kristusesse. See, mida mõistus sööb ja joob, moodustab inimese iseloomu. Nad saavad elu Sõna vastuvõtmise ja sellele kuuletumise kaudu osa jumalikust loomusest.

Siis toimub kogu nende teenistus jumalikus sarnasuses ning see ülistab Kristust, mitte inimest.” („The SDA Bible Commentary”, Ellen G. White Comments, 5. kd, lk 1135)

Õhtusöögilauas nägi Andrea, et Adam mõtles tõsiselt millegi üle. Ta vaatas, kuidas poiss, otsaesine kipras, näris leiba, mis, tuli tunnistada, oli parem kui miski muu, mida ta varem oli küpsetada üritanud. „Mis lahti, Adam?”

Adami pilk selgus tasapisi, kui ta mõtterännakult tagasi jõudis. „Ma mõtlesin just sellele, mis ma ennist ütlesin, et ma ei taha olla nisu. Ehk ei olekski see nii halb.”

See kõlas huvitavalt. „Kas tõesti? Kuidas nii?”

„Mulle tuli meelde, et me lugesime hiljuti piiblitunnis, et kui nisutera ei kuku mulla sisse ega sure, siis ei saa see vilja kanda. Ma arvasin, et see pole loogiline. Kui tera sureb, siis ei saa see ju ka vilja kanda, eks? Aga täna, kui ma kujutasin ette, mida võiks nisutera tunda ja mõelda, siis mõistsin, et kui tera seda suudaks, siis talle tunduks, et ta on surnud. Ta on ju pimedasse maha maetud, läheb lõhki ja puha.”

„Minu arust on sul õigus,” ütles Andrea. „Tegelikult peab nisutera kaduma, et olemas olla.” Ta jõudis vaevu oodata, mil saab seda Wen'ile rääkida. Wen'ile see meeldiks. Võib-olla on Adami sügavad mõtted kusagil Wen'i kolledži essees. Kas see poleks tore? Andrea ei pruugi ise iial kolledžisse jõuda, kuid ta oli otsustanud, et tema lastel on see võimalus, eriti „mõttetargal” Adamil.

„Nii, siis teeb nisutera läbi kõik ras-

kused, millest ma varem rääkisin, ja arvab veel kümme korda, et nüüd sureb ta kindlasti. Ning lõpuks süüakse ta ära." Adam pani viimase suutäie suhu ja pühkis näpud pükstesse puhtaks.

Andrea hoidis tagasi kurja pilgu ja ootas. Isegi Jeannie, selle asemel et vahele segada või lobiseda, kuulas.

Adam mälus leiba ja samal ajal keerlesid ta peas mõtted. Siis naeratas ta äkki. „Siis saab see inimeseks!”

„Inimeseks?!” kiljatas Jeannie.

„Mida?” küsis Andrea jahmunult. Adam suutis teda alati üllatada.

„Muidugi, kas te ei taipa? Ma sõin just viilu leiba. Nüüd segatakse see minu maos maohappega, see laguneb ja saadetakse kogu kehasse laiali ning *pauh!* nagu võluväel saavad sellest veri ja luud ja lihased.”

„Võluväel!” kordas Jeannie nagu papagoi.

Andrea naeratas. „Ja ajurakud ka! Hea mõte, tarkpea!”

Minnie tagus lusikaga ja hüüdis: „Hea mõte, talkpea!”

Õhtusöök lõppes ühise naeruga.

Kui Jeesus on eluleib, siis võime meie ju olla väiksed nisuterad, mille Tema külvab. Võib-olla saab Ta õpetada meid end teistele andma, teades, et me Tema armu ja väe läbi muutume milleski paremaks, kui olime ette kujutanud. Kui leib toidab ja täidab, isegi lohutab ja annab inimestele kodutunde, siis võime endalt küsida: „Kas meie soojendame ja toidame teisi? Kas me püüame neid Jeesuse sõnadega toita ja täita? Kui nad on nõrgad ja alatoidetud, kas aitame neil siis toituda Pühakirjast,

mida me juba tunneme, et nad võiksid hiljem, tugevamaks saades, ise süüa?”

Veel üks tsitaat Ellen White'ilt.

„Isekalt kulutatud elu on nagu viljatera, mis ära süüakse. See kaob, kuid ei paljune. Inimene võib koguda kõike, mis ta suudab; ta võib elada ja plaane teha enda hüvanguks, kuid tema elu möödub, ja talle ei jää midagi. Enda naha hoidmise seadus on enesehävitamise seadus.” („Ajastute igatsus”, lk 421)

Jeesus andis endast kõik. Ta kukkus maha ja suri, kuid tõusis suuremana üles. Tema ohver mitmekordistub iga kord, kui üks Tema lastest annab end teistele. Nii on Jumalal kord suur lõikus ja me kõik sööme koos Jumala laua taga.

Küsimused aruteluks:

1. Kas sul on olnud kogemusi, kus sa tundsid end piinarikka olukorra tõttu elavalt maetuna või peeneks jahvatatuna? Kas sinu arvates võis sellel olla mingeid positiivseid tagajärgi?
2. Kas sul oli täna hommikul meeles oma keha toita? Mida sa sõid? Kas sul oli täna hommikul meeles oma vaimu toita? Millega sa seda toitsid?
3. Mida tähendab sinu arvates Jeesuse ütlus, et me peame Tema liha sööma ja verd jooma? Ole võimalikult täpne. Kas sa sööd ja jood Jeesust?
4. Mil moel on keegi hiljuti end sinule andnud? Kuidas sa seda inimest tänad?

Elu Põhimõte #3: Kuna Jeesus on Eluleib, võin mina olla nisutera, andes ennast Tema Sõna teistele söötmiseks.

JEESUS ÜTLES: „MINA OLEN HEA KARJANE”

TEISIPÄEV

Oli reede õhtu. Kolledži suurde kirikuhoonesse oli kogunenud väike rahvahulk, nende seas nii ülikooli inimesi kui ka kohalikke, et vaadata lühifilmi ja arutleda samal teemal. Üliõpilasest misjonär DeeDee tutvustas videot, mille ta oli lindistanud ühes Lähis-Ida riigis, kus nad koos oma sõbranna Anniga lühikest aega oli teeninud. Video kvaliteet polnud küll suurem asi, kuid sisu poolest oli see vapustav. Wen kallutas end ettepoole, krõmpsutas popkorni selle maitset tundmata ja jälgis vaimustunult ekraani.

Sündmuskoht paiknes suurlinnast eemal. Linnapildis oli näha antiigi ja kaasaja segu – ühelt poolt valged kandilised majad ja kvartalid, mis pärinesid Jeremija ajast, teisalt sõdurid koos õhukonditsioneeride, antennide, autode ja automaatrelvadega. Kuid veel veidram oli see, mis toimus kaugemal.

„Võimalik, et ka tuhat aastat tagasi oli sellel legendikul suur lammaste kari,” oletas Wen. Lambaid oli sadu ja eemalt paistsid nad nagu üks suur valkjas villane mass. Lambad liikusid sinna ja tänna ning määgisid kõrvulukustavalt. Karja ümber oli mitu pikkades rüüdes beduiini, kes olid samamoodi riides nagu nende esivanemad Jeesuse eluajal.

„Vaata seda puust karjasekeppi!” pomises tema sõber Josh.

„Ma tean, lahe, kas pole?” sosistas Wen.

Järsku hakkasid karjased tegema

veidrat häält. Nad panid oma käed suule ja tõid kuuldavale omapäraselt kõlavaid hüüde. Kas need olid sõnad? Või kutsumid? Wenil polnud aimugi.

Juhtus midagi hämmastavat. Lambad, kes siiani olid liikunud üsna sihitult, hakkasid järsku kindlas suunas minema. Mõned suundusid mehe juurde, kes oli väravale kõige lähemal. Teised jooksid tolle mehe suunas, kes oli väravast kõige kaugemal. Ja oli ka neid, kes jooksid kolmanda ja neljanda mehe juurde.

Mehed jätkasid kutsumist ja lambad grupeerusid. Järsku torkas kõrvu hädine heledakõlaline määgimine. Kaamera pöördus ümber ja videopilti jäi tall, kes oli oma ema silmist kaotanud. Ta hüples, nagu oleksid tal vedrud all olnud, kõrgele üle teiste lammaste sinna ja tänna, ise valjusti häälitsetes.

„Vaeseke!” ohkas keegi.

Vähem kui 10 sekundi pärast tuli loomakarjast esile üks kogukas emalamm. Ema ja laps said taas õnnelikult kokku. Joostes ema lähedusse, kiirustas tall karja turvalisse keskkonda tagasi.

Nüüd oli tekkinud ühest suurest lambamassist neli karja. Lambad rüsesid ja tunglesid, püüdes olla oma karjasele võimalikult lähedal. Karjased hakkasid liikuma, suundudes linnast välja, eesmärgiga leida karjamaad. Kusjuures, ükski lamm ei hakanud ekslikult valele mehele järgnema.

Film lõppes ning tuled pandi põle-

ma. Inimesed nõjatusid seljatagedele ja hüüdsid: „See oli vägev! Kuidas nad teadsid? See oli nii armas tall!”

Ann võttis sõna: „Te arvate, et see oli lahe. Te oleksite pidanud seal olema! See väike video ei kata tegelikult kogu ... ma ei teagi, mida öelda.”

„Vägev!” arvas DeeDee. „See on hämmastav! Ma imestan, kuidas need lambad teadsid, millisele häälele järgneda.”

„Nad on kuulnud tema häält sünnist saadik,” pakkus Wen.

Keegi noor naine sekkus: „Võib-olla nad isegi kartsid teisi hääli? Ma arvan, et kui mõni teine karjane oleks püüdnud neid kutsuda, siis nad poleks järgnenud.”

„Äkki see väike tall ei tundnud veel oma karjust hääle järgi ära?” arvas keegi. „Tundus, et tema ema teadis õiget karjust, kuid tall tundis vaid oma ema.”

„Õige,” nõustus DeeDee. „Mõne aja pärast tunneb ka tall karjuse ära, aga seni peab ta järgnema oma emale.”

Oli kuulda laste häält ja Wen märkas Andreat oma lastega tegelemas. „Huvitav, kui vanaks nad peavad saama, et tunneksid ise karjuse ära?”

„Ma vean kihla, et siis, kui neid ei imetata enam ja nad söövad iseseisvalt,” arvas Andrea.

„Jah, aga isegi see on hämmastav,” märkis Ann. „Lambad on vaid mõnekuused, kui nad võõrutatakse ja juba nad teavad, millisele karjasele järgneda. Ometi, kui vanad peame oleme meie, inimesed, et kuulata Hea Karjase häält?”

„Ja ikkagi,” lisas Wen mõtlikult, „võib-olla sõltub see ka kogukonnast. Ma mõtlen, et kõik, mida lambad tegelikult peavad tegema, on rühmas püsimi-

ne. Aga meie jaoks võib see tähendada nii head kui ka halba.”

Mitmed noogutasid nõusolevalt.

„Kui head tööd teeb meie usklikte kogukond?” küsis Josh. „Oleme me kindlad, et kogu kari järgneb Jeesusele ja mitte kellelegi teisele?”

„Ja kui palju tuleb jätta isikliku südametunnistuse hooleks?” küsis DeeDee, minnes aruteluga sügavamaks.

Pärast mõneminutilist elavat debatti individuaalsuse, kaaslaste surve, grupimõtlemise ja isikliku pääste teemadel sõnas Andrea mõtlikult: „Siin on veel üks moment. Asi pole ainult karjase hääle tundmises ja massi liikumisele vastupidises suunas minemises, et jõuda Temani. Kui lambad lähevad oma karjase juurde, siis nad ei ole veel jõudnud karjamaale. Olete nõus?”

Tema peab neid juhatama, ja teekond võib olla väga pikk. Lambad ei pea olema tema kõrval üksnes hommikul. Neil tuleb järgneda karjusele päevast päeva ja alluda korraldustele. Mõnikord tuleb puhata ja teinekord jälle seada end minekule. Võib-olla tuleb ronida ka mägedesse ja kes teab mida veel, eesmärgiga leida eluks vajalikku rohtu ja vett.”

„Ja soovitatavalt ei tohiks nad kalju pealt alla kukkuda!” lisas Wen.

„Jah,” lisas DeeDee, „ja öö hakul peavad nad järgnema karjusele, et koju tagasi jõuda.”

„Ja järgmisel päeval uuesti alustama,” täiendas Josh.

„Mõelge, kui hea, et meil on nii hea ja kannatlik Karjane,” sõnas Andrea mõtliku naeratusega.

Vaatame veelkord teksti, mille uurimist me täna juba alustasime – seda, kus

Jeesus ütleb, et ta on uks või värav. Ava Johannese 10:11. Mida tähendab, et hea karjane annab oma elu karja eest?

Tänapäeva maailmas kasutavad inimesed, kellel on kari, loomade hoidmiseks tarasid. Nad karjatavad neid autode, või isegi helikopteritega. On enam kui tõenäoline, et keegi ei istu terve päeva koos karjaga, et neid valvata ja peletada eemale hüääne, hunte või puumasid. Samuti ei pea viima loomi kuhugi mujale sööma või oja äärde jooma. Ei ehitata ka kividest väikest tammi, et lambad saaksid rahulikult juua aeglase vooluga vett. Keegi ei pea neid juhtima õhtul koju tagasi, üle lugema ega hoolitsema oma kätega haavade eest, mis loomadel tekkinud on. Kohe kindlasti ei maga keegi koos nendega, lamades põiki tara värava ees, et ükski kiskja ei saaks siseneda, äratamata karjust! Me ei suudaks isegi ette kujutada koos karjaga elamist, nõnda nagu see vanasti oli.

Keegi ei suudaks elada eelkirjeldatu kohaselt, sest karjad on hiiglaslikud. Seal on tuhandeid loomi. Sageli ei tea karjased või farmerid ise ka, kas mõni loom on kadunud, kuni nad on loomad kokku ajanud ja neid üks või kaks korda aastas üle lugenud. Loomad suunatakse väravate kaudu metallpaneelidest ehitatud koridori, et neid süstitakse või antakse neile vajalikku ravimit. Tegelikult on huvitav mõelda: kas meie tänapäevased karjakasvatuse meetodid sarnanevad pigem Jeesuse lugude heale karjasele või palgalisele, kes jookseb minema ja jätab lambad saatuse hooleks?

Igatahes ei suuda me alati ära tabada selliste tekstide kõiki õppetunde. Jeesus räägib sellisest Karjasest, kes oli eelkir-

jeldatud filmis. Ta tunneb isiklikult igat lammast ja hoolitseb igaühe eest oma kätega. Proua White elas 19. sajandi lõpus endiselt ajastul, mil enamik karjastest olid väikesed ja karjased hoolitsesid loomade eest nõnda, nagu Jeesuse ajalgi. Ellen White kirjeldab head karjast järgmiselt:

„Karjase elu on ohte täis. Usaldusväärne karjane pole hooletu ega taotle mugavust, vaid otsib kaduma läinud lambaid ka vihmase ja tormise ilmaga. Võib-olla leiab ta lamba kaljulõhest, kust loom ise välja ei pääse. Lammas on hirmul. Hea karjane ei tule karmi häälega ega pahanda vaese hirmul oleva lambaga, vaid räägib kaastundliku, rahustava ja köitva häälega. Seega, lammas kuuleb tema häält ja järgneb talle, kui loomake pole just kaljude vahele vangi jäänud või takerdunud okaspõsastesse. Siis leiab karjane lamba vaid looma hädahüüu abil, mis on vastuseks karjase kutsele. Ja kui hea karjane leiab kadunuma läinu, asetab ta väsinud eksija oma õlgadele ja toob ta tema tagasi, rõõmustades igal sammul.” (Youth’s Instructor, April 28, 1886 par. 5)

Me võime rääkida terve päeva viisidest, kuidas Jeesus teeb seda iga päev meie elus. Aga loomulikult, kõige olulisem on see, kui Ta tuli oma kadunud lambaid siia maa peale otsima.

See on sama, justnagu oleks karjane muutnud ennast lambaks, et ta saaks oma karjaga otse rääkida ja nemad mõistaksid teda. Meie ettekujutus taevast on umbes sama, mis lamba arusaam elamisest elumajas, söömist hõbenõudest ja arvuti kasutamist. Jeesus loobus kõigest. Ta võttis inimese keha, mis väsis, muutub näljaseks ja röpaseks. Ta

leppis sellega, et inimesed on Tema vastu õelad ning räägivad Tema kohta halba, samal ajal kui Tema ainus püüd oli neid armastada. Ja viimaks, Ta lasi end piinata ja tappa!

Võib öelda, et kogu planeet oli kaduma läinud ja takerdunud patu okkalisse põõsasse. Me ei suuda end ise vabastada. Me oleme niivõrd harjunud elama kibuvitste ja kaljurahnude keskel, arvates, et see ongi normaalne elu. Kui Jeesus püüdis meid päästa, vaidlesime ja võitlesime nagu uppuv inimene, kes on nii paanikas, et oma vastuhakuga uputab peaaegu vetelpäästjagi. Muide, päästjaid õpetatakse, kuidas vajadusel lüüa inimest teadvusetuks. Selleks, et teda päästa. Võib-olla on täna siin mõni vetelpäästja. Ma vean kihla, et Jeesusel oli vahel tunne, et peaks lööma mõne variseri või jüngrite teadvusetuks, kui nad väitsid, et Temal pole õigus ja nendel on!

Aga sa võid seda teha ainult siis, kui oled kindel, et inimene tõeliselt tahab saada päästetud. Jeesus ei suru oma tahet kellelegi peale. Kui keegi nõuab, et Ta lahkuks, siis ta jätab tema rahule. Kujuta ette, mida Ta tunneb, kui peab selja keerama ja jätma kellegi, keda Ta armastab, kuristikute servale. Inimene on takerdunud okastesse, kukkumise ja suremise äärel, kuid keeldub Temaga tagasi tulema.

Jeesus ütles veel midagi Hea Karjase olemuse kohta. Ta kordab seda sõnumit kaks korda Johannese 10. peatükis ja iga kord lisab midagi juurde. Esimesel korral Ta ütles, et annab oma elu lammaste eest. Millise asjaolu lisab Ta 14. salmis? (Loe Johannese 10:14)

See on nagu film, mida meie jutus-

tuses rühm vaatas. See oli varem nõnda ja kehtib ka praegu väikeste karjade puhul. Lambad võivad olla üpris rumalad, kuid neil on võime valida, keda usaldada ja keda mitte. Nagu meie lemmikloomadelgi. Kas meie koerad ja kassid tunnevad meie häält? Kas nad järgnevad igaühele, kes kutsub või on nad mõnikord hirmul või isegi agressiivsed? Muidugi, nii nagu inimestega, sõltub see lemmikloomast ja tema iseloomust.

Peamine küsimus on: „Kas me tunneme Jeesuse häält? Kas me läheme sinna, kuhu ta juhib või eemaldume ja läheme oma teed? Kui Jeesus on karjane ja meie tema lambad, siis kas võib olla tõsi, et meiegi oleme mingis mõttes karjased?”

Vaatame mõningaid tekste Piiblist. Palun otsi üles 4. Mooses 27:16–21, Jesaja 63:11 ja Hesekieli 43:8. Mida ütlevad need tekstid inimestest kui karjastest? Kas Jumal on ainus Karjane või on ka inimesed vahel karjased?

4. Moosese tekstis saab Mooses Jumalalt korralduse koolitada Joosuat, nii et ta oleks valmis juhtima Iisraeli rahvast Moosese surma järel. Siin ei ole täpselt sellist sõnastust, kuid Mooses oli kahtlemata oma rahva karjane. Jumal koolitas Mooset 40 aastat päris karjaseks, et ta oleks valmis juhtima seda sõnakuulmatut rahvahulka. Mooses andis oma elu nende eest ja vastutasuks oma pingutustele kuulis sõimu ja nurinat. Nüüd oli tema karjasetöö lõpukorral ja Mooses palus Jumalalt head juhti. Sellist, kes juhiks rahvast nagu karjane. Jumal ütles Moosesele, et Ta on valinud Joosua. Tal oli Moosese tööaastate eest varuks SUUR tasu, kuid Mooses ei teadnud

sellest veel midagi.

Seega, inimesed võivad olla Jumala lammaste karjased. Nad võivad olla nii head... kui ka halvad.

Hesekieli ja Jesaja tekstid räägivad halbade karjastest. Jumala prohvetlikes ettekuulutustes on nendeks Iisraeli ja Juuda preestrid ning kuningad. Need olid inimesed, kellele Jumal, Suur Karjane, oli andnud ülesande hoolitseda oma lammaste eest, aga nad ei teinud seda eriti hästi. Nad ei suutnud kaitsta lambaid selliste varaste ja röövlite eest nagu Assüüria ja Babülon, ja mõnikord töötasid nad koos varaste ja röövlitega!

Uues Testamendis ütleb Jeesus Peetrusele: „Sööda mu lambaid!” ja nii Peetrus kui ka Paulus kirjutavad, kuidas olla kogudusele hea juht või karjane. Ilmselt teavad kõik, et sõna „pastor” tuleb sõnast karjamaa (i.k. Pasture). Mõnikord me kipume unustama sõna algtäheanduse. Me mõtleme, et hea pastor on hea kõneleja ja võib-olla ka hea administraator. Ja siis imestame, miks pastor ei suuda teha kõiki töid, mida talle anname. Pastor peab olema karjane, kõndima koguduseliikmete kõrval, hoolitsedes nende eest, kuulates neid, võides nende haavatud hingi Püha Vaimu õliga, leides neid, kes on teed kaotamas.

Kuidas on lood meiega? Kui me tahame olla Jumala lammaste karjased, kas see tähendab pastoriks olemist? Või õpetajaametit? Või äkki võib igaüks olla karjane?

Leiame koos vastus, milline on hea karjane.

1. Ta teab oma lambaid nimepidi. Ta teab igaühest kõike – kas neil on sõrad valusad, kas nad vajavad teatud taimi oma menüüsse juurde või on nad

väga väsinud ja vajavad aeg-ajalt kandmist. Kas me teame oma sõpru nii hästi? Kas me pöörame sellele tähelepanu, kui nad vajavad kuuluvat kõrva või õlga, mille najal nutta?

2. Hea karjane juhib lambaid. Me ei ole oma sõprade juhid. Isegi pastorid pole sedasorti juhid. Jumal on juht. Kuid meil kõigil on mõju. Kas me järgime karjast ja kasutame oma mõju, et julgustada teisi seda tegema? Või järgneme hoopis oma sõpradele ning lõpetame okaspoõsastes?

3. Hea karjane kaitseb lambaid. Kas me lubame teisi piinata, narrida või söimata meie kuuldes? Kas sa teadsid, et 2000. aastal tehtud uuringus, mida tsiteeritakse Loyola Ülikooli veebilehel, ilmnes: 74% meestest sekkusid, et hoida ära seksuaalset rünnakut naise suhtes. Seitsekümmend neli protsenti! See on kohutav. Sada protsenti inimestest, meestest ja naistest peaksid olema valmis sellisel juhul sekkuma, isegi kui see tähendab vaid päästetelefonile helistamist! Sama uuring ütles, et ainult 83% meestest väitsid, et nad austavad oma abikaasa soove seksuaalvahekorra suhtes. Kristlased peavad olema siin ja paljudel muudel viisidel eeskujuks, näidates üksteise suhtes üles austust ja hoolitsust. Ja mis siis, kui paneme selle käigus oma elu ohtu?

4. Hea karjane annab oma elu lammaste eest. Jeesus andis oma elu meie eest viisil, mida me ei suuda täielikult mõista. Kas me järgneme tema juhtimisele ja püüame armastada teisi ka siis, kui see on raske ja ohtlik? Mis siis, kui see on ebamugav? Või kas me plaanime seda teha mõni teine kord?

Mõni teine kord ei saabu kunagi.

Lõpetuseks üks tsitaat Ellen White'ilt, mis räägib headest alamkarjastest:

„Nii kohtleb tõeline Karjane kadunud patust. Ta läheb talle järele, ta ei kõhkle riskimast, ennast salgamast või ohverdamast. Tema soov on tuua patust koormatud hing kahetsuse, pääste, rahu, puhkuse ja oma Päästja armastuse juurde. Selline eesõigus on igaühel, kes on kogenud oma südames Jeesuse armastust. Mõttele, kas on kedagi, keda saaksid isikliku jõupingutuse, läbimõeldud taktitunde ja lahkusega tuua Jeesuse juurde. Tema on valmis ja tahtlik vastu võtma kõiki, kes tulevad Tema juurde. Isikliku pingutuse kaudu saame me palju ära teha. Me võime olla Jeesuse Kristuse kaastöölised. Kas (koguduse)perekond mõistab, mida ta saab ja suudab teha, et leida ja päästa kadunud lambaid?” (Youth's Instructor, April 28, 1886)

Küsimused aruteluks:

1. Kuidas sina õppisid ära tundma ja kuulama Jeesuse häält?
2. Räägi ajast, mil sa arvasid, et kuulad

Jumalat, kuid avastasid, et see polnudki Tema. Mida sa tegid? Mis oli tulemus? Mida sa õppisid?

3. Kuidas võid olla kindel, et sa õpid tundma Jeesuse häält?
4. Räägi mõnest kogemusest, kuidas keegi on aidanud karjatada sinu hinge?
5. Millised on mõned võimalused, kuidas sa saaksid aidata teisi? Kas te võiksid luua oma koguduses karjaste klubi ja julgustada üksteist?

Elu Põhimõte #4: Kuna Jeesus on mu karjane, võin olla tall, kes järgneb Talle ustavalt. Samas saan olla alamkarjane, aidates hoolitseda teiste lammaste eest.

*Allikas: Fisher BS, Cullen FT, & Turner, MG. (2000). The sexual victimization of college women. U.S. Dept. of Justice, Office of Justice Programs: NCJ 182369.

Quoted on http://www.luc.edu/wellness/sexassault_men.shtml

JEESUS ÜTLES: „MINA OLEN TEE, TÕDE JA ELU.”

KOLMAPÄEV

Wen oli juba ahastusse sattumas. „Ma tean, et see on kuskil siin lähedal! Pööra järgmisel ristmikul vasakule.”

Josh pööritas silmi. „Mina enam ei suuda! Oled sa üldse kindel, et see on siin läheduses?”

„Muidugi!” kinnitas Wen. „Ja ma ju lubasin, et läheme täna neile vabatahtlikele appi. Krõbedad külma tõttu on sinna oodata suuri rahvahulki ning nad vajavad abi registreerimaks inimesi varjupaika.”

„Ah nii, aga miks sa ei küsinud teehühiseid?”

Wen tegi nägusid. „Selles asi ongi. Mulle anti teehühised, kuid mul läks meelest need kaasa võtta. Mulle tuli see meelde alles siis, kui olime ühikast lahkunud, aga ma olin kindel, et ma mäletan teed!”

Kui sa oled näinud maailma Valgust, mis on juhtinud su Taevakodu ukseni, ning Jeesus on andnud sulle Eluleiba, lubanud sind hoida ja kaitsta nagu Hea Karjane, siis on aeg ühiselt edasi liikuda. Mitte enne!

Meie seekordne „Mina Olen” ütlus on kirjas Johannese evangeeliumis, täpsemalt 14:6. Kas võtaksite selle kohta Piiblis lahti? Siin, selles evangeeliumi osas, 13. peatüki lõpust kuni 17. peatükini, on kirjutatud Jeesuse viimasest ööst koos apostlitega. Nad olid just sõõnud koos viimase paasasöömaaja, ning need neli salmi räägivad minekust Ketsemani

aeda ja seal olemisest. Matteus, Markus ja Luukas ütlevad ainult, et „teel olles kõneles Ta neile mitmetest asjadest.” Johannes aga pidas meeles, mida Jeesus ütles, ning pani selle meie jaoks kirja. Me võime olla väga õnnelikud selle üle, sest just nendes salmides ütles Jeesus midagi väga tähtsat. Jeesus teadis, et Tema lahkumine on lähedal, ning Ta tahtis olla kindel, et jüngrid mäletaksid olulisi asju, mida läheb vaja juhuks, kui Jeesuse füüsilise kohaloleku asemel jääb nendega Püha Vaim.

Tee

Tõenäoliselt suudate te paari esimest salmi ka peast öelda. [Võid peatuda ja proovida. Las kõik proovivad koos öelda salmid 1-3, kui sina teed algust: „Teie süda ärgu ehmu.”] Järgnevad salmid aga ei ole nii tuntud. Jeesus räägib oma jüngritele, et nad teavad, kuhu Ta läheb.

See tuleb jüngritele üllatusena. Toomas räägib tõenäoliselt kõigi eest, kui ta küsib hämmeldunult: „Issand, me ei tea, kuhu sa lähed, kuidas me siis võime teada teed?”

Mida Jeesus vastab? [Loe või lase kellegi lugeda salmid 6 ja 7.]

Nüüd, kus me oleme seda mitmeid kordi kuulnud, näiteks jumalateenistusel, ei mõista me seda nii, nagu nemad. Kujuta ette oma sõpra ütlemas sulle: „Ma lähen ära.”

„Okei,” ütled sa.

„Ja sa tead teed sinna, kuhu ma lähen,” ütleb sõber.

Sa paistad õõnsana. „Ma isegi ei tea, kuhu sa lähed – kuidas ma saaksin siis teed teada?”

Sõber vaatab sulle ainult otsa ja ütleb: „Mina olen tee.”

Tõenäoliselt kõlaks su vastus midagi sarnaselt jüngritele vastusele – „Ah!”

Mida Jeesus mõtleb sellega, kui Ta ütleb, et Tema on tee, ning siis lisab veel: „Ükski ei saa minna Isa juurde muidu kui minu kaudu?” Paljud usuvad, nagu varemgi juttu tegime, et öeldu tähendab seda, et keegi ei pääse taevasse muudmoodi, kui sõna-sõnalt öeldes: „Ma usun Jeesusesse ning olen kindel, et Ta suri minu pattude eest ja ma tänan Teda võimaluse eest saada igavene elu.” Aga samas me teame, et Taevases Kuningriigis on kord palju inimesi, kes pole kunagi Jeesusest kuulnudki (näiteks enamik Vana Testamendi ajal elanud inimesi; mainimata ei saa jätta ka inimesi, kes küll ütlesid neid sõnu, aga tegelikult ei tundnud ega järginud Jeesust, ega ole ka Kuningriigis!). Seega peab tõde oleme sügavam ja võimsam kui see.

Mida tähendab *olla* Tee?

Milliseid sünonüüme on olemas sõnal „tee?” [Las inimesed pakuvad.] Rada, maantee, kõnnitee. . . Sellel sõnal on veel tähendusi. Näiteks elutee. Kui keegi ütleb: „Käi nii!” siis võib ta mõelda, et mine selles suunas, või et jälgenda minu käimist. Mida Jeesus võis mõelda?

Kas sa ei arva, et Ta võis mõelda mõlemat? Jeesus ütles: „Kõnni minuga samas suunas. Olgu sinu elu suunatud ülespoole, sinna kus on taevas, armastus ja Jumal. Selline elutee võib küll olla käänuline ja täis torme, kuid järgne *alati* mulle! Ära pöördu tagasi, ära mine tagasi oma tahtmise ja ihade juurde, ära

mine tagasi isekuse, eneseuhkuse ja vihkamise juurde. Ja kui sa saad aru, et oled tagasi pöördunud ning eksinud, tule tagasi! (Seda tähendabki sõna „kahetsemine”. Tule tagasi!) Tule jälle koos minuga, üles taeva poole.”

Jeesus ütles samuti: „Käi nii, nagu sa mind nägid kõndimas. Niikaua kuni sa ootad minu tulekut, (mis võtab palju rohkem aega kui sa arvad!) kasuta neid käsi, mis ma sulle olen andnud kallistamiseks, töötamiseks, aitamiseks, tegemaks heategusid. Kasuta oma jalgu, et kõndida Jumala läheduses. Kasuta oma silmi, et näha teistes armastust ja headust, ning oma suud, et julgustada teisi seda rohkem tegema. Kõnni nagu mina.”

Väga oluline on pöörata tähelepanu sellele, et Jeesus ei öelnud: „Ma olen siin selleks, et teed näidata,” kuigi Ta oli öelnud sedagi; Ta ei öelnud: „Ma juhatan teile suuna kätte, või et ma õpetan teile õige teed,” kuigi Ta tegi ka seda. Ta ei öelnud: „Ma aitan teil leida õige tee,” kuigi Ta aitas. Jeesus ütles: „Mina *OLEN Tee!*” See on midagi muud. Me üritame alati lugeda Jeesusest ning siis käituda nagu Tema, elada nagu Tema, see kõik on hea. See on parem kui mingi muu tee! Aga see ei ole sama, kui *käia koos* Jeesusega, Tema on sinu Tee. See, kuidas sa kõnnid või elad, ükskõik kui eeskujulik see ka ei oleks, ei päästa sind. Jeesus päästab sinu. Tema on Ainus, kes seda suudab. Ning ainult Tema päästab need, kes näevad Teda alles taevas ega ole Teda kunagi varem näinud. Siis nad mõistavad, mida Jeesus on nende heaks teinud ning nad langevad põlvili ning kiidavad ja ülistavad Teda.

Taevas teevad kõik niimoodi. Sest

Jeesus tahab, et me oleksime seal, kus Temagi. Ta ise ütles nii. Ning mina tahan sinna minna! Kas ka sina?

Tõde

„Anna andeks, Joe. Ma luban, et homme. Jah, ma saan. Tõesti, ma ei plaaninud sind niiviisi üksi jätta.” Andrea pani telefoni ära ning tõmbas käega üle lauba. Ta tundis end süüdi ja tal oli häbi. Tegelikult tal polnudki nii paha olla, nagu ta oli öelnud. Ta oleks täna võinud isegi tööle minna, aga elu oli liiga korrast ära. Isegi köök nägi välja nagu seapesa! Laste mängupõrand ei paistnud enam välja ja Adam vajas oma teadusprojekti tegemises abi. Muidugi oli Andrea peavalu ja *midagi* kurguvalu taolist. Ta oli vist tõesti haigeks jäämas, ning ettekandjana ei tohiks ta klientidele pisikuid levitada. Ta lubas täna tege-mata jäänud töö homme tasa teha.

Kui ta hakkas toidunõusid kokku korjama, märkas ta, et Adam jälgib teda. Piinlikkust tundes pöördus ta pahaselt Adami poole. „Ma ju ütlesin, et tule aita mul lauda koristada! Kas sa ei näe, et mul oleks abi vaja?”

Adam ja Jeannie tulid mõlemad appi ja ei öelnud midagi. Andrea pööras selja, et peita pisaraid.

Samal õhtul istus ta Adamiga laua taga, kus olid erinevad paberid, markerid, elektriskeemid. „Adam, sa pole ise ju midagi teinud! Skeem on täpselt samasugune nagu viimati. Kas sa pole ühtegi täiustust teinud, rääkimata masinast endast?”

„Kõik on korras, ema,” ütles Adam. „Preili Winston andis mulle aega juurde.”

„Aega juurde? Miks?”

„Ma rääkisin talle, et sa oled haige ja

tunned ennast halvasti. Ta ütles, et võime töö esitada alles pärast nädalava-hetust, esmaspäeval, mitte homme.” Adam võttis sinise markeri ja kummar-das muretult laua kohale joonist täien-dama, samas aga käis külm judin And-reast läbi. *Kas ma ise õpetasin oma lapse valetama?* Andrea ei suutnud midagi öelda, ta lihtsalt tõusis püsti ja läks Minniet magama panema, ise samal ajal abitult palvetada üritades.

Õhtul istus ta Adami voodiservale. „Me pole veel läbi arutanud järgmist hingamispäevakooli teemat, eks? Meil pole praegu küll selleks eriti aega, aga kas sa tead, millest see räägib?”

„Tean, see oli see koht, kus Jeesus ristiti ja Jumal ütles: „See on mu armas Poeg, kellest mul on hea meel!”

Andrea tundis, kuidas pisarad taht-sid silma tulla. Kas Jumalal on tänase üle hea meel?

„Kas sul hakkas halvem, ema?”

Andrea ohkas sügavalt. „Ei kallis, te-gelikult ma ei olegi haige. Füüsilises mõttes mitte. Aga süda on mul praegu väga raske.”

„Tegelikult? Miks?”

„Sellepärast, et ma valetasin täna. Mul oli küll õigus, ma tunnen ennast halvasti, aga ma pole päris haige ning ma poleks pidanud viimasel minutil juhatajale ära ütleva. Kõik tundub olevat nii valesti. Ja siis ma sain aru, et sa käitusid juba nagu mina...”

Adam vaatas enda ette ja mudis ke-kikoti äärt.

„Sa tead isegi, kui kaua sa oled oma projekti kallal töötanud. Sa oleksid pidanud selle ikkagi täna lõpetama. „ Üks pisar tuli silma ja Andrea pühkis selle kiiresti. Ta oli alati üritanud olla

nii, et lapsed teda nutmas ei näeks. „Ma pole viimasel ajal just kõige parem ema olnud. Ma arvan, et ka Jumalal on minu pärast häbi. Anna andeks...”

Adam tõusis istuli ja vaatas ema tõsiselt. „Sa ei ole halb ema! Ma teadsin, et ma tegin valesti. Sina ei ole *selles* süüdi!”

„Ma ju ei takistanud ka.”

Hetkeks valitses vaikus. „Heakene küll,” ütles Adam, „parem ütleme ka Jumalale, et me tegime valesti, eks? Tema armastab meid ju ikka. Sa räägid alati, et Ta armastab meid olenemata asjaoludest.”

Andrea naeratas vaikselt. Lapse suust kõlas see nii armsalt. „Täpselt nii. Kui mina olen rajalt eksinud, aitad sina mind sellele tagasi. Ütleme Jumalale, et me kahetseme, seejärel räägin ma Joe’ga ning hiljem lähme koos preili Winstoni juurde.”

Nad palvetasid, seejärel kallistas ta kõvasti poega. „Ma armastan sind!”

Adam surus ema kõvemini enda vastu. „Sa oled mu armas ema, kellest mul on hea meel!” teatas ta kavalalt naeratades.

Meie kirjakohas, Johannese 14:6, ei öelnud Jeesus, et Ta on ainult Tee. Ta ütles ka, et Ta on Tõde. Jällegi on tegu huvitava väljendusega. Kuidas saab isik *olla* tõde? Mis on tõde? Pilaatus küsis seda Jeesuselt mõni tund hiljem, kuid samas ei lasknud sellele vastata. Jeesus oli näidanud vastust sellele küsimusele kolm ja pool aastat. Tema oli tõde. Ta mitte ainult ei rääkinud tõde, viidanud tõe või selgitanud seda. Jeesus oli ja on Tõde.

Kindlasti tähendab see ka seda, et lugu Jeesusest ja lunastusest on olnud tõe vundamendiks juba aastatuhandeid.

Jumal lõi meid täiuslikena, me tegime pattu, Jumal saatis oma Poja elama ja surema meie eest. J. R. R. Tolkien on öelnud, et see oleks parim lõpp fantaasia- või muinasjutule, liiga hea, et olla tõsi, aga siiski see on tõsi! Tänu Jumalale! Me võime elada igavesest ajast igavesiti, isegi kui me seda võib-olla tõeliselt ei vääri. Me peame ainult ütleva „jah” ning sisse minema lahtisest uksest, millest teisel pool hakkame elama hoopis teistsugust, uut elu. Elu täis täiuslikku tõe.

Siiski on see raske!

Esmapilgul võibki teorias kõik nii olla, kuid see oleks võimatu. Me peame kuidagimoodi elama Jeesuses, kes on Tõde. Tegelikult aga pole meil aimugi, kuidas see toimida võiks. Aga Jumal teab. Ta saatis meile Püha Vaimu, kes oma kohalolekuga toob meieni nii Isa kui ka Poja. Jumal on andnud meile üleloomuliku toetaja, et suudaksime elada koos tõega. (Johannese 14: 15-18,23) Teame ka seda, et kui me oleme oma otsuse teinud, siis avab Jeesus meie silmad nägemaks meie jaoks nii teadaolevaid kui ka mitte-teadaolevaid tõdesid. Ta kasutab teisi, et meid õpetada. Siinolevas juhtumis kasutas Jumal Andreat ja Adamat, et nad õpiksid teineteiselt. Oled sa kogenud, et mõnikord suudavad lapsed meid paremini suunata ja õpetada kui meie neid?

Selles loos tundis Andrea ennast süüdlasena, sest tema oli täiskasvanu, ema, nagu karjane, kellel on vastutus oma talled Jumala juurde viia. Samas oli ta kohati tõe rajalt rohkem kõrvale kaldumas kui ta poeg. Kuidas sai nii olla?

[Aeg aruteluks ja kommenteerimiseks.]

Nad mõlemad toimisid ju valesti. Nad mõlemad valetasid, käitusid valesti, ning lisaks sellele, Andrea mõjutas ka oma poega valesti käituma. Või siis lihtsalt ei pööranud tähelepanu sellele, et ta oli Adamile halvaks eeskujuks. Kui ta oleks teinud selle telefonikõne Adami kuuldekaugusest eemal, kas see oleks olnud parem?

Kas nad tegid midagi õigesti? Nad ju tegid osa tööst, mida oli vaja teha. Samuti ei hakanud Andrea paanitsema, kui ta oli oma veast aru saanud. Ta ootas, ning kuigi ta palve tundus ebamäärane ja abitu, Jumal kuulis seda. Mis kõige tähtsam, mõlemad said oma vigadest aru ja tunnistasid need üles. Ning siis sai Adam võimaluse ka oma ema aidata. Ta ei olnud nii valede sasipunt-ras nagu ema – Andrea kartis, et Jumal ei olnud temaga rahul, sest ta oli olnud „paha.” Mitte ainult tema ei tundnud häbi, ta arvas, et ka Jumalal on tema pärast häbi. Kas ka meie mõtleme vahel niimoodi enda kohta? On see tõsi?

See siin on aga nüüd tõde, kogu tõde, ja mitte midagi vähemat: *Jumal armastab meid kogu aeg, ükskõik, mida me ei teeks!* Ta ootab meilt õiget suhtumist – eksimustest arusaamist ning nende ülestunnistamist. Õnneks Andrea sai sellest aru ning näitas ka lastele õiget eeskujut. Kui sul on lapsed, siis tõenäoliselt oled sinagi mõnikord arvanud, et pigem armastab Jumal kogu aeg *neid*, mitte *mind*. (Muidugi mitte juhul, kui nad sind on hulluks ajamas!) Andrea õpetas oma lastele tõde, ning kui ta ise vajas kinnitust, sai ta selle.

Me oleme patused, me teeme vigu, ning vahel püüame isegi oma vigu tahtlikult kinni mätsida, peita. Kui me aga

tunneme ennast vigade pärast halvasti ja püüame endid muuta, on see hea märk. Aga kui me tunneme oma vigade ja pattude pärast häbi ja tühjustunnet, või mis veel hullem, süüdistame teisi või Jumalat, muutub olukord veel halvemaks, kui ta on. Kui me siiaaani käitusime lihtsalt valesti, siis niimoodi võime olla Saatana kaastöölised! See oleks kohutav!

Jeesus on öelnud: „Mina olen tõde. Te olete mu kallid lapsekesed. Ma mõtlen teile rohkem, kui enda elule. Ma maksani teie eksimused kinni, ning veelgi enam, aga ainult siis, kui te ei kuluta energiat enda mahategemiseks ja kitsikusse sattumiseks.”

Hoiame oma silmad Temal, ning see ongi elusid muutev tõde.

Imeline!

Wen sisenes vilistades kohvikusse ja istus oma harjumuspärasele kohale.

„Millest sina nüüd nii ärevil oled?“, küsis Andrea ning võttis taskust tellimuste märkmiku.

„Konkreetselt mitte millestki, olen lihtsalt rõõmus.”

„Kas mingil kindlal põhjusel?”

„Sa pead silmas veel midagi lisaks sellele, et eksamiperiood on möödas ja ma olen ikka veel elus?”

Andrea naeris. „Hea põhjus seegi, ma arvan!”

„Tegelikult, need tüütud ülesanded, mis me professor Ellisonilt saame, tunduvad eesmärki saavutavat. Sa tead, et ma olen palju Piiblit lugenud. Nagu juturaamatut. Ma mäletasin ainult teatud peatükke ja olulisi põhimõtteid ning elasin nende järgi. Kõlab hea kristlase moodi. Aga niimoodi ei tundunud see

ikkagi kuidagi toimivat.”

„Ma arvan, et mõistan sind.” Andrea koputas pastakaga vastu lauda. „See on nagu õppeaine, millel on ainult õiged vastused. Näiteks riigitähtpäevade kuupäevad, korrutamistabel või midagi sellist. Ma arvasin, et sul on eelised, kuna sul on kolledžis teoloogia kursus.”

„Tõsi! Ma olin harjunud teadma, et Jeesus on Elu Leib, Valgus ja muud sellist, aga nüüd proovisin, nagu *loeksin* Jeesust. Ma panin Jeesuse ja Tema elu enda sisse nagu igapäevase toidu. Ma palusin, et Ta näitaks mulle teed. Ma olen nüüd kogu aeg hakanud tunneta-ma, et Jeesus on iga päev minu kõrval. Klassis ja igal pool mujal. Kõik on nii muutunud!” Wen peatus ja vajus mõt-tesse. „Seda ma ei tea, kas ma ka *käitun* teistmoodi. Ükspäev ma ju kaotasin kannatuse, ning ikkagi ma otsin vaban-dusi ja viivitan asjadega liiga palju.”

Andrea istus naeratades maha. „Las ma räägin sulle, mida mu 10-aastane poeg mulle õpetas!” Andrea rääkis juh-tunud loo ning tema üllatuseks tulid jälle need piinlikkust tekitavad pisarad silma. „Niisiis,” tegi ta kiirelt järelduse, „nagu Adam ütles, see on lihtne! Kui sa teed midagi valesti, palud andestust. Kui sa näed, et sa suudad lahenduse leida, vii see ellu! Ära anna selle pärast alla! Aga jah, milline on sinu tellimus?”

Andrea tõsisis püsti ning Wen vaatas talle õnnelikuna otsa. „Üllata mind!”

Elu

Oma viimasel eluõhtul siin maa peal ütles Jeesus jüngritele kolm „Mina olen” mõtet ühes: „Mina olen Tee, Tõde ja Elu.” Me rääkisime *teest*, ning kui kitsas, tuuline ja ebamugav seal olla võib. Kui aga järgida Karjast, liigume ikka edasi.

Samuti oleme rääkinud *töest*, ja sellest, kui halb on uskuda Saatana valesid ning pattu teha. Nüüd räägime *elust* ja selle tegelikust tähendusest.

Esmapilgul tundub sõna *elu* olema imelihtne. See tähendab, et pole sur-nud. Et me hingame, tegutseme ja ole-me. Jeesus on füüsilise elu allikas, see-sama Jeesus, kelle kohta Johannes ütles, et Ta on kõige looja ning ilma Temata poleks midagi. Kuid kui Jeesus ütles, et Ta tuli andma elu, mõtles Ta enamat. Ta räägib sellest lähemalt ühes lõigus, mis on ikka veel samas peatükis, mida oleme 2 korda vaadelnud. Loeme Jo-hannese 10:10. [Lase kellelgi lugeda.]

Selles loos ütleb Jeesus, et Ta on Vä-rav või Uks, Hea Karjane, kes tuli and-ma täisväärtuslikku või rikkalikku elu. Erinevad Piiblid on seda erinevalt tõl-gendanud, aga kõigist tuleb välja sama mõte: Jeesus tuli meile andma Head Elu. Ning Ta ei mõtle selle all varan-dust, villasid, sportautosid, ümbermaa-ilmareise või ülimaltsvaid roogasid, millest võib end haigeks süüa. Jeesus mõtles *tõelist* Head Elu.

Mis on siis täisväärtuslik elu? Inglise keeles on selle kohta olemas sõnade-mäng. Rõõm nagu JOY. See kõlab nii: [Kirjuta üksteise alla sõnad: Jesus, Others, Yourself (Jeesus, Teised, Mina ise.)] See juba vana mõistatus väärib alati uuesti läbimõtlemit.

Jeesus – Täisväärtuslik elu seab Jee-suse esikohale. Tema on oma laste kõi-kide tegemiste keskpunkt ja eesmärk. Kui me teame, et Jeesus on meie üle õnnelik, suudame paremini taluda seda, kui teised kulmu kortsutavad. Kui me teame, mida Jeesus tahab, et järgmisena teeksime, ei pea me muretsema, et äkki

teeme valet asja. Kui eksime, on meil teadmine, et Jeesus andestab ning aitab meil edasi minna. Kui Jeesus on esimene, kellele ütleme „tere hommikust” ja viimane, kellele „head ööd” ning plaanime koos Temaga igat oma päeva, siis oleme leidnud tõelise rõõmu allika. Isegi kurbuses või raskustes. Täisväärtuslik elu koosneb samuti kõikidest elu osadest, kaasaarvatud kaotused, pettumus ja võitlemine. Täisväärtuslik elu on aga peaaegu vastand lihtsale elule. Aga see on elu, mis on väärt rasket tööd ja pisaraid. Elu, mida muretsemine ei heiduta, sest Jumal on endiselt meie kõrval, isegi kurvastamas koos meiega. Ja ühel päeval teeb Ta kõik jälle korda.

Others (teised) – Täisväärtusliku elu teine koostisosa on armastus teiste vastu. Jeesus on öelnud, et inimesed näevad meie armastust Jumala vastu selles, et me armastame teisi. Johannes kirjutab sellest palju enda esimeses kirjas (Johannese 1. kiri). Ta toob välja selle, et Jumal on nähtamatu. Kerge on *öelda*, et me armastame Teda. Kui me ei suuda armastada inimesi enda ümber, ei armasta me tõeliselt ka Jumalat. Mida me saaksime siis teha? Mingem tagasi kõige esimese asja juurde – paneme Jumala elus esikohale. Siis armastus kasvab ning süveneb meie sees nii, et suudame armastada isegi neid, kes tundusid meile mittearmastusväärset. Kõigiga ei pea kohe parimateks sõpradeks saama. Kõikidega ei olegi hea liiga palju aega koos veeta. Mõnikord on väga keeruline olla armastav, aga siis tuleb oma mina alla suruda. Me ei tohi teiste valikuid hukka mõista! Armastamine tähendab seda, et tahame teistele parimat, ning loodame, et nad õpivad läbi selle tundma Jeesuse

armastust ja valgust.

Yourself (mina ise) – Kolmas tõeliselt tähtis osa on enda armastamine. Paljudel inimestel on sellega raskusi. Tavaliselt arvatakse, et siis võib endale lubada kõike, mida hing ihaldab ning elada oma tujude ja tahtmise järgi. Kuidas saab see olla armastus? Kas see on armastus, kui sa lubad lapsele absoluutselt kõike? Miks me arvame, et kui me lubame endale kõike, rikume ennast ning seame oma ihad esikohale, siis armastame ennast? See pole armastus!

Vanemad, kes armastavad oma lapsi, panevad paika kindlad reeglid. Nad jälgivad, et söödaks tervislikku toitu ja minnakse õigel ajal magama. Tuleb jälgida, mida televiisorist vaadatakse, samuti piirata Internetis oleku aega ning halbadele lehekülgedele sattumist. Seega kolmas isik, kellele osutada täisväärtuslikku armastust, oleme meie ise. Me peame seadma endale praktilised reeglid, toitma ennast nii füüsiliselt kui vaimselt ning kohtlema ennast nii, nagu üht head Jumala last tuleks kohelda. See *ei tee* meid isekaks, vaid hoopis kaitseb meid selle eest! Inimene, kes ei suuda talitseda oma mina, tahab alati kõike saada ning samas ei pruugigi aru saada, kui isekas ta on ja kui palju teistele haiget teeb. Kõige hullemal juhul teda see ei huvitagi.

Lõpetame jällegi Ellen White'i tsiitaadiga:

Kristuse lemmikteemaks oli Jumala isalik armastus ja Tema halastuse lõpmatus. Ta kõneles palju Tema isiku ja käskude pühadusest ning esines inimestele tee, tööna ja eluna. Kristuse kuulutajad peaksid samuti neid asju oma kõnede aluseks kasutama. Kuulutage tõde, nagu see peitub Jeesuses.

Seletage käsu ja evangeeliumi nõudeid. Jutustage rahvale Kristuse enesesalgamisest, Tema alandusest ja surmast. Tema ülestõusmisest ja taevaminekust, Tema eestpalletest Jumala trooni ees ja Tema töotustest: „Ma tulen jälle tagasi ja võtan teid kaasa enese juurde!” Johannese 14:3. (Kristuse tähendamissõnad orig. lk. 40)

Küsimused aruteluks:

1. Teel on mitmeid eesmärke: näidata, kuhu ta viib, hoida inimesed koos ning viia edasi. Kuidas sa peaksid käituma, et saaksid öelda, et sinu elu täidab neid eesmärke?
2. Teed vajavad vahetevahel hooldust, muidu võivad nad laguneda või rohtu kasvada. Kuidas saaksid sina hoida oma elus Jumala tee hooldatuna?
3. Kuidas sa käitud, mõtled ja räägid, et teised näeksid sind Jumala armastatud lapsena? Mida saaksime teha, et meie silmad oleksid pide-

valt suunatud Tõele? Kuidas kanda edasi Jeesuse armastust ja näidata teistele, mis on Tõde?

4. Saavutamaks Jeesuse poolt töötatud täisväärtuslikku elu:
  - a. Millised on mõned kindlad viisid kuidas sa armastad kõigepealt Jeesust?
  - b. Millistel viisidel armastad sa järgmisena teisi?
  - c. Millistel viisidel armastad sa kolmandana ennast?

Elu Põhimõte #5: Seetõttu, et Jeesus on Tee, Tõde ja Elu, võin ma kõndida Tema Teel, hoida kinni Tema Tõest ning jagada täisväärtuslikku elu mind ümbritsevatele inimestele.

JEESUS ÜTLES: „MINA OLEN TÕELINE VIINAPUU.”

NELJAPÄEV

Wen! Sa ei arva iial ära, millega ma hakkama sain!” hüüatas Andrea kohe, kui ta kohviku uksest sisenes.

„Millega siis?”

„Ma sain uue töö!”

„Said või? See on suurepärane! Ma mõtlen... oot-oot! Kas see tähendab, et sa ei too mulle enam mu smuutisid ega aita koolitöodes? Kuidas ma sinuta kolledžis hakkama saan?”

Andrea naeris. „Miskipärast kahtlustan, et sa tuled toime. Aga ei, ma töötan ikka seal, kuid ainult õhtuti. Loobusin öisest kontorite koristamise tööst, tänu Jumalale! Ma tahtsin seda just sulle öelda, sest mingil moel on see tänu sinule. Või sinu professor Ellisonile.”

„Mida? Kuidas?”

„No, tead... hakkasin mõtlema, kas ma õieti olen? Kelleks tahtsin suureks kasvades saada? Mõistsin, et mulle meeldib kõik naturaalne, looduslik. Kas sa tead, et ma ostsin endale käsitsi väandatava viljaveski, et ise leiba teha? Nii et, kui nägin tööpakkumist puukooli, esitasingi avalduse. Ja saingi selle töö! Ma arvan, et armastan väljas töötamist. Direktor ütles, et saan isegi pookimist õppida!”

„Ohoo! Mul on sinu üle tõesti hea meel!” ütles Wen. Siis pööras oma kurvavõitu näo ära ja ütles: „Isegi kui see tähendab, et keegi teine peab mulle hommikusöögiks smuutit tegema!”

Andrea ja veel kaks uut töötajat ko-

gunesid suure põnevusega Edi, puukooli omaniku ümber, et õppida pookimist. Oli külm hilistalve päev ja aeg alustada nende poolt müüdavate kõige populaarsemate viljapuude pookimisega.

„On erinevaid pookimisviise, räägin teile mõnest meetodist. Aga õpetan teile ainult seda, mida mina eelistan, ja miks seda eelistan,” ütles Ed. „Esimest ja kõige lihtsamat nimetatakse jätkamiseks. Lihtsa jätkamise puhul lõikad sa kalde all noore pookeoksaks. Pookealusele teed samuti terava kalde all sobiva diagonaalse lõike, paned kaks osa kokku ja seod need. See on küll kiire ja lihtne meetod, aga mitte nii vastupidav kui mõni teine. Vastaskeelne jätkamine on parem. Alustad samade viltuste lõigetega, aga teise lõikega teed mõlemale oksale esimese sisselõike alla sälgu, luues mõlemale „keele”, mis hoiavad ühendusi koos. See on vastupidavam, aga lõikamine võib olla ohtlik, sest lõikad oma sõrmede suunas. Õpetan teile pookimist, mida ise eelistan, seda kutsutakse sadulpookimiseks.”

Ed näitas neile rida, mida nimetas noorteks õunapuudeks, kuigi Andrea arvates nägid need välja nagu surnud kepid: mõned sentimeetrid pikad, kolme või nelja peenikese oksaga tipus. Ed meenutas neile, et noad peavad olema väga teravad ja lõikas oma noaga noore õunapuu ladva viltuselt ära ja siis lõikas seda veel vastassuunas, nii et see oli üles suunatud tagurpidi v.

Andrea ei suutnud jääda võpatamata vaese väikese puu pärast, kuigi teadis, et see oli rumal. Isegi, kui puu saaks õelda, mida ta tunneb, oli Ed juba selgitanud, et puu on talvel pookimise ajal ikka veel n-õ magav. „Pookealus on tugevam taim. See peab vastu ilmastikule, putukakahjustustele jms. Pookeoks on nõrgalt taimelt, aga tugeva pookealusega saab sellelt ilusaid õisi, puuvilju või mida iganes, mida soovid. Sellisel viisil võime me saada õunapuudelt palju suuremat saaki!”

Ed oli toonud pihutäie sordioksi, paljaid oksi, mis ta erinevatelt puudelt lõiganud oli, et need noorte puude latva pookida. „Sordioksa lõikamine on väike trikk.” Ta näitas neile, kuidas hoolikalt teravat nuga peenikese oksa lõikeavasse asetada, seda pöörata ja teises suunas lõigata. „Te peate endiselt oma sõrmedega ettevaatlikud olema ja kasutama *teravat nuga*.” Mõne sekundiga oli tal v-kujuline sisselõige pookoksa otsas, mille ta pookealuse külge libistas. See sobis suurepäraselt. Või vähemalt nii arvas Andrea. Ed tõmbas selle ära ja tegi väikese paranduse. „Sa pead veenduma, et ühendus on nii ideaalne kui võimalik, mitte kõver ega osaliselt koos, osaliselt mitte. Ainult täiuslik side toimib.” Ed tõmbas kaks võrset pookimisteibiga kokku. „Igaüks teist saab mõnda proovida. Selle rea puud ei ole eriti väärtuslikud,” lisas ta naeratusega, „nii et ärge muretsege, kui need teie käes hukkuvad. Mul on teile ka noad. Päeva lõpus on meil ka teritamise tund, mille te leiate olevat veelgi olulisema, kui seda on pookimine!”

Andrea katsetas teravat nuga, tegi isegi varuoksa peal proovilõikeid ja siis

tegi ettevaatlikult oma esimese pookimise. Tal kulus umbes 10 korda rohkem aega kui Edil, kuid teised lõikamised läksid sama kohmakalt kui esimene, ja kui ta oma pooke kinni mähkis, oli ta üsna kindel, et see sobib.

„Millal me kindlalt teame?” küsis ta Edilt.

„Paari nädala pärast, kui sulaks läheb, hakkavad puud kasvama. Kui sa tuled selle rea juurde, näitan sulle mõnesid eelmisel aastal poogitud taimi.” Ed võttis nad väikesele ringreisile, et näidata erinevas astmes olevaid poogitud taimi. Aga Andrea vaatas pidevalt üle õla. Naerdes tunnistas ta enda kõrval olevale naisele: „Mulle meeldiks pael selle külge siduda, siis ma tean, milline on minu puu! Ma loodan, et see kasvab.”

Samal õhtul kodus, kirjeldades lastele oma päeva, kaisutas Andrea neid suurema kiindumusega kui tavaliselt. Rohkem kui midagi muud oma elus, lootis ta, et tema püüdlused juhtida lapsi Jeesuse juurde, kannavad vilja!

Oleme siiani uurinud viit „Mina olen” väidet. Oleme näinud, et Jeesus on valgus, mis särab kõikidele, juhatahes meid ukse juurde ja innustades meid sisse astuma. Kui inimene siseneb, toidab Jeesus teda oma Sõna leivaga, siis on Ta nende Karjane, juhtides neid oma tee, tõele ja elule. Sel korral heidame pilgu järgmisele väitele, mis Jeesus sel viimasel õhtul ütles, teel Ketsemani aeda. See on kirjas Jh 15:1-8. Loeme seda koos. [Lugege need 8 salmi koos läbi.]

Kui sa juba tead taimede pookimisest selle otseses tähenduses, siis Jeesuse väide on palju imelisem, kas pole? Jeesus

on pookealus. Aednik valib pookealuse selle tugevuse, erinevatele tingimustele vastupidamise, putukatele ja haigustele vastupanu järgi. Proovime leida mõned viisid, kuidas see kehtib Jeesuse kohta.

Jeesusel oli tugevus, jõud. See pole mingi üllatus! Pole saladus, et me ise pole tugevad. Iga kord, kui mõtleme, et tegime midagi õigesti, rikkusime selle ära. Mida me üritame teha, seda me ei suuda teha, ja milles oleme veendunud, et seda me ei tee, seda teeme! Isegi jõud, mis meile loomulikult on Jeesuse poolt antud, ei toimi eriti hästi, kui püüame seda kasutada ilma Temata. Niisiis, inimene, kes on sündinud heade juhtimisoskustega, pöördub Hitleriks, või muusikaandega inimene saab nn staariks, kes on enamasti tuntud joomise või kolme abielu ja kaheksa afääri poolest. Need loomulikud võimed olid antud Jumala poolt ja olid mõeldud kasutamiseks koos Temaga. Kujuta ette, kui Hitler või need filmistaarid, kellest kuulnud oleme, oleksid oma oskused investeerinud peadesse ja positiivsetesse tegevustesse. Kui teistsugune oleks ajalugu? Kui teeme otsuse olla Jeesuse järgija ja saada ristitud, mis on sümbol uuest elust, valab Jeesus meile välja oma Vaimu ja investeerib meisse uut jõudu ning võiab need võimed, millega oleme sündinud. Need võimed on tuntud Vaimu andidena.

Jeesus oli vastupidav erinevate tingimuste suhtes. Taimede maailmas suudavad mõned taimed põuale, ülejuustele, kuumusele ja külmale paremini vastu panna kui teised. Mõnikord võid pookida hapra roosi tugevama roosi külge, ja habras suudab paremini raskele tingimustele vastu panna. Kui meie

elu on poogitud Jeesuse külge, suudame toime tulla probleemidega, elu pingetega, naeruvääristamisest üksinduseni, koduelu raskustest haiguseni. Vahet pole, kas hapra roosioksana saame kunagi nii tugevaks kui pookealus, igal juhul saame me palju tugevamaks kui seda ise suudaksime.

Jeesus suudab vastu seista patu „putukatele ja haigustele”. Ta elas elu, mida meiegi elame ega andnud seda kunagi Saatanale. Niisiis teame, et Tal on jõudu, et meid raskustest läbi aidata. Kui oleme kiusatuses ning meile tuleb kohe meelde Tema poole palvetada, et olukorraga toime tulla, antakse meile sõnad, mida öelda või jõud olukorrast välja tulemiseks. Oluline on selle juures just kiiresti palvetama hakata. Piibel ütleb, et paneksime vastu kuradile, siis ta põgeneb meie juurest. Miks? Kas sellepärast, et ta kardab meid? Ei, aga ta aetakse ära Jeesuse poolt, sest Tema elab Vaimu läbi meis!

Meid on loodud Jumala lasteks ja meist kavatsetakse kasvatada ilusaid taimi ja puuvilju, aga meid kurnab stress, uputavad probleemide laviinid ning söövad kiusatus ja patt. Kui me ei närtsi ega sure, toodame lopsakaid taimi ja kobaratena vilju! Me oleme halva tagapõhjaga ja see kõik algas Eedeni aias või isegi enne seda, siis kui Lutsifer mässas taevast.

Aga Jumal teadis, mis võib juhtuda ja Tal oli plaan. Jeesus tuli, seadis end siis maa peal sisse, kasvas suureks ja tugevaks, ja siis lubas end tahtlikult hukata! Kõik see juhtus, et meid saaks Tema külge pookida ja et me hakkaksime kandma ilusaid õisi ja vilju, mis oli Tema plaan.

Jeesus ei öelnud ainult: „Mina olen viinapuu,” vaid ütles ka: „teie olete oksad.” Ta ütles jüngritele (ja meile), et kui me ei püsi Temas, ei kanna me vilja. See on ilus rida sõnu, aga mida see õieti tähendab?

Oleme rääkinud viisidest, kuidas Jeesus on tugev ja moodustab tugeva „pookealuse.” Räägime nüüd mõnest viisist, kuidas saame olla head oksad või sordid.

Kõigepealt, peamine erinevus meie ja taimede vahel on see, et meil on valik. Sa võid võtta ükskõik missugused kaks taime, veendudes, et need sobivad kokku ja need pookida. Taimedel pole sõnaõigust. Aga Jeesus ei poogi enda külge ühtegi inimest, kes ei taha elada Tema elu. Nagu oks võtab maa seest toitu pookealuse kaudu, nii ka kristlane, kes on palunud Jeesusel elada temas Püha Vaimu kaudu, võtab endasse Kristuse elu. Kui see oleks tehtud sunniviisiliselt, oleks see kurjast! Aga me saame valida ja sel juhul on tegemist imega.

Mitte ainult seda! Kui oleme kord valinud elada oma elu Jeesuses, on meil ikka alati valikuvõimalus. Saame paluda toitu Jumalalt või võime seda ise hankida. See on põhjus, miks on väga oluline palvetada, kui tuleb kiusatus. Uus elu ei tule meisse automaatselt nii nagu ka sapp ei tule läbi sapipõie ilma elundite edaspidise koostöötä.

Siin on lõik, kuidas Ellen White seda kirjeldab:

Puu juurel on täita kahekordne ülesanne. See peab oma harudega tugevalt maapinnas püsima, samal ajal, kui see võtab endasse igatsetud toitaineid. Nii on see ka kristlastega. Kui kristlase ühendus Kristusega kui vanema oksaga on täiuslik, ja kui krist-

lane laseb Jumalal end toita, antakse temale vaimulik tugevus. Kas sellise oksa lehed närbuvad? Mitte iial! Niikaua kui hing sirutub Kristuse poole, on oht närtsida, longu vajuda ja kõduneda, väga väike. Kiusatused, mis tulevad, võivad olla rajused, aga need ei suuda tõelist kristlast Jumala küljest eemaldada. Tõeline kristlane saab tegutsemisviisi oma sügavast armastusest enda Päästja vastu. Tema kiindumus isiklikku Meistrisse on tõeline ja püha. (Sons and Daughters of God, lk 288)

Kui Ed õpetas oma uutele töölistele pookimist, ütles ta, et üks tähtsamaid asju on täiuslik sobivus. Mõlema taime sisselõiked peavad kaldenurga ja suuruse poolest sobima ja need peavad olema kokku seotud, nagu need oleksidki koos kasvanud.

Kuidas saab meil olla täiuslik ühendus Jeesusega? Nagu pookealus, oli Tema esimene, keda lõigati. Ta lõigati täielikult ära surmas, nii nagu puu latv lõigati ära, kui puud poogiti. Meil on sellist asja raske ettegi kujutada. Aga Ta tegi seda meie eest! Niisiis, et meie sisselõige sobiks Tema omaga, peame me täielikult loobuma vanast viisist teha mida iganes soovime, millal iganes soovime. Peame loobuma tegemast asju, mis meeldib teistele, eesmärgiga nendega sarnaneda. Kui otsustame avada Jeesusele ukse, peame loobuma vanadest motivatsioonidest. Peame lubama end patu juurte küljest ära lõigata.

Kui oleme sündinud kristlaste perekonnas, usklike vanematega, kes meid inspireerisid, elasid Jeesuse elu ja õpetasid seda ka meile, võime juba loomulikult tunnistada kristlaste eluviise kui eluteed. Sel juhul ei pruugi olla lihtne kindlaks määrata seda erilist hetke meie

elus, kui meid meie patu juurte küljest „ära lõigati”. Siiski märkame enda elus hetki, kui hakkame Jumala vajaduste suhtes tundlikumaks muutuma väga isiklikul teel – kui meie vanemate Jumalast saab meie Jumal. Ka on hästi, kui sa kasvasid üles kirikus ja oled olnud kristlane lapsest saati ning ei näe tagasi vaadates ühtegi erilist pöördepunkti, aga siiski kasvasid Jumala sügavama ja isiklikuma tundmiseni, tunnistades Päästjat kui enda isiklikku Päästjat ja Jumalat.

Aga hoolimata sellest, kus me oleme ja kuidas meist kristlased said, oleme siiski patused! Meile meeldib siiski teha asju omal moel ja ikka langeme kiusatusse. Meil on alati võimalus oma igapäeva elu ise korraldada. Kas tahame jääda külge poogituks? Kas me tõesti tahame Jeesuse tahet rohkem kui enda oma? Isegi selles, mida loeme ja mida telerist vaatame? Isegi selles, mis arvutimänge mängime, või mida *online*'is kirjutame või kuidas suhtume tööl kõige tüütumasse inimesesse? Igas suunas on meie jaoks olemas patu köidikud ja iga päev, iga hetk on meil vaja teha otsuseid. Kas tahame jääda Kristusesse, elada Temaga?

Siis peame hoidma kokku nagu üks taim. Selle raamatu hilisemates peatükides kirjeldab Johannes, kuidas Jeesus palvetab oma Isa poole, et Ta liidaks Tema lapsed üheks. See hõlmab ka meid. Kusjuures, kui kõik taimed oleksid samasugused, ei teeks keegi kunagi mingit pookimist või mingit aiatööd. Mõtles, kui igav see oleks!

Kuidas saada kellegagi „üheks?” Kuidas saab näiteks naisest ja mehest „üks liha”? Nad elavad koos. Veedavad koos palju aega. Õpivad tundma teineteist,

teineteise hobisid ja huvisid. Õpivad tundma teineteise probleeme. Kui veedame iga päev aega Jumalaga, lugedes Tema Sõna, rääkides Temaga, lauldes Tema laule, tehes Tema tööd, saame Temaga üheks. Saame Temaga liidetud nii kauaks kuni me end ise Tema küljest ära ei lõika.

See ei tähenda, et me kaotame midagi enda tegelikust minast. Tegelikult see ongi ainus võimalus iseendaks jääda. Ainult Jeesus teab, mis meie õige, sisemine mina endast kujutama peab ja Tema unistused meist on isegi suuremad kui need, millest meie unistasime. Mida lähemale Temale saame, seda rohkem saame teada oma talentidest, kutsumustest ja ainulaadsusest. Seda rohkem oleme võimelised õitsema ja vilja kandma. Ja see toimub siis, kui kasvame selles, mida Jumal plaanis meile anda. Keegi meist ei näe välja samasugune kui teine. Jumalale meeldib mitmekesisus! Vaata vaid erinevaid taimi ja puid, ära jäta märkamata lindude, loomade ja kalade mitmekesisust. Johannes, kes meile selle kõik üles kirjutas, ütleb ühes oma teises raamatus, 1Jh 3:2, et „veel ei ole saanud avalikuks, kes me ükskord oleme. Me teame, et kui tema saab avalikuks, siis me oleme tema sarnased, sest siis me näeme teda, nii nagu ta on.”

Pea meeles sõnumi viimast salmi, millega täna alustasime: Jh 15:8 ütleb, et Isa on kirkastatud, kui me kanname palju vilja, sest see näitab, et oleme Jeesuse järgijad.

Olgu, nüüd teame kuidas pookida ja kuidas Jeesusega koos püsida. Aga mida tähendab kanda vilja? Jeesus ütleb seda oma jüngritele: „... te kannate palju

vilja,” nagu Ta loodaks, et nad teavad, mida see tähendab. Aga Ta ei selgita seda oma sõnumis. Nad olid niigi segaduses muude asjade pärast, mis Jeesus oli öelnud. Näiteks, kuhu oli Ta minevas või kuidas nad teavad teed või mida Ta mõtles, kui ütles, et Ta oli lahkumas ja tagasi Isa juurde minemas. Võime oletada, et nad ei mõistnud seda kohe. Aga nad said teada, kui Jeesus lahkus ja nad täitsid Püha Vaimuga. Paulus, kes hiljem apostlikuks sai ja kes ei olnud kunagi Jeesust kohanud, kui Ta veel maa peal elas, sai Tema üheks ustavamaks järgijaks. Paulus kirjutas pika teksti sellest, mis see vili on. Leiame selle Gl 5:22, 23. Loeme seda koos. [Loe või lase kellelgi seda lugeda. Võid lasta Vaimu viljad tahvlile kirjutada.] Pöörake tähelepanu sellele, et sõna vili on ainsuses. Teisisõnu, Vaimu vili on väljendatud komplektina, mis on üles kirjutatud Pauluse poolt. Need ei esinda erinevaid „vilju”, mille hulgast saame valida ja välja noppida, vaid need kõik kokku moodustavad Vaimu „vilja”.

Armastus – See on esimene ja selgeim vilja väljendus. Mõned on kirjutanud ja rääkinud kõikidest teistest voo- rustest kui armastuse erinevatest tahkudest. Kindlasti õpetab Piibel, et Jumal on armastus ja armastus on ainus käsk. Armasta Jumalat, armasta kõiki, tee seda kõigega, mis sul on ja sa pead automaatselt kõiki teisi käske ning kannad ka kõiki teisi vilju. Rääkisime sellest ühes teises osas – sa saad teisi armastada ainult siis, kui sa kõigepealt armastad Jumalat ja kui sa ei armasta teisi, näitab see, et sa ei armasta ka Jumalat. Nii et, kui see vili on sinu elust puudu, on sinu pookega kindlasti midagi valesti ning sa

peaksid selle vea üles leidma ja saama abi Jumala järgijatelt, keda sa usaldad.

Rõõm – Sa tead, kui hea tunne see on, kui sa teed midagi, mida sa tõesti armastad teha ja sa tead, et oled selles hea? Sa nagu oleksid kuidagimoodi rohkem sina ise? No, see ongi see, kuidas kõik on Jeesusega kõndimisel, ainult et siis on isegi parem. Sest siis oled sa tõesti rohkem sina ise! Ja kui sa kasvad ja õpid ning Tema õpetab sulle üha enam, kasvab rõõm sinu hinges veelgi, nagu juured. Aga aru tuleb saada ühest tähtsast asjast. Kõik need armastuse tahud erinevad tänapäeva maailma arusaamast. Näiteks, Jumala rõõm ei ole sama, mis õnnelik olemine ja kõigi raskuste kadumine sinu teelt. Halvad asjad juhtuvad. On tüütavad asjad. Närvesöövad asjad. Hirmutavad asjad. Isegi väga õudsed, kurvad asjad. Kristlane ei tunne end alati õnnelikuna. Js 53:3 nimetatakse isegi Jeesust kui „valude mees ja haigustega tuttav.” Ta on kannatustega rohkem tuttav kui meie iialgi oleme. Rõõm, mida Tema lapseks olemine ja Temasse jäämine toob, võib olla erutav, imeline tunne. Aga sagedamini on see nagu vaikne sisemine turvatunne – teadmine, et mis iganes juhtub, on Ta alati kohal ja aitab mind sellest välja.

Rahu – See ei ole sama, mis on vaikus, rahulikkus, ei mingeid konflikte. Meie arvame, et see on rahu. Kusjuures, selline on rahu definitsioon, mille sa leiaksid sõnastikust. Aga Jeesus hoiatas meid selles samas sõnumis, oma viimasel ööl jüngritega, et Tema rahu ei ole nagu maailma poolt pakutav rahu. Vaata Jh 16:33 [Loe või lase kellelgi lugeda.] Jeesus kinnitab, et meid ahistatakse

maailmas! Aga siis Ta ütleb: „Olge julged: mina olen maailma ära võitnud.” Teisisõnu, me ei saa maailmast võitu ja vahel tundub, et oleme ümbritsetud probleemidest, suurtest ja väikestest. Aga me saame omada rahu, teades, et Ta mitte ainult ei suuda maailma võita, vaid juba tegigi seda! See võimaldab meil vastu pidada.

Pikk meel – Oled sa kunagi kuulnud hoiatust, mitte palvetada pika meele pärast? Tõde on, et on ainult üks viis, kuidas kannatlikkust arendada. Selleks on omada palju asju, mille pärast kannatamatu olla. Vaatame tööle näkku, kõik suudavad olla pikameelsed, kui asjad on suurepärased. Kusjuures, see ei olegi pikameelsus! Kui sa tõesti tahad õppida olema pikameelne, peab sinuga juhtuma palju asju, mis ahvatlevad sind olema kannatamatu. Nii et ole ettevaatlik, kui palud Jumalat, et olla pikameelne! Kes teab, kui palju ärritavaid asju sa äkki märkaksid! See ei tähenda, et Jumal põhjustab raskendavaid asjaolusid. Ta ei peagi, neid on alati piisavalt. Aga kui palume pika meele pärast, alustab Püha Vaim tööd, et aidata meil saada teadlikumaks enda reaktsioonide suhtes erinevates olukordades ja niiviisi tekibki meil tunne, et pikameelne olla on võimatu! Aga ära muretse – jää viinapuu külge, kui vaja, lase end aednikul pügada ja vili tuleb. Sa ei saa seda kasvatada, mõeldes sellele või seda lihtsalt soovides. Lihtsalt jää püsima.

Lahkus – Siin on armastuse tahk, mis ei vaja selgitust. Igaüks teab, mis on lahkus. Kõik märkavad seda, kui see neile osaks saab. Mitte kõik ei pööra ringi ega praktiseeri seda. Aga kui Piibel ütleb, et iga hea and ja iga täiuslik kink

tuleb ülalt (Jk 1:17), siis iga kord, kui keegi on hämmastavalt lahke, tuleb see Jumalalt. Isegi kui see inimene seda ise ei tea. Sa tead, et sinu ühendus Jumalaga on korras, kui sa suudad olla lahke, lahke isegi nende vastu, kes sinu vastu lahked pole.

Headus – Seda on raskem defineerida. Me kõik arvame, et teame, mis on headus, aga leiame, et seda on raske seletada ja veelgi raskem praktiseerida. Aga Jumal ütleb, et see on Vaimu vili. Niisiis, kui sinus elab Püha Vaim ja kui sa püsid iga päev Jeesuse sõnas ja Tema juures, siis kasvab sinu sees ka headus. Siin on vihje: kui sa arvad, et oled hea, siis see pole nii. Kui sa arvad, et sa oled halb, ka siis pole see nii. Kui sa ei mõtiskle palju enda üle, aga teised arvavad, et oled hea ja kui see sind üllatab – siis see ongi headus! Võid vastata komplimentidele ja naeratades tänada ning öelda: „Aitäh sulle, aga see on Jumal, mitte mina!”

Ustavus – Sellel on kaks tähenduse varjundit. Esimene: sõna-sõnalt tähendab see „täis usku”, mis on iga päev Jeesusega olemise automaatseks tulemuks. Hakkame nägema asju, mida Tema meis ja meie jaoks teeb. Meie usk kasvab ja kasvab, kuni see täidab meid ja voolab teistele meie ümber.

Teiseks tähendab see teha asju ustavalt. Lõpetades töökohustused hästi ja õigeaegselt. Hoolitsedes inimeste eest, kelle eest sa vastutad. Hoolitsedes enda eest, kelle eest sa oled vastutav rohkem, kui kellegi teise eest. Olles sõbralik teiste vastu. Kõige tähtsam asi, mille pärast ustav olla ja esimene asi, mille varal sa saad aru, kui oled teistes asjades ustavusetu, on ustavalt veeta aega palvetades ja

Piiblit lugedes. Palvetades tuleb jätta aega ka kuulamiseks. Räägime ja teame, et Jumal kuulab. Siis kuulame, nüüd räägib Tema, vahel muljete kaudu, mis tekivad meie südames, aga üldiselt kas Piibli kaudu või teiste sõnade kaudu, näiteks jutlused, laulud või isegi sõprade poolt öeldu.

Tasadus – Tänapäeval pole see alati populaarne. Kuuleme palju tugevaks olemisest ja enda eest seismisest ning teadmistest, mida tahad ja selle järgi tegutsemisest. Tihti on tasaseks olemise pärast eriti naeruvääristatud mehi, sest mõnede arvates tähendab see, et oled nõrk. Ja naised, kes on tasased, võivad leida end süüdistatuna olemaks „uksematid” või vanamoodsad. Aga tõsiasi, et tasadust on tänapäeval vääriti mõistetud, võib muuta selle üheks vajalikuks vooruseks praeguses kiiresti arenevas ühiskonnas. Oleme selles kõik koos, meil kõigil on probleemid ja natuke tasadust teeks suure teene, leevendades meist igäihe rada.

Enesevalitsus – Oh sa poiss, kõikide lemmik! Ka sellele oleme andnud negatiivse tähenduse. Enesevalitsus tähendab meie jaoks mingis karbis elamist, robotina reeglitele kuuletumist, kel pole kunagi lõbus! Kas see on see, mida Jeesus sellega mõtles? Kindlasti mitte! Või anname sellele kitsa tähenduse. Püüame kontrollida, kui palju sööme, aga mitte seda, kui hästi me sööme. Oleme mõõdukad alkoholi suhtes, aga tarvitame lademetes suhkrut või rasvast toitu. Või oleme enda toidu suhtes ettevaatlikud, aga ei tee kunagi trenni või treenime liiga kõvasti ja teeme füüsilisest treeningust oma olemasolu A&O. Tõsi on, et enesevalitsus võrdub mõõdukusega,

võrdub parajusega kõiges. Kõiges!

Kui oleme Viinapuu, Jeesuse külge poogitud, siis Aednik, Tema Isa hoolitseb meie eest... Kui hakkame kasvatama endas armastust, rõõmu, rahu ja kõiki teisi vilju, kasvab ka meie enesevalitsus- oskus. See ei pruugi tähendada mitte kunagi koogi söömist, aga kindlasti tähendab see enesevalitsuse säilitamist ja seda, et me ei süüdista oma viha pärast teisi. See ei tähenda, et sa jätad vaba aja tegevused maha ja veedad kogu oma aja tööd tehes, et kõrget palka saada või vastupidi. See tähendab hoopis endast parima andmist nii tööl kui ka vabal ajal.

Ja seal see ongi: pilt Piiblist, täis rikkalikke õnnistusi Jumalalt. Jumal lubab neil, kes Talle kuuluvad, kasvada Temasse ja saada Temalt leiba. Jumal lubab, et kui kasvame Temas, kanname rikkalikult õisi ja vilju, mis on õnnistusseks ka teistele meie ümber.

Küsimused aruteluks:

1. Mis on need patu „haigused” või „pisikud”, mille jaoks soovid Jeesuselt vastumürki?
2. Mis on mõned asjad, mida sa teed, et ehitada ja luua täiuslikum ühendus Jeesusega?
3. Missugused on mõned lüngad sinu ja Jumala vahelises ühenduses? Mida saad sa ära teha, et olukorda parandada?
4. Missugune kõikidest Vaimu viljadest on sinu jaoks kõige ahvatlevam? Miks?
5. Räägi, kuidas keegi teine demonstreeris sulle Vaimu vilja. Mis juhtus? Kuidas sa end tundsid? Kas see äratas sinus soovi olla rohkem Jeesuse moodi? Kuidas?

Elu põhimõte #6: Kuna Jeesus on
Tõeline Viinapuu, saan mina olla
õnnistatud oks. Ma saan Temalt
oma toidu ja kannan Jumala auks
palju vilja.

JEEBUS ÜTLES: „MINA OLEN ÜLESTÕUSMINE JA ELU.”

REEDE

Wen ja Josh jooksid mööda koridori ühes rahvahulgaga, kiirustades väljapääsu poole ja üle haljasala administratiivhoonesse. Kõik linnakus viibijad olid kutsutud kogunema kirikusaali.

„Mis toimub?” küsis Wen Joshilt

„Ma ei tea, aga tundub, et midagi suurt. Ma nägin dr Willat nutmas.”

Kui nad viimaks kolledži kirikusaali jõudsid, oli see pungil täis ja lärmaks nagu kiirtee tiptunnil. President seisis ja tõstis oma käed ning viimaks jäid hääled vaikseks. „Daamid ja härrad, mul on kahju, et pidin teid siia kokku kutsuma. Kardan, et mul on halbu uudiseid. Arvasime, et on parem kui kuulete seda kõik koos, lootuses, et ei teki liiga palju moonutusi ja segadust, kui lugu mitu korda edasi räägitakse.” President võttis prillid eest ja hõõrus neid.

Wen ja Josh vahetasid pilke. Mis toimub? Miks ta lihtsalt asjaga edasi ei läinud?

Kui ta jälle rääkima hakkas, oli selge, et tal on raskusi oma hääle talitsemisega. Kas ta oli nutma puhkemas? „Me saime just sõnumi, et buss, mis vedas meie tudeng-misjonäre välismaalt tagasi, sattus avariisse.”

Šokeeritud häälte laine levis üle ruumi. President hoidis värisevaid käsi üleval. „Keegi ...” Tal jäi hing kinni ja ta jäi vait, kuid vaikus oli kõrvulukustav. „Mitte keegi ei jäänud ellu.”

Pärast kohutavat sekundit tõusid saa-

lis taas hääled. Wen kuulis paari karjet ja nuttu, kuid ta enda kõri oli krampis. Tudeng-misjonärid! Kõik kümme? Ka bussijuht?

Josh oli täiesti kahvatu. Wen nõjatus ta õlga toetama. „Oled sa kombes?”

Joshi suu liikus, kuid alul ei tulnud välja mingit häält. Ta neelatas kramplikult ja proovis uuesti. „Nita!” õnnestus tal öelda ning Weni süda jäi seisma. Nita! Joshi tüdruksõber! Nad olid rääkinud abiellumisest pärast lõpetamist!

„Oo, Jumal!” sosistas ta.

Joshi nägu pöördus jõnksudes tema poole. „Jumal! Jumal? Kus Ta oli? Miks pidi Ta laskma sel juhtuda?”

Wenil polnud aimugi, mida öelda.

Viimase seitsmest konkreetsest „Mina olen” ütlustest, mida sel nädalal uurime, leiame Johannese 11:25. [Loe või lase kellelgi lugeda.] Selle ütluse leiame tõsiselt murettekitavas loos, millest saab mõista vaid see, kes on sellises olukorras olnud. Laatsarus, kahe õe, Maarja ja Marta, ainuke vend oli surnud. Kõik kolm neist olid Jeesuse sõbrad ja mis veel hullem, nad olid saatnud Talle mõni päev varem sõna, et Laatsarus on haige, kuid Ta oli valinud mitte tulla. Sa näed seda neljandas salmis, kui Jeesus ütleb, et haigus ei lõpe surmaga ja kuuendas salmis, kus Ta jäi sinna kus Ta oli, veel kaheks päevaks.

Võiksime arvata, et Maarja ja Marta võisid küsida: „Miks?” Kuid me ei pea

arvama. Me võime seda teada, sest mõlemad neist ütlesid Jeesusele: „Kui sa vaid oleksid siin olnud!” Nad olid näinud Jeesust paljusid inimesi tervendamas ja nad olid kindlad, et Ta oleks võinud ka Laatsaruse terveks teha. Teiste sõnadega: miks oli Ta lasknud sel juhtuda?

Oled sa sellises olukorras olnud?

Jeesus räägib Martaga, kui Ta lausub selle „Mina olen” ütluse. Enne kui Ta on üldse midagi selles kurvas olukorras teinud, milles Ta sõbrad on, ütleb Ta Martale: „Mina olen ülestõusmine ja elu. Kes minusse usub, see elab, isegi kui ta sureb. Ükski, kes elab ja usub minusse, ei sure alatiseks. Kas sa usud seda?”

Missugune on Marta vastus? [Loe või lase kellelgi lugeda 27. salm.]

Seda tahtiski Jumal kuulda. Oma kurbuses, oma pettumuses, enne kui tal oli õrna aimugi, mis ime Jeesusel plaanis oli, isegi kui ta võis ärritunud olla, et Jumal (ja Jeesus) oli lubanud sel juhtuda, ütles Marta: „Ma usun. Ma usun ikka, et oled Messias. Ma usun Sinusse isegi kui olen haiget saanud, segaduses ja kurbusest meelt heitmas.”

Ta ütleb isegi, et ta teab, et tema vend tõuseb üles. Martal on usk, et see pole veel lõpp. See ei lõpeta tema leina, kuid kergendab seda. Kujuta ette, kui sa tõesti arvaksid, et kõik, kes on surnud, on surnud igaveseks ja sa ei näe neid enam kunagi!

Kuid ei. Jeesus on Ülestõusmine ja Elu. Ta andis selleks oma elu.

Suurepärane. Sellest saab hea jutluse, eks ole? Kuid sa tead, kui oled selles olukorras olnud, kui tühisena võib see lohutus sel hetkel tunduda. Mida sa ütled, kui meelega tead sõber küsib sinult

„miks”? Või kui sa ise istud näiliselt ebaõiglasel haul ja küsid „miks”? Kui inimene sureb „vana ja elatanuna”, nagu Piibel ütleb, on üks asi. Kuid noor mees nagu Laatsarus? Noored tudengimisjonärid tegemas Jumala tööd? Isegi laps?

Mida sa siis ütled?

Loomulikult me teame Laatsaruse loo lõppu. Jeesus äratas ta üles ja ta kõndis kuninglikul rongkäigul, mil Jeesus sisenes Jeruusalemma enne oma surma ja siis ... mis siis? Kas Laatsarus on ikka veel elus? Ei? Nii et ta suri uuesti, eks ole?

Kui Jeesus siin maa peal inimesi üles äratas, olgu Laatsaruse, Jairuse tütre või Naini lesknaise poja, ei andnud Ta neile igavest elu. Tehniliselt, kuigi Tema päästeplaan oli Jumala silmis valmis juba enne loomist, polnud Jeesus veel meie õigust igavesele elule tagasi ostanud. Siiski ütles Ta Martale ja ka kõigile teistele, et need, kes Temasse usuvad „ei sure alatiseks”. Ta teadis, et see on kindel tehing.

Miks siis on see kuulud lühim salm Piiblis just selles loos? Vaata 35. salmi: „Jeesus nuttis.”

Kui me pole ise need, kes on meelega tead sõber küsib sinult

Vaid veidi aega pärast Laatsaruse

ülesäratamist läks Jeesus läbi oma surmavarjuorust. Väljaarvatud, et sellest orust, millest Tema läbi läks, polnud keegi läinud varem ega lähe ka tulevikus läbi ükski hing. Mingil moel (me ei mõista iial, kuidas) ei surnud Jeesus tavalist surma, mida meie sureme – Ta suri, mida meie nimetame teiseks surmaks – igavest surma, mis on patu tagajärg. Ta oleks pidanud igaveseks surnuks jääma, kuid ei jäänud.

Ta ei jäänud!

Võtame edasi Piiblist Johannese 20. peatüki. Kõigepealt kujutame seda olukorda ette. Mõtles kõigile kordadele mil oled kedagi kaotanud. Tuleta meelde šokeeritust ja leina kogu selle tugevuses. Nüüd lisa sellele kurbus, mida tunnesid, kui see oleks sinu laps või keegi sinu lähedastest. Liida see kõik kokku ja kujuta ette, kui sa oleksid olnud Jeesuse sõber ja uskunud kogu südamest, et Ta on Jumala Poeg, Messias. Ja nüüd surnud! Ta on *surnud*! Suudad sa ette kujutada leina, kurbust ja šokeeritust?

Ta on surnud.

Ta ei saa olla surnud!

Kuid Ta on.

Mida me nüüd teeme?

Maarja Magdaleena oli üks enim leinavatest Jeesuse jüngritest. Jeesus oli päästnud ta koledast elust, millest me pooltki ei tea ning tal polnud aimugi, kuidas ilma Temata edasi elada. Nii et ta läks pühapäeva hommikul, praktiliselt enne valget, haua juurde.

Loeme, mis juhtus. [Lugege kordamööda läbi Johannese 20:1-18. Võtke aega, et peatuda ja arutleda, missugused oleksid olnud teie emotsioonid, kui oleksite seal olnud.]

„Oma Isa ja teie Isa ning oma Juma-

la ja teie Jumala.” Mis sa arvad, miks Ta nii ütles? Ta tahtis neile veel lõplikult kinnitada, et Jumal armastab neid niisama palju kui Tema ja et Ta armastab neid väga! Ta jäi isegi surnuaeda, enne kui läks tagasi üles oma Isa külastama, kellest Ta oli lahutatud.

Kuid pärast Maarja julgustamist ja teistele selle sõnumi saatmist, läks Jeesus otse taevasse. Ellen White ütleb:

„Jeesus keeldus võtmast vastu austust oma sõpradelt seni, kuni Ta oli kindel, et Isa oli Tema ohvri vastu võtnud. Ta läks taevasse ja kuulis Jumala käest kinnitust, et Tema lepitus inimeste pattude eest oli olnud küllaldane ning, et Tema vere läbi võivad kõik saada igavese elu. Isa ... armastab neid nii, nagu Ta armastab oma Poega. /.../ Kogu vägi taevas ja maa peal anti Eluvürstile, kes pöördus tagasi patusesse maailma oma järeלקäijate juurde, et anda neile väge ja au.” („Ajastute igatsus”, orig. lk 790.)

Nüüd oli Jeesus tõeliselt ja lõplikult Ülestõusmine ja Elu. Ta tuli seda meiega jagama. Sinu ja minuga! Imeline!

Kõigis neis „Mina olen” ütlustes oleme kõigepealt uurinud, mille Jeesus väitis end olevat ja seejärel, mida see meie jaoks tähendab. Praegusel juhul pole loomulikult mingil moel võimalik, et ka meie oleksime ülestõusmine või elu. Me peame vaid otsustama, kas me tahame osa saada Tema ülestõusmisest ja elust. Siiski, me saame kasutada oma mõjuvõimu, et edasi kanda Jeesuse elu ja uudsust või levitada surma ja hävitust. On üllatav kui tihti isegi kristlased võivad öelda surmavaid sõnu. Lahkuseta sõnad, keelepeks, tõe väänamine (eriti, et end paremas valguses näidata ja kedagi teist halvemas) – kõik need on surma teod, mitte elu. Teisalt – lahked sõnad,

armastavad teod, abivajaja eest seismine – need on Jumala armastava elu osad ja näitavad, et me oleme „läinud surmast ellu”, nagu Jeesus ütleb Johannese 5:24.

Kuidas saab see aga olla tõsi praegu? Me teame, et võime uskuda, mida Jeesus ütleb, kohe kui Ta seda ütleb, justkui oleks see juba juhtunud. On tõeline, füüsiline võimalus, kuidas me saame elada Jeesuse surma ja ülestõusmist täna. Vaatame, mida Paulus ütleb. [Loe või lase kellelgi lugeda Roomlastele 6:4-5.] „Me oleme siis koos temaga maha maetud ristimise kaudu surmaste, et otsekui Kristus on äratatud üles surnuist Isa kirkuse läbi, nõnda võime ka meie käia uues elus. Sest kui me oleme kasvanud kokku tema surma sarnasusega, siis võime seda olla ka ülestõusmise sarnasusega.”

Seega, kui meid ristiti, oli see väline märk uuest elust, mis sees juba alanud oli. Nii selgitab seda Ellen White:

„Ristimine on kõige pühalikum lahtiütlemine maailmast. Mina on tunnistanud surmuks patuelule. Vesi katab kandidaadi ja kogu taevase universumi juuresolekul antakse vastastikune vanne. Isa, Poja ja Püha Vaimu nimel pannakse inimene märga hauda, maetud koos Jeesusega ristimise läbi ja tõstetakse veest, et elada uut elu ustavalt Jumalale. Kolm suurt jõudu taevas on tunnistajaiks; nad on nähtamatud, kuid kohal.” (The Faith I Live By, lk 146.)

See oli algus. Ristitud inimene „vanub” end olevat surnud patule. Elu edenedes saab vastuse küsimus, kas ta mõtles seda tõsiselt või mitte. Igaüks võib öelda, et ta tahab Jeesust järgida. Nad võivad seda isegi tõsiselt mõelda, kuid kui olukord muutub raskeks või heidutavaks, kas nad annavad siis alla?

Ristimisvesi on üksnes sümbol – see ei pese patte ära. Jeesus teeb seda, sest Tema on ainus, kes seda teha saab. Seda ei tehta ka ainult ühel korral, vaid ikka ja jälle, iga päev, kogu ülejäänud elu. Pole tähtsust mitu aastat on sinu ristimisest möödas, see elu uudsus on sulle ikka kättesaadav. Sa saad iga päev valida elada ülestõusnud elu.

Tegelikult, just enne eelmist tsitaati, ütleb Ellen White järgmist:

„Jumal palub neil, kes Tema nime võtavad: „Kuidas sa kasutad jõude, mis on minu Poja surma kaudu lunastatud? Kas teed kõik, mis sinu võimuses, et tõusta suurematesse kõrgustesse vaimulikus arusaamises? Kas sa kohandad oma huve ja tegusid kooskõlas igaviku ülioluliste nõuetega?”” (samas.)

Nii et kui me tahame teada, kas me elame ülestõusnud elu, mida Jeesus on meile tõotanud, siis need on küsimused, mida võime endalt küsida. Kas me püüame iga päev õppida midagi uut Jumalast ja Tema tõest? Kas valime, mida teha või öelda selle järgi, millist mõju see avaldab meie igavesele elule ja teiste elule?

Samal ajal, kui juhtuvad hirmsad, selamatud asjad ja me imestame, kus Jumal on ja miks Ta neid ei takistanud, peame lihtsalt Teda usaldama ja neid küsimusi Temalt küsima. Me võime näidata Jumalale oma tõelisi tundeid, isegi kui need on negatiivsed – Ta saab aru. Kelle teise poole võime pöörduda? Ta ei pruugi vastata ja ilmselt ei vastagi meile praegu ühelgi viisil, millest me aru saaks, kuid Ta on meiega praegu. Ta hoolitseb meie eest õrnalt, nutab koos meiega ja viimaks viib meid endaga igavesti elama sinna, kus pole enam

pisaraid ega surma, igavesti.

Wen oli käinud nii mõnelgi matusel, kuid see mälestusteenistus pidi olema neist kõige kohutavam. Iga tragöödias hukkunu matused olid nende kodulinna ja -kirikus, kuid kolledž pidas mälestusteenistuse nende kõigi jaoks. Kolledži suur kirik oli usteni pungil täis. Ees oli kümme suurendatud fotot, mõned neist vanad, seismas kolmjalgadel koos lillemerega. Wen seisis Joshi lähedal, kes suutis vaevu rääkida.

Mõlemad paistsid elavnevat, kui pastor ütles: „Me võime küsida, miks Jumal lubas sellisel kohutaval ajal juhtuda? Need noored inimesed olid oma elu alguses. Mõned neist olid just kooli lõpetamas. Kaks olid kihlatud. Kõik töötasid Jumala heaks!” Pastor peatus ja raputas pead. „Töötasid Jumala heaks! Nad osalesid töös, mis toitis sadu näljaseid lapsi! Kas Jumal poleks pidanud nende elu säästma? Kas Ta ei teadnud, missuguseid suuri asju nad oleksid võinud Tema heaks saavutada? Ja siis veel bussijuht, kellest jäi maha leinav perekond. Kuidas võis Jumal lasta sel sündida?”

Pastor peatus ja vaatas üle ruumi ringi. Wen libistas pilgu Joshile, kelle silmad näisid kui naelutatud pastori näkku. Ta hoidis hinge kinni. Josh oli metsikult rääkinud koolist lahkumisest, kogudusest lahkumisest, usust lahtiütlemisest. Wen leidis end sõnatult palvetamas.

„Ma ei tea”

Wen sulges oma silmad. *Hästi paned, pastor! Sellest on küll abi!*

„Me ei tea vastuseid sellistele küsimustele. Kuid ma ütlen, mida ma tean. Jumal vihkab *kõiki* halbu asju, mis selles

maailmas juhtub. Patt põhjustab surma ja kurbust. Kui Ta takistab üht asja, miks siis mitte ka teist?”

Wen avas oma silmad ja vaatas üles.

„Miks mitte takistada *kõigi* inimeste hukkumist õnnetustes? Miks mitte takistada kõigi laste näljasurma?”

Wen unustas korraks Joshi ja märkas viha, mida ta ise tundis mässamas oma alateadvuses. Ta polnud mõelnud asjale selles valguses. Ta mäletas end mõtlemas pärast terroriakti New Yorgis, et inimesed rääkisid lugusid, kuidas nende sõbrad või pereliikmed *polnud* imelisel kombel surnud, justkui Jumal oleks neid mingil põhjusel enam armastanud kui neid, kes olid surnud. Kas ta peaks olema nii pahane vaid sellepärast, et need olid *tema* sõbrad? Kas õnnetusi ei juhtu iga päev? Kas inimesed ei sure neis? Oli ta kunagi nõudnud Jumalalt vastust, miks Ta neid õnnetusi ära ei hoidnud? Ta tundis sellele mõeldes end süüdi ning talle tuli meelde Josh ja ta tundis end veel enam süüdi. Tema kaotus polnud sõbra oma kõrval midagi.

„Kui Ta takistab üht, siis ma arvan, et Ta peaks takistama neid kõiki,” ütles pastor. „Kas te ei arva nii?”

Wen nägi Joshi kergelt noogutamas, huuled värisemas.

Pastor Jake'i nägu, keda Wen oli veidi aega tagasi nutmas näinud, lõi naerule. „Sõbrad, kuulake. Ta teeb seda! Ta teeb! Seda ma olen siin meile kõigile meelde tuletamas. See on, millele praegu toetuda. Me näeme oma armsamaid taas ja ühel päeval ei ole surma enam üldse.”

Wen lõpetas kõrvale piilumise ja vaatas Joshi poole. Pisar jooksis mööda tema põske alla. Weni teada polnud

Josh õnnetusest kuulmisest alates üldse nutnud. Wenil oli tunne, et kui Josh suudaks vaid järele anda ja nutta nagu laps, oleks see hea.

Ka Weni silmad kihelesid. Ta nägi, kuidas Josh kätega näo kattis ja kuulis teda murtuna sosistamas: „*Jumal, ma olen Sinu peale nii vihane!*”

Wen ohkas. See võtab aega, aga kõik saab korda.

Küsimused aruteluks:

1. Kas kunagi on keegi sulle lähedane surnud? Kuidas tulid toime leina ja küsimustega?
2. Mis sa arvad, mis juhtuks, kui Jumal ei laseks midagi negatiivset ega valusat juhtuda nendega, kes Teda järgivad?
3. Kas sa tead kedagi, kes leinab? See ei pea olema surm. See võib olla

töökaotus, tervise kaotus või sõpradest eemale kolimine ning üksildustunne. Mida saad teha, et jagada Jeesuse lohutust selle inimesega?

4. Kas asjad, mida sa täna ütlesid ja tegid, jagasid Jumala ülestõusmise elu või levisid nad surma ja hävitust? Kas on midagi, mida sa edaspidi teed, et teadlikumalt jagada elu surma asemel?

Elu põhimõte #7: Kuna Jeesus on Ülestõusmine ja Elu, võin mina rõõmustada Tema elu uudsuses praegu ja usaldada Teda igaveseks eluks.

JEESUS – SUUR „MINA OLEN”

HINGAMISPÄEV 2

Wen jalutas tänaval nii sügavais mõtteis, et ta tormas ühele inimesele peaaegu otsa. Ta hüppas automaatselt kõrvale, pöördus, et vabandada, seejärel aga pilgutas silmi ja naeratas. „Andrea! Tere! Ma pole sind ammu näinud. Ma ei satu tihti õhtuti kohvikusse.”

„Olgu, hästi, õhtuti ongi palju rohkem tegevust, nii et meil ei oleks nagu nii rääkimiseks palju aega olnud, kui sa oleksid tulnud. Kuidas läheb?”

„Suurepäraselt! Kas kujutad ette, et ma sain lõpuks sisse? Meditsiini eelkursusele, kui oskad ette kujutada.”

„Meditsiini eelkursus! Tõesti? Siis on sul veel pikk tee ees.”

„Hästi, kas sa mäletad, kui ütlesid mulle, et ma peaksin mõtlema, kelleks tahaksin saada, kui ma ei kasvaks kunagi suureks? Ilmselt tegid sa nalja, aga ma sain aru nii, et ma pean mõtlema, millest ma tõesti unistan oma südames, mida ma teeksin, kui mul ei tuleks muretseva hindade, aja ja kõige muu pärast. Tõde on, et ma olen alati tahtnud olla arst, ainult see on tundunud nii võimatu. Isegi praegu, ainuüksi mõte minu ees olevatest aastatest hirmutab mind. Aga kui ma andsin selle üle Jumalale ja palvetasin sügavalt, paludes Tal näidata mulle mitte ainult, mida Ta tahab, et ma oma eluga teeksin, vaid ka, kes ma sisemiselt tõeliselt olen, siis see visioon muutus nii selgeks, et ma ei suutnud enam keelduda. Ma arvan, et

kui Ta tahab, et ma seda teen, siis Ta aitab mul leida ka võimalused. Ma mõlesin, et võin saada kõigepealt meditsiiniõeks ja võib-olla töötada meditsiini-kooli kõrvalt õena või mingil sarnasel alal. Pealegi, ma ei pea lõpetama meditsiini doktorina, vaid võin saada sertifitseeritud üldõeks. Ma lasen meeleldi piasjadel selguda aja jooksul. Pealegi on see teisejärguline. Isegi kui ma liiga palju tulevikule mõeldes murelikuks muutun, siis see kartuse suurus ja just ... ma ei tea, just see tunne nagu ma ei ole seal, kus ma tegelikult olla tahaksin, on möödanik. Ma võlgnen sulle tänu, Andrea!”

Andrea naeratas. „See on nii suurepärase, Wen! Aga mida iganes sa mulle ka ei võlgneks, seda pole võimalik maksta rahas. Ma tahan, et sa teaksid, et ka mina tean, kelleks ma tahan saada ning see on tänu meie vestlusele. Vaata, ma olen nii kaua olnud seotud kolledžis õppimisega. Ei, see ei ole isegi õige. Ma ei ole pühendunud kolledžihariduse saamisele. Ma raiskasin kogu oma energia, et saada võimatut. Ma uskusin juba algusest peale, et ma olen sündinud kaotajaks ja see ma muidugi ka olin. Hästi, tänu sellele, millest me oleme rääkinud, hakkasin ma palvemeelselt vaatama, kes ma tegelikult olen ja mis oskused ja huvid mul on. Üks tulemus on see uus töö puukoolis, ma armastan seda. Ja tänu sellele olen ma aru saanud mitmest asjast – mulle meeldib olla

väljas ja looduslähedane elustiil. Tegelikult tahan ma kolida maale ja ma otsin puukooli lähedusse kohta ning palvetan, et leiaksin viisi sissemaks tasumiseks. Ja kas tead, et hariduse saamiseks on miljon võimalust? Kui mu elu muutub väheke rahulikumaks, võin võtta võibolla mõned kursused kolledžis ja vahepeal leian Internetist hulgaliselt materjali või isegi külastan raamatukogu raamatuklubisid. Usu või mitte, ma olen isegi hakanud unistama, kas ma võiksin toime tulla mingi kaheaastase ärijuhtimise kutsekoolitusega, kuna vahest soovin rajada omaenda kasvuhoone, lillede või bonsai äri [bonsai – kääbuspuu]. Võimalusi on lõputult! Ja kõik see juhtus tänu meie vestlusele ja professor Ellison'i kodutööle!”

Wen muigas, aga ütles tõsiselt: „See juhtus tänu sellele, et suur MINA OLEN on meie pead kergelt kokku löönud ja lasknud meil mõista, et ka meie võime elada tähendusrikast elu, kui jääme ühendusse suure MINA OLEN-iga.”

Me oleme õppinud kõiki seitset Mina Olen ütlust, mida Johannes märgib Jeesust ütlemas: „Mina olen maailma valgus”; „mina olen uks lammaste jaoks”; „mina olen eluleib”; „mina olen Hea Karjane”; „mina olen tee, tõde ja elu”; „mina olen tõeline viinapu”; ja „mina olen ülestõusmine ja elu”. Viimases meie ühises loengus vaatame lähemalt „Mina Olen” ennast. Kust see tuli? Mida see tähendab?

Esimest korda kasutatakse neid sõnu 2 Ms 3:14,15. Vaatame seda koos. Mis lugu see on? [Inimesed mäletavad seda loona, kus Jumal kutsub põlevast põõsast Mooset.] Mooses arvas, et juhi elu,

milleks ta oli õppinud Egiptuses, oli juba ammu läbi. Ta oli olnud 40 aastat karjane ja tal polnud õrna aimugi, et ta võiks veel kellekski muuks saada. Sel ajal oli ta ka kirjutaja. Jumal inspireeris teda kirjutama üles loomisloo ja lugusid esimestest ustavatest juhtidest nagu Aabraham ja Saara, Iisak ja Rebeka ning Jaakob, Lea ja Raahel.

Nüüd aga toimub tema elus äkiline, vapustav pööre. Jumal ütleb: „Ma tahan, et sa viiksid iisraellased Egiptusest välja ja juhiksid nad töötatud maale.”

Kujuta ette, kui sa oleksid Mooses. *Misasja?!!*

Ta vaidles veidi: „Ma olen liiga häbelik, ma ei oska rääkida ja nad ei kuulaks mind kunagi.” Jumal ei lase tal vaielda, et sellest ülesandest pääseda. Nüüd Mooses küsib: „Hästi, aga mis ma ütlen, kes mind läkitas? Nad tahavad teada, kes sa tegelikult oled.”

See on huvitav asi. Mooses pidas silmas just: „Mis su nimi on?” Aga Jumal teadis, et küsimus, kes sa tegelikult oled? on äärmiselt oluline ja palju tähendusrikkam kui sinu nimi. Tema vastus on ootamatu ja natuke kummaline. [Loe või lase kellelgi lugeda salmid 14 ja 15.]

„Ma olen see, kes ma Olen!” Kas sa ei arva, et see on kummaline nimi? Aga palju põhjalikum ja õigem vastus. Meie ei ole peaaegu mitte kunagi need, kes me ütleme end olevat. Õigupoolest, me isegi ei tea täielikult, kes me oma südames oleme. Seevastu Jumal on alati täpselt ja tõesti *see, keda Ta ütleb end olevat*. Selles väljendis on valiku mõte, eriti nendes Piiblikes, mis tõlgivad seda nagu: „Ma saan selleks, kelleks ma saan.” Jumal ütleb: „Ma olen see, kes ja mis ma valin olla.”

Kirjas heebrealastele on sellest veel enam kirjutatud. Ellen White ütleb: „MA OLEN tähendab igavest kohalolu; minevik, olevik ja tulevik on Jumala päralt samaaegselt. Ta näeb mineviku kõige kaugemaid ajaloo sündmusi ja tulevikku kaugele ette nii selgelt nagu meie näeme asju, mis toimuvad just tänasel päeval.” (*That I May Know Him*, lk 12). Juudi rabi, nimega Marcia Prager, olles heebrea keele õpetlane, soovitab selle heebreakeelse fraasi tõlkimiseks muid võimalusi: „Ma olen Igavene Olen (ehk Olemine)” või „Ma olen Ainus, kes elab ja viitab elule” või „Ma olen Igavene Olevus. Ma olen Igavene Olevus (ehk Olemine), kes igal hetkel kutsub olemise (uusi) olevaid.”* [Need võiks välja kirjutada.]

See on huvitav. Teiste sõnadega, Jumal on loov olnud mitte ainult siis, kui ta alguses sõna läbi universumi ja meie maailma esile kutsus, vaid loob kogu aeg. Ta loob just praegu. Ta taasloob meid igal hetkel nii palju kui me laseme. Muidugi annab Ta meile valikuvõimaluse. Seega oleme paljuski need, kes me usume end olevat ja kes me valime olla. Ja kui me valime selles uuesti loomises Temaga koostööd teha, siis samal viisil nagu Tema on see, kes Ta tõeliselt on, hakkame ka meie nägema ning õppima ja olema need, kes me tegelikult oleme.

Lisaks nendele Johannese evangeeliumis seitse korda esinevale Jeesuse poolt kasutatud sõnadele „Mina Olen” on evangeeliumides kirjas veel neli, kus Ta kasutab Jumala nime. Me vaatame neid kõiki nelja.

Kõik peale ühe on Johannese evangeeliumis. Esimesed kaks on ühes ja samas peatükis, Jh 8, avage Piiblid sealt.

Kui sa seda peatükki kiiresti üle vaatad, märkad, et see on tuttav. Peatüki esimeses osas on lugu abielurikkumiselt tabatud naisest ja kohe pärast seda, kui Jeesus talle andestab, lausub Ta: „Mina olen maailma valgus”.

Selle peale hakkasid juhid ja varise-rid Temaga vaidlema. Sa pead tunnistama, et kui tavaline inimene nii ütleks, siis oleks sul kiusatus ta luku taha panna ja hoida võtit kindlas kohas! Kelleks Jeesus end pidas? See oli oluline küsimus just sel juhul. *Keda arvas Ta end olevat? Keda väitis Ta end olevat? Kas Ta rääkis tõtt või oli arust ära? Emb-kumb pidi olema tõsi, kui Ta just lihtsalt ei valetanud, et meelitada inimesi ennast järgima. Kui see oleks nii olnud, kas siis ei oleks Ta kõigest sellest loobunud, kui see hakkas Tema elule ohtlikuks osutama? Ja just selle peatüki juures kerkivad esile ohud Tema elule. Selle asemel, et alla anda, muutub Jeesus oma ütlustes järjest otsekohesemaks. Kui nad proovivad öelda, et nad vajavad lisaks Tema sõnadele mõnda muud kinnitust selle kohta, kellenä Ta väidab end olevat, siis Ta väidab end olevat kohtuniku, kuid mitte ainult seda, vaid ka selle, kes alati mõistab kohut õiglaselt.*

Siis vaadake salmi 24: „Kui te ei usu, et mina olen see, kes ma väidan end olevat, siis te surete oma pattudesse.” (NIV). Vau! See on täpselt sama, kuidas Jumal viitas endale, kui rääkis Moosese-ga. „Ma olen, kes ma väidan end olevat.” Ja Jeesus mitte ainult ei väida seda enda kohta, vaid ütleb neile, et kui nad ei usu, siis nad surevad „oma pattudesse”, mis tähendab teist surma - suremist igaveseks! Kas sa näed, et kui sa ei usu, et Ta on tõesti Jumal, kes tuli maale

inimese ihus, siis peaksid sa uskuma, et Ta oli hull?

Aga Ta ikka veel ei lõpeta, kuigi nad vaidlesid jätkuvalt vastu. Salmis 28 ütleb Ta neile, et kui nad Ta ülendavad – see tähendab risti löövad – siis nad saavad teada, et Ta on tõesti see, keda Ta ütleb end olevat. (Nad kas ei teadnud või vähemalt ei tunnistanud seda, aga Rooma tsentuurio tunnistas. Kas sa mäletad, mida ta ütles pärast seda, kui oli näinud Jeesuse ristilöömist? „See Inimene oli tõesti Jumala Poeg!” Mk 15:39)

Läheme edasi. Salmis 56 ütleb Jeesus, et Aabraham tundis rõõmu Issanda päevale mõeldes. Inimesed, kes vaidlesid Tema, pilkasid: „Sina ei ole veel viiekümneaastane ja tahad olla näinud Aabrahami!”

Ja siis see juhtubki. Lugege salmi 59 ja proovige ette kujutada, mis tunne oleks olnud seda kuulda, kui sa oleksid tol päeval rahvamassi hulgas olnud. Pea meeles, et Ta on tavalise väljanägemisega mees, kannab tavalisi riideid. Ta peab sööma ja magama, Ta higistab ja väsib, kui käib terve päeva ringi; ja Ta vaatab sulle silma ja ütleb: „Ma räägin teile tõtt ... enne kui Aabraham sündis, mina olen!” (NIV) (kursiiv lisatud).

See on täpne Jumala nimi pluss väide, et Ta on elanud igavesti! Just nagu Ellen White esile toob: „Kristus kasutas Jumala suurt nime, mis anti teada Moosesele, et väljendada Jumala igavest kohalolu” (*That I May Know*, lk 12).

Neil oli valida ainult kahe võimaluse vahel: kas Teda uskuda, uskuda usumatut, nagu see paistis, või sildistada Ta jumalateotajaks ja Ta tappa. Kumma nad valisid? [Loe või lase kellelgi lugeda salm 60.]

Sel päeval ei õnnestunud neil Teda tappa, aga nad olid allaandmatud ja lõpuks nad tegid seda. Avagem Jh 18. See on Jeesuse maapealse elu viimane õhtu. Pidage meeles, et Jh 14-16 peatükides on Ta seletanud oma jüngritele kõikvõimalikke asju, mida Ta tahab, et nad teaksid, enne kui Ta lahkub. 17. peatükis on Johannes kirjutanud üles Jeesuse pika palve Isale, paludes et kõik Tema järgijad, üle kogu maailma ja läbi kogu aja, kaasa arvatud meie, oleksime üks Temas ja üks Isas. Järgmises peatükis tulevad sõdurid Teda kinni võtma ning nad on löödud üleloomuliku jõu poolt. Lugegem salmid 4-6. [Loe või lase kellelgi lugeda.]

Ellen White ütleb selle hetke kohta: „Jumalik valgus helkis Kristuse näol ning tuvikujuuline kaitse oli Tema kohal. Verejanuline jõuk ei suutnud vaadata sellist taevast au. Nad pörkusid tagasi. Preestrid, vanemad, sõdurid ja Juudas langesid otsekui surnult maha.” (Ajastute Igatsus, orig. lk 694).

Luuka 22:47-50 näeme Tema suudlusega äraandja Juudase poolt juhitud rahvamassi liginemas. Kui jüngrid nägid, mis toimus, siis haaras Peetrus oma mõõga ja raius ära ülepreestri sulase Malkuse kõrva. Aga Jeesus puudutas tema kõrva ja parandas ta. Võiks arvata, et pärast sellise ime tunnistajaks olemist sõdurid kartsid Teda puudutada, aga ei, nad tõusid püsti, nagu polekski midagi juhtunud, sidusid Ta käed uuesti kinni (Jeesus oli end vahepeal vabastanud ilma jõupingutuseteta, et parandada Malkuse kõrv), ning vedasid Ta minema peksmisele ja paarile kohtufarsile.

Neljanda korra, kus Tema nimi on jäädvustatud kasutades Jumala nime,

võime leida Mk 14:62. Palun avage see koos minuga. See on Tema kohtuistungis osa, kus Ta seisab ülempreester Kaifase ees. Ta on seisnud vaikselt, keeldudes vastama igale väljamõeldud süüdistusele Tema vastu, kuni Kaifas küsib (salmis 61): „Kas Sina oled Messias, Kiidetava Poeg?”

„Mina olen,” ütleb Jeesus. Ja see pole isegi kõik. Ta annab paadunud ülempreestriale, kes oli juhtinud Tema rahva eksiteele, töötuse: „Ja te näete Inimese Poja istuvat Väe paremal käel ja tulevat taeva pilvedega.” (Salm 62).

Ma mõtlen, et mida Kaifas ja ülejäänud, kes Jumala Poja süüdi mõistsid ja tapsid, selle peale mõtlesid. Ma loodan, et vähemalt mõned neist tulid päästvale usule ja mõtlesid pisarates: „*Ta tegi seda minu pärast!*”

Üks asi on selge. Kogu oma elu keskel teadis Jeesus väga selgelt, kes Ta oli. Aga Ta valis tahtlikult loobuda jumalikest jõududest ja elada inimesena, täielikult Isale alludes. Oma teenistuse varases perioodis, hoidus Ta avalikult kuulutamast oma identiteeti, kuna Tema „aeg polnud veel tulnud”, nagu Ta tihti ütles. Tõepoolest, oma identiteedi avaldamine viis Ta ristile. Üks Tema kohtuprotsessil Tema vastu esitatud süüdistus, mis oli tõsi, oli see, et Ta pidas end Jumalaga võrdseks.

Ta tuli kahel eesmärgil. Ta tuli, et kummutada inimeste väärarvamus sellest, kes Jumal on ja näidata neile, et Jumal on lõpmatu armastuse ja kaastunde Jumal; ning teha kõigile tahtlikele võimalikuks saada Jumala lasteks, et õppida olema need, kes nad tegelikult on.

Kui me igapäevaselt suureme Issanda-

le, nagu ütleb Paulus, tehes igapäevaselt valikuid, et olla, kes Jumal tahab, et me oleksime, siis sureb meie vana mina, meie vanad teod; ning me muutume uuteks ja võtame sisemiselt Vaimu väes vastu valguse ja armastuse uued võimalused.

Selle nädala igal päeval oleme rääkinud, keda Jeesus on öelnud end olevat; ja kuidas Ta teadis seda ja elas sellele vastavalt. Igal päeval oleme lisanud võimalusi, kuidas meie võime peegeldada seda reaalsust endas. Vaatame neid kõiki veelkord ja mõtleme nende üle.

[Kui sa oled teinud plakati, või slaidisitluse nendest identiteedi alustest, siis võid viidata neile või saate need üheskoos valjusti ette lugeda.]

Kuna Jeesus on maailma Valgus, siis võin ma olla küünal, valgustades teistele teed Temani. Kui otsustame elada Jumala valguses, siis kõik, mis meis ei ole Jumalast, tuleb ilmsiks; kui me need tunnistame, siis saame andestust ja armu ning uuendatud vaimse volituse elada Talle. Meie küünlad põlevad nii, et võime jagada valgust.

Kui keegi tunneb kurbust või masendust ja me võime kuulata, aidata või rõõmustada neid, siis me oleme küünlaks. Kui me näeme, et lähedane sõber on eksimuse või kiusatuse ohus, ja me tähelepanelikult, armastavalt ning palvemeelselt hoiatame neid, siis me anname valgussära nende pimedatesse nurkadesse. (Sa ei või teha seda tollega, kes ei ole juba lähedane sõber ega usaldaks sind, vaid peaks sind pigem kohut mõistvaks või kriitiliseks. Samas ei või sa seda teha kuni sa ise oled valmis samalaadset abi vastu võtma.) Kui külastame haigeid, aitame abituid, toidame nälja-

seid ning iga kord, kui me avatult täname Jumalat, siis me särame küünaldena pimeduses, näitame teistele Ust, mis viib Ellu.

Kuna Jeesus on mu Uks, siis võin ma olla uksehoidja, võttes teisi vastu Jumala perekonda. Kui me otsustame minna läbi Ukse, milleks on Jeesus, siis me leiame, et Tema kaudu on juurdepääs uute võimaluste juurde, Ta viib meid kohtadesse, mida me pole pidanud võimalikuks (ja võib-olla me ei mõelnudki, et tahame sinna minna!). Ja kui me avame oma ukсед Jeesusele ning laseme Tal elada meis, siis me oleme avatud uutele Tema teenimisviisidele.

Seejärel, kui me võtame vastu väljasolijaid, vaadates neid enda ümber, kutsume nad endaga koos sööma ja istuma, siis me oleme Jeesuse uksehoidjad. Kui me võtame kirikus külalisi vastu, vaatamata nende riietusele ja käitumisele, siis me oleme Jumala uksehoidjad. Kui me kaitseme füüsilise ja vaimse ohu eest teisi, eriti nooremaid ja nõrgemaid kui meie ise oleme, või kui me avalikult käitume rahunõudjatena, siis me oleme uksehoidjad.

Kuna Jeesus on Eluleib, siis võin ma olla nisutera, andes end, et toita teisi Tema Sõnaga. Kui me toidame end iga päev Sõnaga ja palvetame selles olevate tõdede seedimise eest, siis me oleme palju tõhusamalt võimelised seda teistele jagama. Kui me tunneme ära Tema eneseohverduse vaimu ja palume, et see vaim saaks elavaks meis, siis me õpime tahtlikult ja rõõmsalt end Temale andma.

Me jagame eluleiba, kui me füüsiliselt toidame näljaseid oma isikliku algatusena või supiköögis või muus kogu-

konna teenuste keskuses. Kui inimesed küsivad, miks me rõõmsad oleme või kuidas me suudame käituda nii armastavalt, eriti nende vastu, kes ei paista eriti armastusväärsed ja me seletame, et meil ei ole mingit erilist võimet, aga Jeesus on meie elus ja me püüame käituda nagu Tema teeks, siis me jagame Eluleiba. Kui me loobume millestki, mida soovisime teha enda jaoks või saada oma kasuks selle asemel, et teha midagi armsat kellegi teise heaks, siis me anname oma elu nagu nisutera, et teised võiksid kasvada. Ja nii me kasvame ka ise!

Kuna Jeesus on mu Karjane, siis võin ma olla talleke, kes järgneb Talle ustavalt, või võin olla alamkarjane, kes aitab teiste tallede eest hoolt kanda. Kui me ustavalt järgime Jeesust, minnes vaid sinna, kuhu Tema tahab, siis me oleme ustavad lambad. Meie oleme targad lambad, kui kinni jäädes või ära kadudes otsekohe Jeesuse appi kutsume, selle asemel, et proovida mõelda, kuidas end ise päästa.

Me oleme head ja ustavad lambad, kui me kasutame oma mõju, et suunata kari Karjase juurde tagasi, kui lambad on ehmunud ja tahavad kiini joosta. Meid võidakse kutsuda isegi töötama palgaliste alamkarjastena, kes ei jookse ära, et end päästa, kui kari on ohus. Me oleme ustavad alamkarjased, kui me lahkelt tahame juhtida teisi, eriti nooremaid, nende endi kasuks järgima Jeesust ja mitte meid.

Kuna Jeesus on Tee, Tõde ja Elu, siis võin ma käia Tema Teel, hoida ülevalt Tema Tõde ja jagada külluslikku ja täiuslikku elu nendega, kellega kokku puutun. Kui me hoiaime oma

vaimu treenitud, et tunda Jumala teed ning selleks uurime Tema Sõna vastavalt oma kasvamisele järjest sügavamalt, kui me õpime Jumala tõde seest ja väljast, nii et me tunneme ära pettuse seda nähes, siis meie elu on täiuslik ja külluslik.

Kui me oleme Tee järgijad, siis võivad ka teised teha sama meie eeskujul. Kui hoiame kõrgel Tõde (Jeesust), isegi siis, kui see on raske või ohtlik, siis võivad ka teised nii tegema hakata. Meie elud muutuvad täiuslikemaks ja palju rikkalikemaks, kui me kasvatame tugevust ja oskust, et seda jagada. Mida rohkem me anname, seda rohkem me saame.

Kuna Jeesus on Tõeline Viinapuu, siis võin ma olla õnnistatud oks, saades toidu Temalt ja austades Teda paljude viljadega. Kui me kasvame üha rohkem Jeesuse külge, õppides Temas püsivalt paigale jääma, kui me püüdleme Tema-ga täiusliku ühenduse poole, nii et meie hingetoit tuleb Tema kaudu, siis me saame viljakateks oksteks.

Seejärel vedame me ülejäänud osa elust oma erilisi, unikaalseid ande ja talente tundma õppides ning meil on armastust, rõõmu, rahu, kannatlikkust, lahkust, headust, leebust, ustavust ja enesekontrolli, ja seda nii piisavalt, et võiks jagada korvitaite kaup!

Kuna Jeesus on Ülestõusmine ja Elu, siis võin ma nüüd rõõmustada Tema elu uudses ja usaldada Teda igavese elu suhtes. Kui me oleme valinud Jeesuse ja elu Temas, siis Ta lubab, et me saame igavese elu, mis algab juba nüüd. Me võime olla palju julgemad, kui teame, et ei miski selles elus ega surmas suuda meid Jeesusest lahutada.

Siis me hakkame igatsema, et leida uusi võimalusi, et jagada tõde ja elu kõigiga, keda kohtame. Me oleme võimelised usaldama Teda, kui meid tabab kurbus ja kaotus, oleme võimelised aitama ja leinama koos teistega, kes kannatavad või kohtavad kaotust. Meil on usaldus Jumalas, me ei teeskle nagu kõik oleks korras või pole põhjust nutta, samas me ei hädalda Jumala vastu Teda kaotustes süüdistades. Me oleme võimelised jagama seda suhtumist teistega.

Kuna Jeesus, Suur MINA OLEN, on, oli ja jääb alatiseks, kuna ta elas Õiget ja Täiuslikku elu siin maal, siis võin ma olla õige ja täiuslik Temas. Kui me hoiame oma silmad sellel ühel ja ainsal Õigel ja Täiuslikul Elul, mis kunagi on elanud, siis me näeme uusi asju. Me õpime, millal ja kellele Ta ütles tõde karmilt ning millal ja kellele Ta ütles seda leebelt ja õrnalt. Me näeme, kuidas Ta käis ümber inimestega ning märkame, kelle poole oli Ta kõige rohkem tõmmatud. Me näeme, et Ta ei lasknud end kinni võtta enne, kui Tema aeg oli tulnud, ja kui aeg kätte jõudis, siis Ta ei häbenenud tunnista omaenda ahas-tust või väljendada seda oma Isale, aga siiski astus Ta sellele vapralt vastu. Siis me hakkame otsima ja mõistame oma-enda tõelist ja täielikku loomust.

Me mõistame, et kogudus peaks olema ühtne, aga mitte ühetaoline. Me oleme Jumala lapsed ja unikaalsed uni-versumis. Me hakkame otsima Jumala tahet, mida Ta tahaks, et me teeksime, sellal kui siin oleme, ja uurime, kuidas selleks tööks valmis olla. Tehes praegu seda mulle antud tööd, jään ma *iseen-daks*. Tehes praegu seda sulle antud tööd, oled sina *sina* sa ise.

Ja me elame armastuses koos Jumalaga ning üksteisega kuni me elame igavesti koos Temaga.

Küsimused aruteluks:

1. Milline on sinu lemmik Mina Olen väljend, mida oleme õppinud? Miks?
2. Nimeta üks viis, mille oled sel nädalal valinud, et avastada, kes sa oled.
3. Millistel viisidel võid sa aidata eemaldada valearusaame Jumalast ja näidata oma sõpradele, et Ta on armastav ja kaastundlik Jumal?

Kõige olulisem küsimus:

Kes sa oled? Ei, kes sa *tõeliselt* oled?

Elu põhimõte #8: Kuna Jeesus – Suur MINA OLEN – on, oli ja jääb alatiseks, kuna Ta elas siin maal õiget ja täiuslikku elu, siis võin ma olla õige ja täiuslik Temas.

*Prager, Rabbi Marcia, (1998). *The Path of Blessing*. Woodstock, VT: Jewish Lights Publishing, lk. 81, 82.

